

host **OHEŇ**
PROBUZENÍ

Draconis Memoria
KNIHA PRVNÍ

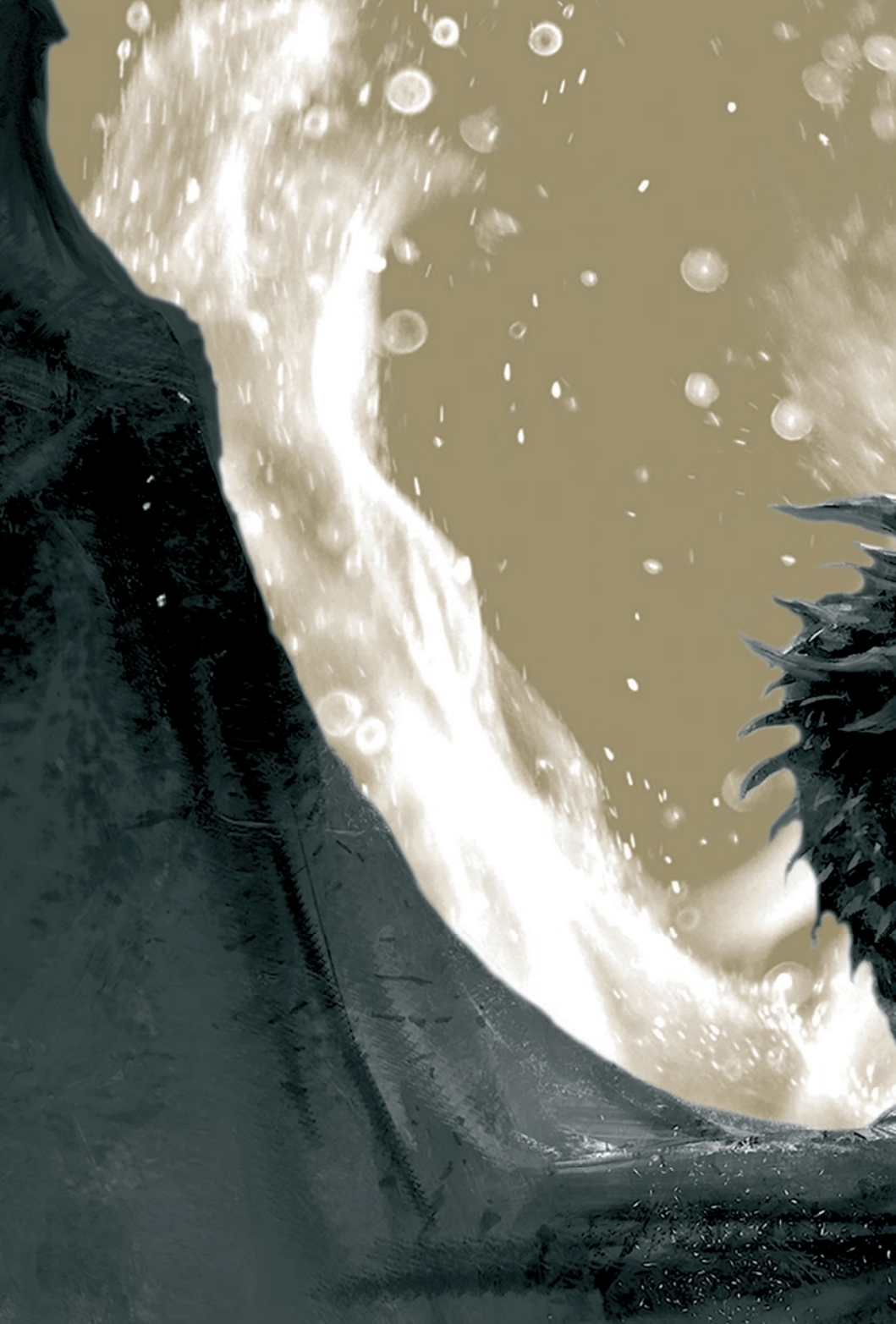
ANTHONY RYAN

Autor bestsellerové trilogie Stín krkavce

ANTHONY
RYAN

OHEŇ
PROBUZENÍ

A detailed illustration of a dragon breathing fire. The dragon is on the left, its head and neck in profile, breathing a large plume of fire that fills the right side of the image. The fire is bright yellow and orange, with many small sparks and embers falling from it. The dragon's scales are dark and textured. The background is a warm, golden-brown color.

OHEŇ PROBUZENÍ

ANTHONY RYAN

Brno 2018

The Waking Fire

Copyright © 2016 by Anthony Ryan

This edition published by arrangement
with The Berkley Publishing Group,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Cover illustration: Jaime Jones

Designed by Nico Taylor — LBBG

Maps by Anthony Ryan

Translation © Milan Žáček, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-544-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-545-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-546-7 (Formát MobiPocket)

*Věnováno Paulovi,
protože někdy je jedinou odměnou za dobrý souboj vědomí,
že jsi ho podstoupil.*

Kontinentální masy světa

Firemní rok 201
(NK 1590)

Vyhotovil
Mistr Gardamore Dryweave
vrchní kreslíř kartografického
útvvaru Kovoledního
obchodního syndikátu

V A R E S T I E

O R E T H I C K Ý
O C E Á N

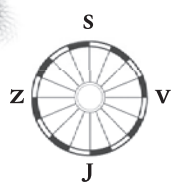
MANDINOR

DALCIE

TYRRELOVY
OSTROVY

ARRÁDSIE

MYRDINSKÝ
OCEÁN

BARIÉROVÉ OSTROVY

U N I V E R Z I T Y

Morsvale

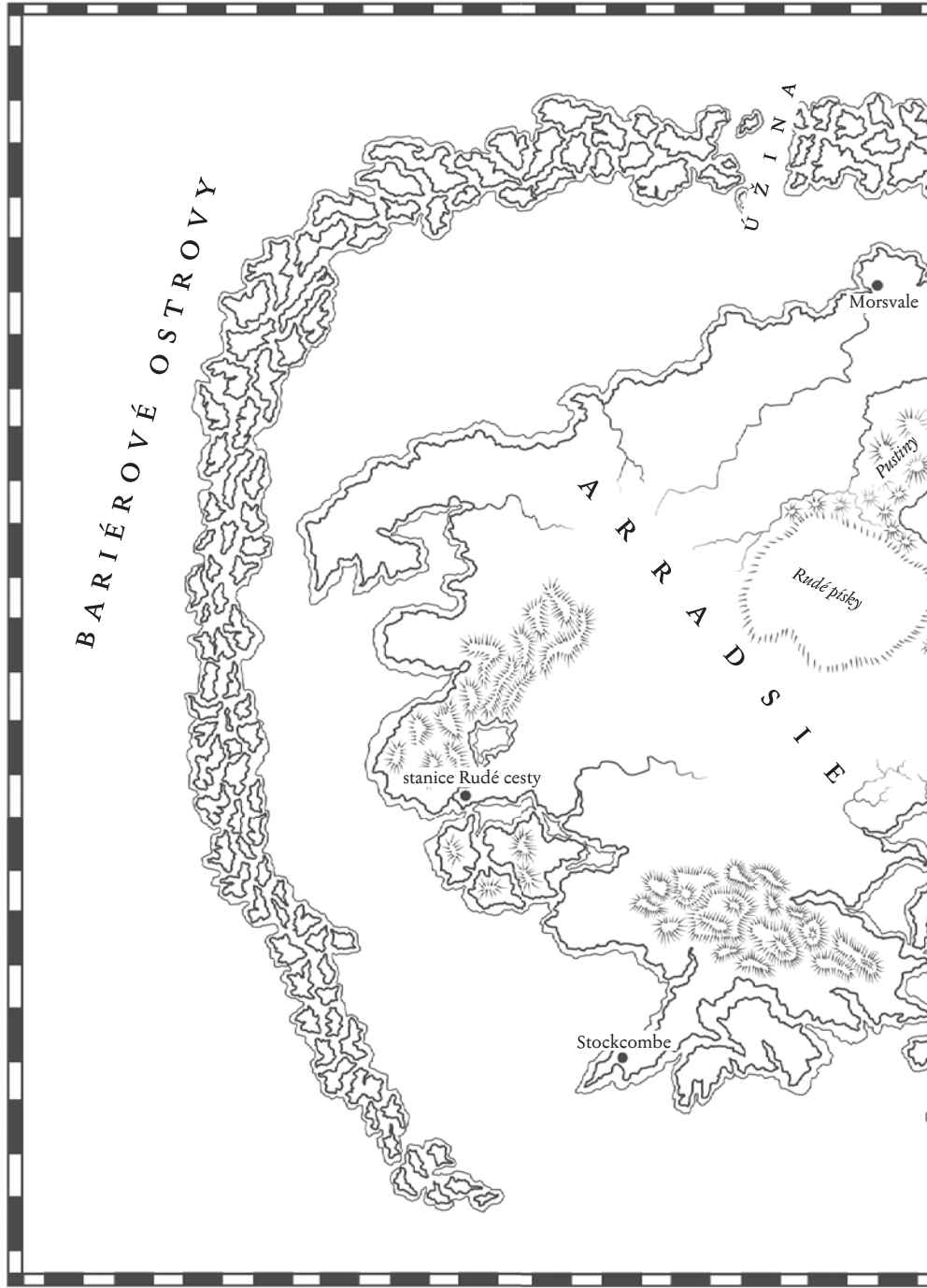
Puštry

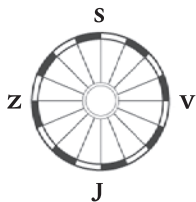
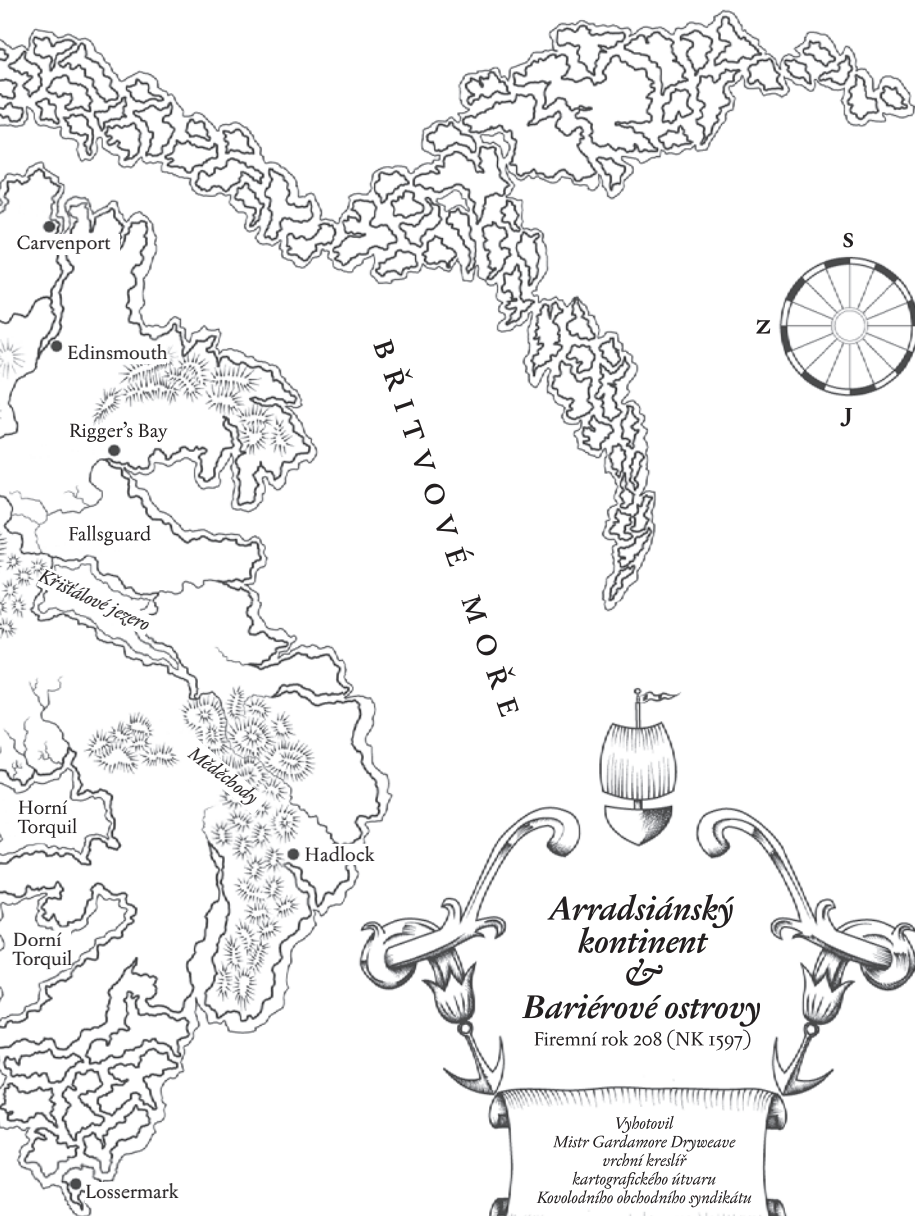
Rudé písky

A
R
R
A
D
S
I
E

stanice Rudé cesty

Stockcombe

*Arradsiánský
kontinent*

Bariérové ostrovy

Firemní rok 208 (NK 1597)

*Vyhotovil
Mistr Gardamore Dryweave
vrchní kreslíř
kartografického útvaru
Kovolodního obvodního syndikátu*

PROLOG

Příjemce hlášení:
Správní rada
Kovolodní obchodní syndikát
Vnitřní úřad
Feroská podniková sdružení

Hlášení podává: Lodima Bondersilová — dočasná ředitelka carvenportského odboru Arradsiánských kontinentálních sdružení

Datum: 29. settemra 1578 (166. den firemního roku 135 dle korporátního kalendáře)

Předmět: Okolnosti úmrtí pana Havelica Dunmorna, ředitele carvenportského odboru Arradsiánských kontinentálních sdružení

Vážení pánové a dámy,
než se Vám do rukou dostalo toto hlášení, bezpochyby jste již byli prostřednictvím Modrého transu uvědoměni o úmrtí mého bezprostředního nadřízeného pana Havelica Dunmorna, jakož i o prvním odhadu souvisejících ztrát na životech a značné materiální zkáze, jež onu tragickou událost provázela. Tuto písemnou zprávu vypracovávám s nadějí a s očekáváním, že učiní přítrž věškerým nejapným a nezavěšeným zvěstem šířeným konkurencí nebo zaměstnanci Syndikátu (viz příloha, kde najdete seznam osob, u nichž doporučuji propuštění z pracovního poměru a ukončení pracovní smlouvy). Mám v úmyslu podat jasné a nezaujaté

líčení událostí a poskytnout tak lepší podklady pro rozpravy Rady a pro případné navazující směrnice, jež Rada možná uzná za vhodné vydat.

Ke zmíněnému incidentu došlo na území a v okolí Vykrvovací a Přístavní čtvrti města Carvenportu dne 26. settemra. Rada se jistě pamatuje na zprávu, kterou prostřednictvím Modrého transu podal pan Dunmorn dne 12. dimestra a v níž popsal úspěšný odchyt divokého Černokožce (o nějž se postarala Nezávislá kontraktorská společnost Řetězníci), který následoval po dlouhé výpravě do jihozápadních končin arradiánského Vnitrozemí. Radu rovněž odkazují na deset předchozích čtvrtletních písemných hlášení našeho odboru, jež se týkala stále větších úbytků v umělém chovu s tím, že ze všech druhů se nejkratšího věku dožívají právě Černokožci. Nepochybují, že Radě není třeba připomínat stále nižší účinnost produktu získávaného z inbredního a mladého chovu. Odchyt živého a zdravého divokého Černokožce (první takový odchyt za víc než dvanáct let) byl proto v řadách zaměstnanců Syndikátu přijat se značným nadšením, neboť nabízí vyhlídku na posílení pokrevních linií a zajištění kvalitního produktu pro nadcházející léta. Taková očekávání se naneštěstí záhy ukázala předčasná.

Černokožce, dospělého samce o délce přibližně šestnáct stop, bylo mimořádně těžké zvládat, byl neustále neklidný, a i pod sedativy a s náhubkem na tlamě se pouštěl do nebezpečných výpadů. Několik vykrvovačů došlo při zápase s tímto nebezpečným tvorem k úrazu a jeden zůstal zmrzačený, když se Černokožci podařilo tohoto muže přimáčknot ke stěně kotce poté, co několik hodin předstíral ospalost. Na vychytralost různých plemen obývajících tyto kraje poukazují často jak vykrvovači, tak přírodovědci, ale musím se přiznat k značnému vnitřnímu neklidu, který ve mně vyvolává zlomyslná vypočítavost vykazovaná tímto konkrétním exemplářem, vlastnost, jež za všechna ta léta, co pobývám na tomto světadíle, nebyla dosud zaznamenána.

Vedle svých častých agresivních projevů se Černokožec rovněž odmítal spářit s kteroukoli v zajetí chovanou samicí a pokaždé, když byla nějaká umístěna do jeho blízkosti, reagoval buď prezíravostí, nebo útokem. Zde je třeba poukázat i na mimořádnou zdráhavost

ze strany Černých samic zdržovat se v přítomnosti jejich divokého bratrance; všechny už jen při pohledu na něj propadaly krajnímu rozrušení, které doprovázely výraznými hlasovými projevy. Proto po čtyřech měsících bez vyhlídky na úspěšné spáření a za rostoucích nákladů na krmení a péči vydal pan Dunmorn příkaz tento exemplář vykrvit. Příkládám zápis své diskuse s panem Dunmornem, kde se mé stanovisko v této záležitosti podrobně vyjadřuje a na tomto místě nevyžaduje opakování.

Pan Dunmorn rozhodl, že se vykvrvení pojme jako oslava, akce k pozvednutí místní morálky, která v nedávné době utrpěla těžkou ránu poklesem trhu a následným snížením výkupních cen. Bylo proto nařízeno, že vykvrvení se uskuteční stejného dne jako Krvezkouška, jež se nikde jinde zpravidla nepovažuje za den oslav, ale která se v těchto odlehlých končinách stala něčím na způsob každoroční veselice. Představa, že pouhá náhoda pozvedne dítě k blahobytnému životu, silně rezonuje u lidí, již leckdy zjišťují, že jejich ambice brzdí tvrdá realita jejich individuálních schopností.

Aby slavnosti ještě víc zpestřil, měl pan Dunmorn v úmyslu padesátinu získaného produktu vyhradit pro obyvatelstvo prostřednictvím tomboly. S ohledem na aktuální tržní cenu neředitelé Černé nepochybují, že Rada pochopí, s jakým nadšením se toto nařízení setkalo a že se stalo hlavním důvodem, proč bylo okolí vykrovovací kádě obklopeno tak početným davem lidí.

OSOBNÍ VYPRÁVĚNÍ

Pevně doufám, že Rada pochopí mé přiznání, že se mi nepodařilo ustavit přesný řetězec událostí vedoucích k závěrečné pohromě. Navzdory svému největšímu úsilí se tohoto úkolu nedokážu uspokojivě zhostit. Řada očitých svědků má již naneštěstí místo v hrobě a ty, kteří dosud setrvávají naživu, rozum často opustil v míře hraničící se šílenstvím. Kontakt s neředitelým produktem může mít nepředvídatelné následky. Pokud jde o mé vlastní líčení, nebyla jsem přítomna Krvezkoušce ani vykvrvení, neboť jsem se rozhodla zůstat raději na Akademii, abych se popasovala s obrovskou masou nevyřízené korespondence.

Přibližně dvacet minut po čtrnácté hodině mne z práce vytrhlo rozrušené pokřikování za oknem. Když jsem se vydala zjistit, co se děje, naskytl se mi pohled na dav lidí, kteří se ulicemi hnali velkou, ba přímo panickou rychlostí a mezi nimiž byla řada vyděšených, sinalých či plačících tváří. Ve srocní jsem zahlédla jednu ze svých studentek, a proto jsem otevřela okno a zavolala na ni. Protože to bylo chytré a nápadité děvče, jak je u mých svěřenkyň pravidlem, podařilo se jí z davu vymanit tak, že vyšplhala na školní plot, odkud na mě zavolala: „Je na svobodě, madam! Černokožec se volně pohybuje městem! Spousta lidí je po smrti!“

Musím se přiznat, že v té chvíli jsem propadla ostudné nerozhodnosti, za niž přirozeně prosím u Rady o odpuštění. Věřím nicméně, že uznáte, že k takové situaci za celý můj třicetiletý pobyt na tomto kontinentu nikdy nedošlo. Po neodpuštělné několikavteřinové prodlevě jsem se nakonec vzpamatovala do té míry, že jsem se dokázala své žačky zeptat: „Jak to?“

V dívčině tváři se v onom okamžiku objevil netypický zmatek a uplynulo půl minuty, než se opět, zajímavě a nepřesně, zmožila na slovo: „Krvezkouška... Jedna žena... Žena s dítětem...“

„Ale vždyť je obvyklé, že na Krvezkoušku přicházejí rodiče s dětmi,“ namítla jsem s jistou netrpělivostí. „Podej jasnější hlášení!“

„Ona...“ Tvář mé žačky poté nabyla výrazu, v němž se ve stejné míře mísil úžas s hrůzou. „Ona skočila.“

„Skočila?“

„Ano, madam. S tím dítětem... Popadla ho a... skočila.“

„Kam skočila?“

„Do té kádě, madam. Zrovna když vykrvovač napíchl Černokožce... Skočila do kádě.“

Z neličeného zmatku ve tváři své studentky a také z četných popálenin a krvavých skvrn, jimiž měla ušpiněné šaty, jsem usoudila, že žádné další užitečné informace mi již nebude s to podat. Poté co jsem jí přikázala, aby se odebrala na kolej a zajistila bezpečí mladších žaček, vyňala jsem ze sejfu ve své pracovně plnou sadu flakonů a chvatně jsem se vydala do Vykrvovací čtvrtě. Nechci Radu zatěžovat vyčerpávajícím popisem zkázy, jíž jsem byla svědkem při cestě, ani tím, co jsem spatřila, když jsem dospěla na místo, kde mělo dojít

k vykrevení Černokožce, ani vypočítávat množství mrtvol, ale omezím se na prohlášení, že jsem viděla dost na to, abych se přesvědčila o pravdivosti studentčina líčení.

Káď sama byla zcela rozbitá, třísky pevných dubových desek se rozletěly do širokého okolí, což platilo i pro Černokožcovu krev. Ta se v hustých tratolištích rozlévala na dlažbě ulice nebo jí byly potřísněny okolní domy, v nichž byla všechna okna dokořán, aby se lidé mohli pokochat podívanou připravenou panem Dunmornem. Diváci, kteří nezemřeli na místě po požití krve, se potáceli nebo svýjeli na zemi, buď šílenstvím, nebo bolestí. Díky odolnosti vůči účinkům krve jsem dokázala dojít až k pozůstatkům kádě, kde jsem zahlédla ženské tělo napůl zanořené v nejhlubší louži krve. Nebyla jsem schopna určit její věk ani totožnost, neboť kůži měla zčernalou a zuhelnatělou přímým stykem s produktem, nicméně z jejich útlých proporcí jsem usoudila, že byla mladá. Jedinou stopou po Černokožci byly roztržštěné pozůstatky jeho řetězů. Pokud šlo o dítě, o němž se vyjadřovala má studentka, po něm jsem nikde žádnou stopu nezaznamenala.

Poté třeskot pušek přitáhl mou pozornost k přístavu, kam jsem ze své aktuální vyhlídky snadno dohlédla skrze několik po sobě jdoucích řad domů, jež lemovaly cestu zkázy. Na pozadí střelby bylo možné rovněž rozlišit zřetelný ryk. V tom okamžiku mi připadalo vhodné požití velkou dávkou Zelené, která mi umožnila rychlý přesun do přístavu, načež jsem poprvé spatřila i ono uprchlé zvíře. Prorazilo si cestu až na hráz. Sice s každým krokem ronilo krev z napíchnutého místa na krku, ale navzdory této ztrátě pustošilo se zběsilou energií dál své bezprostřední okolí. Viděla jsem, jak několika švihnutími ocasu rozmetalo na kusy dům správce přístavu a poté upřelo pozornost na plavidla kotvící u hráze. Hned několik jich právě odplouvalo, jejich posádky se s horečným chvatem snažily vyhledat útočiště na otevřeném moři, ale šesti z nich pro zdárný přesun do bezpečí očiividně chyběli lodníci nebo rozhodnost.

Černokožec vyskočil na robustní příbřežní parník *Poctivý podíl*, který potopil jen svou vahou, přičemž tlamou zbavenou náhubku porafal ve vodě se zmítající lodníky. Poté obrátil pozornost na sousední nákladní plavidlo Briteshorských nerostů o výtaku asi dvou

set tun, na němž začal ničit kormidelnu a komíny s neustále dokořán otevřenou tlamou, z níž se marně snažil vychrlit oheň. Na tomto místě musím zdůraznit prozíravost vykrvovačů, kteří netvora na úvod oslabili tím, že mu přetali naftovody. Pokud by tak neučinili, nechci si vůbec představovat, jaké by to mohlo mít následky.

V dané chvíli jsem viděla, jak se Černokožec v ohromení zvedá poté, co ho do boku zasáhl výstřel z pušky, dává průchod nesmírnému zuřivému ryku a vrhá se na další loď u hráze, zatímco se mu škubaly kauterizované pahýly křídel, kterými se instinktivně pokoušel opřít do vzduchu. Záhy se mi podařilo identifikovat i původce výstřelu. Zahlédla jsem ho na jednom z vyšších, zatím nepoškozených jeřábů na molu. Díky působení právě pozřené Zelené jsem během několika vteřin na konstrukci jeřábu vyšplhala a našla na výztuži muže, který na Černokožce mířil dlouhou puškou. Vystřelil, bylo vidět, jak se Černokožec opět vzepjal a poté vyskočil dopředu, aby přistál na široké palubě Kovolodní *Zášti dragga*, Modrolovce, jenž se nedávno vrátil z jižních moří. Posádka se neprozíravě rozhodla, že se útočníkovi postaví, a napadla ho různými střelnými zbraněmi, které však neměly dostatečně velkou ráži, aby mu dokázaly způsobit větší tělesnou újmu.

Střelec začal při nabíjení neomaleně a mocně klít, pak zmlkl, když jsem se k němu vydala po konstrukci. „Tak to se omlouvám, paninko,“ pronesl s přízvukem Starokolonistů. O jeho původu svědčila i snědá barva jeho pokožky. Na to, abych mu dala přednášku o etiketě, se mi nedostávalo času. Všimla jsem si jeho obnošeného, ale festovního šatstva a následně jsem popatřila i na jeho dlouhou pušku: jedno-rannou zbraň značky Vactor-Massin ráže .6 s odsuvným uzávěrem, již mívají v oblibě úspěšnější kontraktorské společnosti.

„Osobní zbraně, pane, se musí při příjezdu do Carvenportu uložit u protektorátu,“ řekla jsem.

Střelec odpověděl sotva postřehnutelným úsměvem a poté kývl na stále běsnícího netvora. „Řekl bych, paninko, že až ho skolím, mohli by mi to prominout. Kdyby jenom na moment přestal běsnit, abych se mu trefil do lebky.“

Dívala jsem se, jak Černokožec z paluby *Zášti* máchnutím oca- su smetl poslední členy posádky a zaklonil hlavu, aby vítězoslavně

zaryčel. Přitom mu z ocelového kolíku v krku nepřestávala téct krev. „Je mnohem živější, než by měl být,“ prohlásil kontraktor, opět zamířil, pak tlumeně zaklel, když zvíře zase vyskočilo. „Na to, kolik krve z něj vyteklo.“

„Jak se jmenujete, pane?“ otázala jsem se.

„Torcreek, paninko. Braddon Torcreek, člen Nezávislé skupiny Dlouhé pušky s pětinovým podílem.“

Vyňala jsem ze svých zásob flakon Červené a Černé a všechno to vypila, načež jsem si opět řádně přihnula Zelené. „Já vám ho podržím, pane Torcreeku,“ řekla jsem. „Uvidíme, jestli vám tu milost přece jen zajistíme.“

Po těchto slovech jsem střelce přeskočila a vyrazila na konec konstrukce, odkud jsem se vrhla na šikmý stěžeň čnicí z paluby naklánějící se nákladní lodi, která si stále ponechávala plachty jako pojistku před selháním motoru. Bylo to asi třicet stop daleko, nic, co by nedokázala překonat Krvožehnaná posilněná Zelenou. Zachytila jsem se takeláže a s využitím odstředivé síly jsem se vymrštila za Černokožcem, což je základní úkon, který už téměř dvě desetiletí učím své svěřenkyň. Když jsem se značnou rychlostí hnala k Černokožci, povolala jsem na pomoc Červenou, abych ho napadla zezadu. Kůže mu v důsledku závanu horka přirozeně sežehla, byť z větší části zůstala nepoškozená, ale stejně jako všichni příslušníci jeho rodu nebyl schopen ignorovat výzvu.

Přistál na další nákladní lodi, jejíž posádka zareagovala s mnohem menší agresivitou než lodníci ze *Zášti* tím, že se chvatně vrhla přes hrazení, ač jejich úprku mohly napomoc i ohně, které jsem zažehla přičiněním Červené. Černokožec se prudce stočil v planoucí spleti lanoví a dřeva, otevřel chřtán, aby vydechl svou ohnivou odpověď, a pak zavyl roztrpčením, když z něj plamen nevyšel. Tvrdě jsem přistála na palubě sotva dvacet stop od něj. Vydatná dávka Zelené zabránila tomu, abych si při dopadu přivodila paralyzující zranění. V přímé výzvě jsem se mu zadívala do očí, což žádný samec dlouho nesnese. Opět zařval a vyrazil proti mně. Drápy rozdrásal palubu na třísky, stočil ocas, aby se jím prudce ohnal, a najednou dokonale znehybněl, když jsem přivolala Černou, kterou jsem pozřela před několika málo okamžiky.

Bylo nasnadě, že jde o děsivě silné zvíře, ale dosud jsem si naplno neuvědomovala moc, jakou vládne. Vší silou se vzpíralo v mém svěření zrozeném z Černé a tak rychle ze mne odčerpávalo zásobu požitého produktu, že se mi nenadále orosilo čelo potem a má netrpělivost, kdy pan Torcreek splní svůj smělý slib, narůstala. Je tedy zvláštní, že v této fázi musím popsat další vjem, jistý vhled mimo všeobecné pozdvižení a naléhavost dané situace. Zatímco jsem totiž nepřestávala sledovat Černokožcovy oči, rozpoznala jsem v něm něco, co překonávalo jeho zvířecí touhu po mase a vítězství: jakousi hlubokou a šíravou hrůzu, nikoli však ze mne. V tom okamžiku jsem si uvědomila, že Černokožec se nepokoušel pomstít za své zajetí a mučení ani za zavedení ocelového čepu do svého těla. On se pokoušel uprchnout, usiloval o útěk před něčím mnohem horším, než byla ta drobná, dvounohá obtížná havěť. Právě když jsem si v duchu promítala jeho únikovou trasu, od roztržštěné kádě s onou záhadnou mrtvolou přes stísněné ulice až do přístavu, ukázalo se, že pan Torcreek není žádný chvástal.

Kulka z pušky při letu nad mou hlavou slabě zasvištěla a uvázla přesně uprostřed Černokožcova zkoseného čela. Křečovitě sebou zazmítal, dlouhé tělo se mu od hlavy až po ocas zavlnilo, načež se s přidušeným zachroptěním zhroutil na částečně zničenou palubu.

ZÁVĚR

Úplný seznam obětí a přehled škod najde Rada v Příloze číslo 2, kde se rovněž nachází cenový odhad oprav. Jak již bylo uvedeno výše, vyhotovit přesnou a nezpochybnitelnou zprávu je nemožné, nicméně jistá fakta lze stanovit mimo jakoukoli pochybnost.

Za prvé, na pódium vedle pana Dunmorna, který právě uzavíral poměrně obšírné pojednání o přednostech firemní loajality, vskutku vyspěhala jistá žena neznámé totožnosti doprovázená malým dítětem blíže neurčeného pohlaví. Mám-li být upřímná, pan Dunmorn nebyl obecně považován za toho nejpřesvědčivějšího řečníka, čímž se možná vysvětluje, že velká část přítomných v kritickém okamžiku dění nevěnovala pozornost. Navzdory tomu jsem shromáždila a srovnala prohlášení šesti různých svědků, charakterních a soudných osob,

které potvrdily, že ona neidentifikovaná žena vykročila z řady rodičů a dětí čekajících na Krvezkoušku a volným krokem vyšla na pódium, kde si jí nepovšiml ani pan Dunmorn, ani skupinka vykrvovačů, kteří se chystali zavést čep do Černokožcova krku. Žena je popisována jako mladá, ale její podrobnější popis se mi nepodařilo získat. Jeden ze svědků uvedl, že s její fyziognomií a vystupováním se pojila jistá konvenční přitažlivost, ale viděl ji z příliš velké dálky na to, aby byl s to poskytnout bližší informace ohledně barvy jejich vlasů nebo pokožky. Popisy dítěte jsou stejně neurčité, byť s ohledem na jeho výšku by se dalo usuzovat na osobu ve věku osmi let čili v patřičném věku na podstoupení Krvezkoušky.

Zdá se, že žena popadla své dítě a skočila do kádě jen několik vteřin poté, co pan Dunmorn vydal pokyn k zahájení vykrvovacího procesu. V tomto bodě do většiny líčení, možná pochopitelně, vstupuje jistý zmatek. Při korelaci různých svědectví jsem nicméně odhalila několik klíčových společných prvků. Je nepochybné, že kádě se roztránila zevnitř a jak pan Dunmorn, tak vykrvovači přišli o život právě při této explozi. Také vyšlo najevo, že za tento konkrétní akt zkázy nebyl zodpovědný Černokožec, neboť toho v daném okamžiku poutaly řetězy k vykrvovacímu rámu. Po zničení kádě a následném rozptýlení značné části produktu se davu zmocnila všeobecná panika, avšak tři svědci si zachovali duchapřítomnost do té míry, že když se produkt snášel k zemi, dosvědčili, že po Černokožcových řetězech už nebylo ani stopy, načež se tedy pustil do svého zoufalého úprku z dějiště této pohromy.

Můj závěr je znepokojivý, ale nevyhnutelný: Černokožec se na svobodu dostal přičiněním Krvožehnané osoby, jíž lze nyní připsat úmrtí pana Dunmorna a mnoha dalších lidí. Seznam podezřelých, kteří touží poškodit syndikátní zájmy na tomto světadíle, je dlouhý a možná největší pozornost si v tomto směru zaslouží Korvantinská říše. Je mi však zatěžko pochopit, jakou výhodu by z tohoto incidentu mohli získat třeba i oni. Mimořádně záhadná rovněž zůstává spojitost, již tato skrytá osoba mohla mít s onou ženou či jejím záměrem. Jak bylo uvedeno výše, tělo dotyčné bylo zajištěno, byť tedy v neidentifikovatelném stavu, ale dítě, s nímž skočila do kádě, po jejím boku nalezeno nebylo. Při incidentu přišlo o život několik dětí,

pověštinou z řady těch, které se shromáždily na Krvezkoušku, ale o všechny se přihlásili truchlící příbuzní. Co bylo zač toto dítě nebo kam se mohlo podít, zůstává možná tou nejnepokojivější hádankou spjatou s celou neblahou událostí.

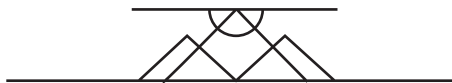
Ujišťuji Radu, že mé úsilí přijít těmto otázkám na kloub ještě není vyčerpáno a budu i nadále vynakládat veškerou nezbytnou energii k tomu, abych na ně našla potřebné odpovědi.

Do doby příjezdu nástupce pana Dumorna zůstávám, vážení pánové a dámy, Vaší nejoddanější zaměstnankyní a akcionářkou

Lodima Bondersilová,
dočasná ředitelka carvenportského odboru
Arradsíánských kontinentálních sdružení

I

RUDÉ PÍSKY

Co máme na mysli, když používáme pojem „produkt“, to jinak nevinné označení, které v průběhu předchozího století a s nástupem doby korporátní zatížil takový význam? Nepochybuji, že většina čtenářů by odpověděla pouze jedním slovem: „krev“. Případně by svou definici konkrétněji rozšířili na spojení: „krev draggů“. V podstatě je to správně, byť se zjevnou tendencí zastřít vskutku ohromnou komplexnost tématu, jemuž se věnujeme na stránkách tohoto skromného svazku. Neboť jak může dosvědčit i ten nejpověřivější dalcijský divoch nebo negramotný primitiv z Ostrovů, neexistuje žádný jeden druh produktu. Milý čtenáři, ušetřím tě přehnaných technických popisů každé varianty a stále většího seznamu derivátů získaných z mrtvých těl arradiánských draggů. Přílehavější, a možná zábavnější, mi naopak připadá prostě jen zopakovat mantru, kterou se učí studentky Kovolodní akademie pro vzdělávání dívek, mezi něž se hrdě počítám:

Modrá pro mysl.

Zelená pro tělo.

Červená pro oheň.

Černá pro sílu.

Výňatek z *Laického průvodce plasmologií* od slečny Amorey Findlestacové, Kovolodní nakladatelství — 190. firemního roku (1579. roku dle mandinorského kalendáře)

KAPITOLA I

LIZANNE

Pan Redsel ji objevil na přídi těsně po západu slunce. Zvykla si zde prodlévat za příznivého počasí většinu večerů, kochala se přehlídkou hvězd a měsíců, užívala si pocitu, který jí na kůži zanechával vítr vanoucí od moře, a neutuchajícího rytmického šplouchání dvou koles *Vzájemné výboby*. Jejich kadence dnes večer zpomalila, neboť kapitán snížil rychlost s ohledem na blížící se Bariérové ostrovy se všemi jejich skrytými nebezpečími. Ráno je budou obklopotvat vířící proudy Úžiny a kola se budou točit plnou rychlostí, ale v této chvíli bylo zapotřebí udržovat klidnější tempo a úzkostlivě se řídit mapou a kompasem.

Při příchodu pana Redsela se neotočila, ačkoli jeho kroky bylo i přes rachot koles dobře slyšet. Dál upírala zrak na právě vyslé měsíce Serfii a Morvii a myslela si, jaká je škoda, že dnes není vidět i jejich větší sestra. Nikdy se nemohla nabažit pohledu na bezpočet Nelfiných údolí a hor, které, na rozdíl od jejich podobaných a zjizvených sester, byly z velké části bez kráterů. *Výboda ještě nedávno aktivního povrchu*, jak podotýkal její otec. *Pořád je to ale mrtvý svět*.

„Slečno Lethridgová,“ pronesl pan Redsel, když za ní zastavil. Neotočila se, ale věděla, že si bude držet patřičný a zdvořilý odstup. Pečlivé pozorování v průběhu plavby ji víceméně ujistilo, že je příliš zkušená na to, aby si v tak klíčové fázi dovolil nějakou neobratnost. „Zdá se, že jsem vás přistihl pohrouženou do šepotu noci.“

Marsal, řekla si v duchu. *Začíná citátem. Poněkud banálním, ale dostatečně obskurním na to, aby vyvolal dojem učenosti.*

„Pane Redsele,“ odpověděla a nechala do svého hlasu proniknout špetku vlídnosti. „Chápu to dobře, že vám nešly karty?“

Ostatní cestující trávili večery různou salonní zábavou, povětšinou hraním karet a amatérským bříkáním na staříčkou pianolu v přepychové, byť prostorově skromné společenské místnosti. Kromě občasně nezávazné konverzace ji většinou nechávali na pokoji. Akcionářský status měl své výhody a nikdo nebyl natolik vysoce postavený nebo drzý, aby jí vnucoval svou přítomnost. Pan Redsel jí nicméně věnoval větší pozornost než ostatní, třebaže až do dnešního večera neprojevil snahu o navázání kontaktu, o jehož nevyhnutelnosti věděla od okamžiku, kdy se ve Ferosu nalodil.

„Hru Smutní kluci jsem nikdy neměl rád. Slečna Montisová odlehčila mé peněženke o celých deset kuponů, než jsem dostal rozum, omluvil se a odešel.“

Nechala mezi nimi chvíli viset ticho, načež se k němu otočila s nadějí, že ho zdráháním ponoukne k větší sdílnosti. Pan Redsel však co do mlčenlivosti projevoval úctyhodnou kázeň, byť rozhodnutím sáhnout do saka pro krátký doutník prokázal jistou netrpělivost.

„Děkuji vám,“ pronesla, když jí nabídl otevřené pouzdro a vyňala jednu z tenkých, listem obalených delikates. „Dokonce až z Dalcie,“ dodala, zatímco si doutníček otřela o horní ret, aby vdechla jeho aroma.

„Všechno ostatní mi připadá jako chabá náhražka.“ Škrtl zápalkou a naklonil se k ní. Když si doutníček přiložila ke rtům a nasála plamen na list, prsty jí zahalil kouř. Dobytel ženských srdcí by možná využil příležitosti a blízký kontakt by nepřerušoval, možná by se dokonce pokusil o letmý polibek, ale pan Redsel věděl, co se sluší a patří.

„Člověk by se měl oddávat svým vášním vždy, když je to možné.“ Ustoupil, zapálil si vlastní doutník a dohasínající zápalku odcvrkl do tmy za zábradlím. „Nemyslíte?“

Pokrčila rameny a přitáhla si kolem nich šátek. „Kdysi jsem měla učitelku, která ráda dávala rovnítko mezi požitkářství a slabost. ‚Pamatujte si, děvčata, že cesta do akcionářského úřadu nevede přes hry, nýbrž přes píli.‘“ Byla to pravdivá historka a vzpomínka, při níž jí v paměti vytanula povětšinou strohá tvář madam Bondersilové, jí vyloudila úsměv na rtech. *Bude mi potěšením vás opět vidět, madam, pomyslela si s pohledem na oba měsíce, tetelící se na potemnělých vlnách. Pokud přežiju dnešní noc.*

„Zdá se, že jste byla pozorná žačka,“ řekl pan Redsel. Svými slovy vyjádřila tichý souhlas, aby jí pohledem sklouzl k živůtku, kde se pod tenkým hedvábím šátku leskla akcionářská brož. „Plnohodnotná akcionářka v tak mladém věku. Jen málokdo z nás může doufat v tak rychlý postup.“

„Píle ve spojení s nepokrytým štěstím je mocná kombinace,“ odpověděla, opět zlehka potáhla z doutníčku a ucítila pouze ten nejmenší dalcijský list. *Alespoň to není žádný travič.* „V každém případě o vás bych si myslela, že se takovým ambicím budete vyhýbat. Jste Nezávislý, že?“

„Přesně tak. V současnosti tvořím syndikát o jednom členu.“ Skromně se uklonil. „Poté co jsem dostal své minulé smlouvy, napadlo mě, že by bylo vhodné část zisků investovat a konečně prozkoumat zemi, z níž přitéká veškeré bohatství a činí nás svými otroky.“

Další citát, tentokrát z Bidrosinové, pronesený se sardonickým podtónem, jímž chtěl vyjádřit antipatii k tak neblaze proslulému korvantinskému radikálovi. „Arradsii jste tedy ještě nikdy neviděl?“ zeptala se.

„Z mé strany jde o mimořádné opomenutí, jež právě hodlám napravit. Naopak vy, jak zjišťuji, jste s tímto světadílem obeznámena více než dobře.“

„Narodila jsem se ve Ferosu, do školy jsem však chodila v Carvenportu a měla jsem možnost navštívit část Vnitrozemí, než mě výbor povolal na ministerstvo vnitra.“

„Tak to mi musíte být průvodkyní.“ Usmál se a opřel se o hrazení. „Slyšel jsem totiž, že za několik málo měsíců má dojít k zákrytu a z Arradsie prý bude nejlíp vidět.“

„Takže jste astronom?“ Do své otázky vdechla špetku pochybovačné ironie a popošla, aby stanula po jeho boku.

„Jen vyhledávám spektakulární podívanou,“ odpověděl s pohledem k měsícům. „Vidět tři měsíce na obloze a planety za nimi, všechny na kratičký okamžik dokonale seřazené. Takový pohled budete v srdci chovat dlouhá léta.“

Kde vás našli? uvažovala, když zrakem klouzala po jeho profilu. Měl ostře řezané, ale ne ztrhané rysy, byl pohledný, ale ne zženštilý,

bystřý, ale ne namyšlený. *Skoro bych si myslela, že vás přesně na tohle vyšlechtili.*

„V Carvenportu je astronomická observatoř,“ řekla. „Bohatě vybavená všemožnými optickými přístroji. Určitě bych vás tam mohla nechat představit.“

„Jste velice laskavá.“ Odmlčel se a sraštil čelo ve výrazu mírné zdráhavosti. „Musím se vás zeptat, slečno Lethridgová, neboť zvědavost je odjakživa mou nejhorší nectností, jste opravdu vnučkou Daruse Lethridge?“

Moc chytré, pomyslela si. Nakousnutím tak citlivého tématu kvůli důvěrnosti riskuje mé pohoršení. Uvidíme, jak zareaguje na důlčí nezdar. Povzdechla si a vyfoukla proud kouře, který ihned strhl vítr. „A odhaluje se další obdivovatel tohoto velikána,“ prohlásila, odstoupila od zábradlí a měla se k odchodu. „Nikdy jsem ho nepoznala, zemřel dřív, než jsem přišla na svět. Proto v souvislosti s ním nemohu posloužit žádnými historkami a přeji vám dobrou noc.“

„Já nestojím o žádné historky,“ namítl s pečlivou intonací, jíž chtěl dát průchod tónu zdvořilé prosby. Přitom se jí postavil do cesty, ačkoli i v tomto případě si uchoval náležitý odstup. „A omlouvám se, pokud jsem se vás nechtěně dotkl. Potřebuji totiž znát názor na jeden nedávný nákup.“

Založila si ruce na hrudi a s doutníčkem těsně před rty tázavě nadzvedla obočí. „Nákup?“

„Ano. Jde o několik výkresů, u nichž mne prodejce ujišťoval, že je vlastní rukou vytvořil váš dědeček. Musím se však přiznat, že o tom mám jisté pochyby.“

Potěšilo ji, jak nechápavě se zatvářil, když se zasmála a zavrtěla hlavou. „Syndikát o jednom členu. Tímto se tedy zabýváte, vážený pane? Nákupem výkresů?“

„Nákupem a prodejem,“ opravil ji. „A nejen výkresů, nýbrž celou škálou ryziho umění a starožitností. A podtrhl bych zde slovo ‚ryziho‘.“

„A domníváte se, že bych vám svým odborným pohledem blízké příbuzné mohla pomoci při určení původu oněch výkresů.“

„Myslel jsem, že třeba poznáte jeho linku, jeho písmo...“ s rozpacitým úšklebkem se odmlčel. „Vidím, že to byla bláhová domněnka.“

Odpusťte prosím, že jsem vás obtěžoval i jestli jsem se vás případně dotkl.“ V uctivé kajícnosti sklonil hlavu a otočil se, aby odešel. Nechala ho ujít dobrých dvanáct stop, než pronesla očekávanou otázku.

„Co je to? Co je to za zařízení?“

Zastavil se uprostřed kroku a otočil se s působivě vykrouženým výrazem překvapení. „No, to jediné, na němž doopravdy záleží,“ odpověděl a ukázal na pomalu se otáčející kola a dvojici komínů nad kormidelnou, z nichž do noční oblohy stoupala nepotřebná pára.

„Termoplasmatický stroj,“ zašeptala a v hrudi se jí probudila nelíččená zvědavost. *Kam byli při koncipování této pasti ochotni zajít?* „Takže jde o tohle skvělé udělátko,“ dodala už hlasitěji. „Kterou verzi?“

„Hned tu první,“ řekl jí. „Pokud jsou tedy pravé. Velice rád bych vám je zítra ukázal...“

„Ach, to ne.“ Přistoupila k němu, zavěsila se do něj a přinutila ho vykročit ke kajutám pro cestující. „Zvědavost je i moje největší nečinnost, a když se ve mně probudí, nemohu jí nic odepřít.“

Požitekářství? zeptala se sama sebe o několik hodin později, když pan Redsel ve zjevném uspokojení spal po jejím boku. Sklouzla pohledem po jeho trupu, zastavila u pevného svalstva jeho břicha, které pokrývala vrstvička potu po jejich nedávných aktivitách. Zjistila, že v umění tělesné rozkoše je stejně zběhlý jako ve všem ostatním, čímž naplnil další očekávání. *Pochybují, že madam by tuto konkrétní taktickou volbu schvalovala.*

Když vyklouzla z postele, tato představa jí vyloudila slabý úsměv na rtech. Z podlahy zvedla pohozený živůtek a vydala se k prádelníku, kde pro ni pan Redsel po příchodu do kajuty rozmístil výkresy. Jeho dosti složitý a vynalézavý popis původu těchto listin přerušila polibkem. Vychutnala si jeho překvapení, stejně jako si vychutnala to, co následovalo. Jistou dobu si vydržovala milence ve Ferosu, náležitě diskrétního důstojníka Kovolodního protektorátu s manželkou kdesi na druhém břehu oceánu a z toho vyplývajícím nezájmem o milostné pletky trvalejšího rázu. Komandér Pinefield byl však před několika měsíci převelen na jakousi odlehlou základnu, takže se pro ni s touto epizodou možná pojil i prvek požitekářství, byť si na jejím základě

především rozptýlila drobné pochyby o skutečném důvodu zájmu pana Redsela o její osobu.

Pochopila ho ve chvíli, kdy se s tváří nad její hlavou blížil k vyvrcholení; jeho cíl se jasně projevil v soustředěném pohledu, který upřel do jejích očí. Pohled mu opětovně, ještě pevněji ho sevřela nohama a rukama, když stále rychleji přirážel, v patričním okamžiku vydala patričné zvuky a dopřála mu dočasnou iluzi, že se mu podařilo vytvořit požadované pouto. Měla pocit, že mu něco dluží. Zkušený byl koneckonců náramně.

Otevřeným okénkem proudilo do kajuty světlo obou měsíců silně natolik, aby si v něm v dostatečné míře mohla prohlédnout nákresy. Byly tři. Papír už byl mírně nahnědlý a okraje mírně otřepené, ale precizně vyvedený nákras tohoto největšího světového vynálezu zůstával zřetelný. Nad první kresbou byla kostrbatým, téměř hořečným písmem, z něhož číselo rozrušení nad čerstvě zachyceným nápadem, napsána slova „Plasmatický pohybový pohon“. Datum 36/04/112 bylo načmárané podobně razantním rukopisem v pravém dolním růžku. Rozhárané písmo však dokonale kontrastovalo s vyobrazením samotného zařízení. Všechny trubky, kohouty a ventily byly zachyceny v nádherných detailech, stínování bylo vyvedené s přesností, jež mohla vyjít pouze z ruky mimořádně zručného kresliče.

Zadívala se na další výkres, zjistila, že je podobně skvělý, třebaže zařízení už neslo svůj současný název „Termoplasmatický pohybový stroj“ a oproti původnímu konceptu bylo bohatší o několik doplňků a vylepšení. Tento výkres nesl datum 12/05/112 a jeho soused, stejně působivé vyobrazení poslední inkarnace stroje, byl datovaný 26/07/112. *Dva dny před vydáním patentu*, vzpomněla si, zatímco postupně upírala oči na stejné místo na všech výkresech, na pravý horní růžek, kde byl tímtež nezaměnitelným rukopisem vyvedený drobný monogram DL.

„Co si tedy myslíte?“

Otočila se od prádelníku a uviděla, že pan Redsel, už zcela probuzený, sedí na posteli. Kajutu prostoupil slabý přísvit, když sáhl po petrolejce, upevněné na stěně nad postelí. V tváři se mu zračil laskavý výraz muže, který se pouští do důvěrného dobrodružství,

výraz čerstvého okouzlení. *Jaká dokonalost*, pomyslela si znovu s jistým nádechem lítosti.

„Obávám se,“ odpověděla, jen co sáhla po živůtku a vylovila flakoněk s produktem, který byl ukrytý mezi jeho krajkami, „že musíme probrat jiné záležitosti.“

Zaslechla slabé cvaknutí něčeho kovového a zpod pokrývek na posteli vyklouzla jeho ruka svírající malý revolver. Když jím namířil na její čelo, poznala i jeho značku: šestihlavňový Tulsome ráže .21, běžně známý jako karetní pepřenka kvůli podobnosti svazku hlavní s kuchyňskou nádobkou na pepř a oblibě, jíž se těšila u bratrstva hazardních hráčů. Při zacílení zkušenou rukou to i navzdory malé ráži byla neomylně spolehlivá a smrtící zbraň.

Na revolver zareagovala mírným nadzvednutím obočí a současně s tím palcem odstranila uzávěr flakonku, který si ihned přiblížila ke rtům. Byla to její pohotovostní dávka, směs z jednoho z tajnějších koutů kovolodské laboratoře. Účinné mísení různých druhů produktu bylo umění nedosažitelné většině vykrvovačů a umožňovala je pouze mimořádně trpělivá a náročná manipulace s produktem na molekulární úrovni a opatrné použití rozličných syntetických pojiv. K takto precizní práci bylo třeba těch nejsilnějších magnuskopů, dalšího vynálezu, za nějž svět vděčil její rodině.

„Ne!“ varoval ji a vstal z postele se zbraní již v obou rukou. Svazek šesti hlavní se ani nepohnul. Z jeho hlasu i pohledu číselo neochvějně odhodlání. „Netoužím...“

Vypila obsah flakonku a on o zlomek vteřiny později stiskl spoušť, avšak na revolveru jen suše cvakl úderník, když narazil na prázdnou komoru. Po kratičkém zaváhání vyskočil z postele, uchopil zbraň za hlaveň a napřáhl ruku, aby slečně Lethridgové ušetřil ránu do spánku. Směs z flakonku jí na jazyku zanechávala trpkou a komplexní pachutí, načež si v dobře známém přívalu pocitů propálila cestu do útrobu těla. Sedmdesát procent Zelené, dvacet procent Černé a deset procent Červené. Slečna Lethridgová povolala Zelenou a vymrštila se jí ruka, jen to svistlo, pana Redsele chytila za zápěstí pouhý palec od svého spánku a pevně ho sevřela, byť ne natolik silně, aby mu zanechala stopy na kůži nebo rozdrtila kosti. Podezřelé zhmožděny by mohly později vyvolávat různé otázky.

Povolala Černou, když napřáhl volnou ruku, aby jí dal pěstí, či dokonce zasadil smrtící úder, pokud mohla soudit podle uspořádání kloubů na jeho prstech. Zatrásl se, jakmile dala Černé volný průchod, znehybnila ho se zařatou čelistí po jeho marném pokusu vymanit se z jejího stisku. Za scvklými zuby drmolil buď nadávky, nebo prosby. Odstrčila ho na vzdálenost několika stop, ale nepřestávala ho držet, nechávala ho viset nad postelí. Černá rychle vyprchávala, zbývala jí jen krátká chvílka.

„S kým jste v Carvenportu v kontaktu?“ zeptala se a povolila stisk jen natolik, aby se mu uvolnila ústa.

„Dě...“ zachřel a zalapal po dechu, „... děláte... chybu.“

„Právě naopak, vážený,“ odpověděla, přešla k prádelníku a sáhla pro kožený váček, který za ním byl schovaný. Uvolnila šňůrky a odkryla kolekci čtyř flakonků. „Udělal jste chybu, že jste je dostatečně důkladně neukryl. Našla jsem je prakticky hned, když jsem vám včera začala prohledávat kajutu, a v podstatě vzápětí jsem našla i vaši pepřenku.“ Při zkoumavém pohledu nakláněla hlavu, s využitím Černé otáčela jeho nahým tělem. *Po Znamení není ani stopy. Ani na ploškách jeho nobou.*

„Nejste příslušníkem Kádru,“ řekla. „Jste pouze najatý. Korvantská říše za mnou vyslala neregistrovaného Krvožehnaného. Císařští agenti obvykle nebývají tak neprozíraví. Musím se přiznat, že to vnímám jako jistou osobní urážku. Napadá mě, kdo je vaše obvyklá oběť. Zámožné vdovy a hloupoučké dědičky?“

„Nebyl jsem... vás vyslán... zabít.“

„O tom nepochybuji, pane Redsele. Po našich bezpochyby pokračujících důvěrnostech v Carvenportu byste svým zaměstnavatelům poskytl dost informací na to, abyste dvanáctkrát ospravedlnil svou odměnu.“

Tehdy se mu ve tváři objevila určitá odevzdanost a jeho očividné rozhodnutí už o nic neprosit kvitovala s jiskřičku obdivu. Položil jí naopak otázku: „Jak... jsem se... prozradil?“

„Až příliš jste se mi zamlouval.“ Obdiv potlačila, opět zesílila stisk. „Ať už se necháváte, či nenecháváte najímat, vykonáváte stejnou profesi jako já a nijak zvlášť vás netoužím vidět trpět. Takže se vás zeptám ještě jednou a důrazně vám radím, abyste mi odpověděl: s kým jste v kontaktu v Carvenportu?“

Velkou část obličejů už měl strnulou a pouze rty dokázal vyjádřit emoce, když procedil: „Měli si mě... najít... žádné jméno... jsem... nedostal.“

„Poznávací heslo.“

„Pravá láska.“

Navzdory okolnostem nebyla s to potlačit pobavené odfrknutí. „Jak nádherně případné.“ Cítila, jak v ní Černá ochabuje, a s tím, jak jí slábla v krevním řečišti, se vystupňoval prudký žár. „A pokud na tom záleží,“ dodala, když kývla směrem k výkresům. „Jsou to podvrhy. Můj dědeček používal výhradně mandinorský kalendář. V druhé polovině života mu navíc ruce ochromila artritida, což se svou hrdostí a ješitností skrýval.“

Rty se mu křivily do něčeho, co mohl být úsměv nebo další úšklebek, a vtom mu posledním zbytkem Černé zastavila srdce. Trhl sebou ve vzduchu a zhroutil se na postel; nádherně vybroušené tělo rázem bezvládné a bez života.

Při snídani k ní přišel první důstojník a s veškerou formálností a uctivostí jí sdělil smutnou zprávu o skonu pana Redsela. „Ale to je příšerné!“ zvolala, odložila opečený chléb a natáhla ruku, aby si dopřála posilňujícího doušku čaje. „Říkáte, že to byla zástava srdce?“

„Podle lodního lékaře, slečno. U muže jeho věku je to neobvyklé, ale zjevně ne zcela neslýchané.“ Jeden člen posádky je viděl, jak spolu rozmlouvali na přídi, a první důstojník jí nyní musel položit několik otázek. Jak se dalo očekávat, nebyl to nijak důsledný vyšetřovatel: jakmile prohlásila, že o politováníhodné a předčasné smrti pana Redsela neměla tušení, žádný syndikátní zaměstnanec kterékoli výzvědné služby se nemohl u akcionářky dožadovat dalších informací.

Jakmile se s ní důstojník rozloučil, pokračovala ve snídani, ačkoli chuť k jídlu jí vzal hysterický výbuch od jednoho ze sousedních stolů, k němuž také dospěla zpráva o Redselově úmrtí. Paní Jackmorovou, vnadnou, asi čtyřicetiletou ženou, zmítalo hluboké zoufalství, zatímco její sinalý manžel, oblastní ředitel výrazně vyššího věku, jen mlčky a zkoprněle přihlížel. Paní Jackmorovou, která nepolevovala v křiku a pláči, nakonec její vlastní služka vyvedla z jídelny. Ostatní cestující se snažili skrývat rozpaky či pobavení, když pan Jackmore

poté sám dojídal snídani, se stoickým odhodláním se prokousával slaninou, vajíčky a dvěma porcemi opékaných chlebů.

Takovému dodatečnému tréninku jsem přece nemohla odolat, nemyslíte? zeptala se přízraku pana Redsele, když vstala od stolu, aniž do-
snídala. *Přemýšlela jsem, zda budu mít důvod litovat svého počínání. Ted
jsem přesvědčená, že ho lze snadno zařadit mezi Nutné ztráty.*

Odebrala se do své kajuty pro výkresy a poté opět zamířila na
příd. Protože už byli v Úžině, kola se otáčela trojnásobnou rych-
lostí. Krvožehnaní ve strojovně bezpochyby vypili a spotřebovali
nejméně dva plné flakony Červené, aby mohli motory pohánět nej-
vyšším možným tempem. Byla to její třetí plavba Úžinou a pohled na
okolní vody ji pokaždé zneklidnil. Všeobecná absence vln v takové
vzdálenosti od pevniny působila zvláště a s neustálým vířením
a kroužením proudů se pojilo cosi zlověstného. Celá tato podívaná
se jí jevila jako vizuální ozvěna oné mocné přírodní síly, která před
dvěma staletími prorazila Bariérovými ostrovy tak obrovský kanál.

Zvedla výkresy, aby si je naposledy prohlédla. Jaká škoda, když
byly tak umně nakreslené. Ale pan Redsel v úsilí vytvořit si novou
totožnost po sobě mohl zanechávat stopy, a ať to byly podvrhy, či
nikoli, zvěsti o pouhé jejich existenci budou vždy přitahovat po-
zornost, k níž je lepší nezavdávat příčiny. Mohla je nechat v jeho
kajutě, ale to by jen vyvolalo další otázky ohledně jejich přítomnosti
na palubě lodi, na níž se pozoruhodnou shodou okolností plavila
i vnučka jejich domnělého autora. Škrtla zápalkou, přidržela ji
u růžku každého výkresu, nechala plameny strávit dvě třetiny plochy,
načež list darovala moři.

*Neovysvětlila jsem vám, jaké největší chyby se padělatel dopustil, že, pane
Redsele?* zeptala se při pohledu na ohořelé útržky, snášejíci se do zví-
řené vody před lodí, odkud je proudy odnášely do pěny pod kola. *Ačkoli on sám ji nemohl odhalit. Víte, to skvělé udělátko navrhl můj otec,
když mu bylo sotva patnáct let, byť poté sledoval, jak mu ho krade můj
dědeček. To můj otec je stvořitelem tohoto úžasného věku, můžeme vyznaču-
jícím se mimořádným nadáním a vizí, který si sotva může dovolit inkoust
pro své náčrty.*

Dovolila myšlenkám, aby se letmo vrátily k poslednímu setkání
s jejím otcem. Došlo k němu den předtím, než ve Ferosu nastoupila

na loď. Našla ho v jeho dílně, obklopeného nejrůznějšími novotami, s rukama umaštěnými od kolomazi a s brýlemi na špičce nosu. Vždy žasla nad tím, jak se mu na tak ošidném místě dokážou udržet. Po-
hyboval se s takovou neposedností, že to snad ani nebylo možné, a přesto za celý svůj život ani jednou neviděla, že by spadly. Ta vzpo-
mínka jí byla milá bez ohledu na slova, která při ní zazněla. *Pracuješ
pro bandu zlodějů*, řekl, aniž pořádně vzhlédl od své mechanické práce.
Ukradli ti tvé rodné právo.

Opravdu, otče? odpověděla. *Vždycky jsem si myslela, že děda tam byl
první.*

V průběhu následujících týdnů jí stále víc vadila dotčenost, která
mu v té chvíli zahalila tvář. Přivolala další vzpomínku, na den Krve-
zkoušky, kdy jí z vykrovačské pipety na ruku odkápla krupěj pro-
duktu, která jí, na rozdíl od jiných dětí, jež kolem ní popotahovaly
nebo nahlas brečely, okamžitě nepopálila ani po sobě nezanechala
zčernalý strup. Nikdy předtím ho neviděla smutného a přemýšlela,
proč se neusmál, když pozvedla ruku, neposkvrněnou s výjimkou
mléčně bílého flíčku na dlani. *Podívej, otče, nebolelo to. Podívej, podívej!*

Když potom vzpomínku zapudila, opět upřela pozornost na moře.
Úžina se směrem na jih zmenšovala, na horizontu byly vidět zelené
tečky Bariérových ostrovů, což znamenalo, že od Carvenportu ji
dělily necelé dva dny cesty. *Carvenport*, pomyslela si a rty jí zkrivil
úsměv. *Kde najdu Pravou lásku.*

KAPITOLA II

CLAY

Cralmoorova pěst zasáhla Claye do boku s takovou silou, že se zapotácel a pak vztekle zamručel, když jeho urostlejší protivník ucukl před jeho pomalým protiúderem a sám mu uštedřil přímý kopanec do hrudi. Kopnutí se Clayovi podařilo zblokovat zkříženýma rukama, ale bylo tak prudké, že zacouval do lidí. Svět se na chvíli proměnil v nepřehledný a zběsilý příval pošklebků, nadávek, opileckých slin a hned několika ran. Musel se z něj probít ven, pěstmi a lokty odrážel tváře opilců, až se mu nakonec podařilo opět dostat do křídou vyznačeného kruhu, kde na něj čekal Cralmoor. Ostrovan stál s rukama v bok, potetovaná hrud' se mu sotva zvedala a bílá hradba zubů se mu skvěla v prohnaném úšklebku. *Pouliční rvačky z tebe neudělají zápasníka, kamaráde*, sděloval Clayovi. *Už šlapeš vodu.*

Clay své rty v žádném úšklebku úmyslně nestahoval, protože se bál, že by jím mohl projevit podezřelou sebejistotu, a pustil se do řady nacvičených pohybů. Tratter jim říkal Markevova kombinace, série kopanců a úderů pěstí, kterou vymyslel právě tento starobylý a nejslavnější mistr dalcijského bojového umění. Clayovi trvalo měsíc, než si ji osvojil, pod Tratterovým zkušeným a nekompromisním dohledem se doslova propotil jejími jednotlivými kroky, až o něm mistr prohlásil, že lépe připravený už být nemůže. „Když ji provedeš správně, nakonec bys z toho mohl vyjít i se ctí,“ řekl mu starý trenér se souhlasným mrknutím.

„Platím vám, abyste mi tuhle záležitost pomohl vyhrát,“ odpověděl mu Clay. Vzpomínka na starcův dlouhý smích mu vytanula na mysli právě ve chvíli, když Cralmoor hladce a elegantně vykryl všechny jeho údery, načež ho zasáhl do pravého oka krátkým direktem, po

němž Clay několikrát zamrkal a skácel se dozadu. Jen matně si uvědomoval, že ještě než dopadl na zem, zacinkal zvonec a jeho hrud' sevřely Derkovy paže a odtáhly ho ke stoličce, přičemž bosými patami rozryl na kolbišti písek. K plnému vědomí se vrátil, když mu Derk na hlavu vychrstl polovinu kýble s vodou.

„Jsem přesvědčenější, že jsme dospěli do správného okamžiku,“ řekl Derk, sáhl do tlumoku se dvěma polními láhvemi, jednou opatřenou jednoduchým uzávěrem, druhou označenou vyrytým křížkem.

Clay zavrtěl hlavou, až mu z oholené hlavy odstříkla voda. „Ještě jedno kolo.“

„Na další kolo už nemáš síly.“

„Je moc brzo,“ namítal Clay a sykl, když mu Derk přiložil kus látky na krvavý šrám pod okem. „Zvonil jenom třikrát. Keyvine to pozná. Do prdele, to by poznala i Keyvinova matka.“

Všiml si Derkova bezděčného pohledu na vyvýšené pódium v zadní části rozlehlého pijáckého doupěte. U Kolonistů se každý venasdek konala Noc rváčů a majitel podniku si nenechal ujít jedině její klání. Keyvine seděl sám na pódiu, na stolku po ruce lampičku a láhev vína. Štíhlá, nehybná silueta, kterou vykresloval pouze odlesk stříbrné draggovy hlavy na vrcholu hole, jež mu spočívala na kolehou. *Na vzdálenost napřažené paže nemá strážce ani zbraň*, pomyslel si Clay a cítil, jak v něm sílí už dlouho bublající žárlivost. *A přesto je to Král čepelí a kurev*.

Žárlivost však byla užitečná, rozněcovala v něm zlost a tlumila bolest. Několika hlty vypil vodu z láhve s bílým uzávěrem a postavil se o dost dříve, než zazněl zvonec. *Markeva ať jde do prdele*, pomyslel si, když před blížícím se Cralmoorem zvedl pěsti. *A do prdele ať jde i Tratter*.

Souboj měl pravidla: žádné kousání, vrážení palců do očí nebo dupání patami, jinak se ale zápasníci mohli bez použití zbraní masakrovat podle libosti. Clayovi se nicméně vždycky dařilo proměňovat ve zbraně slova a věděl, jak hluboko dokážou tnout, nebo přinejmenším rozptýlit pozornost.

„Až vyhraju, rozdám si to s tvou starou, jasný?“ prohodil ke Cralmoorovi konverzačním tónem, když jen o vlásek uhnul před jeho čerstvým krátkým direktem. „Nebo máš snad starýho?“

„Mám oba,“ opáčil zvesela Ostrovan, vykryl levý hák a zasadil Clayovi další ránu do žeber. „Ale pochybuju, že by ses na ně zmoh.“ Ustoupil z dosahu Clayova zvedáku, prudce mu ruku odrazil, načež se do něj opět pustil nohama, po hlavě se mu ohnal obloukovým kopem, který Clay zblokoval spíš se štěstím než záměrně. „Bez urážky.“

„Jasně, zapomněl jsem,“ odpověděl Clay s předstíraným pochopením a vrhl se na Cralmoorovu hlavu s další marnou pěstní trojkombinací. „Tví duchové tě nutí strkat ptáka do všeho, co dýchá.“ Usmál se nad nevraživým výrazem, který Ostrovanovi znenadání opanoval obličej. Zmínka o duších z úst bezvěrce je vždycky dokázala vydráždit k nepřičetnosti.

„Tak to pozor, hochu,“ varoval ho Cralmoor. Zaujal soustředěnější postoj a ještě víc zaostřil pohled. „Zatím jsem tě šetřil. Pan Keyvine má u Braddona dluh.“

V nevyhnutelné reakci na zmínku o svém strýci se začal rozhovňovat i Clay. „Jo? Duchové tě nutí nastavovat zadek i jemu...?“

Cralmoor se přikrčil a vyrazil kupředu příliš rychle na to, aby mu Clay uhnul. Ramenem vrazil Clayovi do břicha a současně s tím ho zachytil a pevně sevřel kolem pasu. Těch několik kratičkých vteřin, než ho Cralmoor zvedl do vzduchu a poslal na zem, Clay kolo-hnátovi bušil do hlavy a do zad. Pak ho ale Ostrovan svou drtivou vahou složil, až mu vyrazil dech, udeřil ho čelem do nosu, odtáhl se a okamžitě zvedl pěsti, aby ho zasypal dalšími údery, zjevně aniž si uvědomoval, jaké se dopustil chyby.

Tohle Clay dobře znal, tohle už nebyl zápas s pravidly ani série trénovaných pohybů. Tohle už byla pouliční rvačka. A znal ulici někdo lépe než on?

Pod Ostrovanem se zkroutil, švihl pravou nohou, zaklesl ji pod protivníkovu levé podpaží a škulbl dostatečně silně na to, aby ho odtlačil do strany. Se zvířecí rychlostí se vymrštil, vydrápal se na Cralmoora a otevřenou dlaní ho udeřil do ucha, což byla rána, o níž dobře věděl, jak umí omračovat. Cralmoor bezděčně zařval a vytřeštil oči v důsledku nenadálého zášlehu bolesti v uchu, Clay díky tomu získal potřebné dvě vteřiny, aby mu zaryl kolena do ramen a přimáčkl ho k zemi. Zběsile ho pak začal zasypávat dalšími ranami,

v napjaté kůži na kloubech mu šlehala bolest, když se Ostrovanovi pod jeho náporem zaškubala hlava a s hlasitým křupnutím se mu zlomila lícní kost.

Clay s útokem přestal, až když ho rozbolely paže. Nakonec v prstech sevřel Cralmoorovu bradu a napřáhl pěst k závěrečnému úderu. *Kdo by potřeboval další láhev...*

Cralmoor mu uštědřil kopanec do týlu a Clayovi před očima zašlehl ohňostroj hvězd. Když pohasl, už opět ležel na zádech, Ostrovan mu do krku vrážel koleno a shlížel na něj s neúprosnými a vražednými záblesky v očích. I když se rozezněl zvonec, dál tlačil, drtil Claye se stále větší silou. Povolil, až když rámus pročísl další zazvonění: slabý rytmický cinkot kovu o sklo.

Clay chrčivě natáhl vzduch do plic, jen co se z něj Cralmoor zvedl a otočil se ke Keyvinovu potemnělému pódiu. Král čepelí a kurev hlavou stříbrného dragga na konci své hole v pravidelném, ale naléhavém rytmu ťukal do láhve od vína. Cralmoor se zhluboka nadechl, se zakrvácenou a zkřivenou tváří sršící hrozivými přísliby na Claye upřel poslední pohled a odkráčel ke své stoličce. Když se posadil, ťukání ustalo.

Claye na jeho vlastní stoličku musel částečně odnést Derk, který ho poté přidržel ve vzpřímené poloze, aby mu mohl přiložit ke rtům láhev — láhev s křížkem vyrytým do uzávěru. „Už?“ zeptal se s náznakem úsměvu. Clay láhev popadl oběma rukama a několika loky ji vyprázdnil. Produkt byl silně a neodborně naředěný, přesto Claye po jeho pozření začal pálit jazyk a rozhučela se mu hruď, jako kdyby si v ní začali stavět hnízdo sršni, což je při konzumaci Černé obvyklý průvodní jev.

Třebaže všichni Krvožehnaní mohli užívat darů vyplývajících z požití čtyř různých barev produktu, značně se lišili výkonností, kterou je obdařovala. Většina Krvožehnaných byla nejlépe uzpůsobena Zelené, která zvyšovala sílu a rychlost a dělala z nich mimořádně ceněné elitní pracovníky nebo nakladače. Někteří vynikali po požití Červené a obvykle nacházeli lukrativní zaměstnání ve strojnách vybraných korporátních lodí, když plameny, které vyvolávali, rozněcovaly produkt v jejich krev spalujících motorech. Někteří byli dostatečně zběhlí v tajemstvích Modrého transu, aby

si zajistili doživotní smlouvy na podnikových ústředích, odkud předávali do světa zprávy nikoli v řádu měsíců, nýbrž minut. Ještě menší počet sdílel s Clayem schopnost ujařmit moc poskytovanou Černou, umění, kterému pověřiví Dalciané odjakživa říkali „neviditelná ruka“. Šlo o nadání, s nímž bylo daleko nejvíc mrzení, poněvadž Černá byla zdaleka nejdražší barva a muž jeho postavení, pokud se tedy v jeho případě o nějakém postavení dalo vůbec mluvit, si ji obstarával pouze s velkými obtížemi. V láhvi byl rozředěn sotva náprstek Černé a ten si mohl dovolit výměnou za zisky z celých dvou měsíců zlodějských aktivit. Když teď Clay sledoval Cralmoora, jak přechází po obvodu kruhu, oči se mu blyští vražednými úmysly a zatíná svaly, poprvé mu blesklo hlavou, zda toto množství bude stačit.

Cralmoor do zápasiště naskočil hned po prvním cinknutí. Ryk davu dosahoval stále větší intenzity s vidinou smrti, vzácné, ale drahocenné odměny pro všechny ty, kdo se v hojném počtu scházeli na tyto nepovolené zápasy. Clay se kryl, první ranou se nechal zasáhnout, využil jen zlomek Černé, aby ztlumil její prudkost a pěst zastavil přesně v okamžiku, kdy se dotkla jeho těla. Přesvědčivě zařval bolestí, protočil se a Cralmoorova druhá rána mu prosvíštěla kolem ucha. Ostrovan zavrčel zuřivostí a pustil se do dalšího výpadu, při němž mu Clay umožnil další zásah, ale úder zblokoval natolik, aby se oba udrželi ve vzprímeném postoji. Zaklesli se do sebe, točili se kolbištěm jako šílení tanečníci, přičemž Cralmoor Claye celou dobu proklínal jazykem jakéhosi ostrovního kmene. Opakovaně mu zasazoval tvrdé rány do břicha a v Clayovi s každou takovou ranou slábla Černá. Ještě chvíli a zcela vyprchá.

Clay se vymanil z klinče, zacouval a rovně vedeným pohybem levé pěsti naznačil výpad na Cralmoorovu hlavu, sehnul se před protiúderem a upřel pohled na Ostrovanův pravý nárt. Bylo to jenom takové štouchnutí, které by se dalo lehce splést s podklouznutím, ale stačilo na to, aby soupeře vyvedl z rovnováhy a na sotva postřehnutelný okamžik mu naboural pozornost. Clay v následné ráně uplatnil veškerý zbytek Černé a soustředil se na bod, kde se jeho pěst předtím střetla s Cralmoorovou čelistí; ucítil, jak se při srážce obou kostí roztránila. Ostrovan se protočil a z úst mu odstříkla krev

mezi diváky. Ti v ustrnutí zmlkli, když se s rozostřeným pohledem začal potácet na podlamujících se nohou, ač se mu stále jaksi dařilo držet se ve vzprímené poloze.

„Do prdele,“ zamručel Clay, načež Cralmoorovi skočil na záda a nohama mu sevřel trup. Pod tímto břemenem se Cralmoor konečně skácel, byt se dál vzpíral, oháněl se lokty a trhal hlavou, jak se jeho zápasnické instinkty snažily dál pokračovat v boji. Chvilí to ještě trvalo, možná celé tři minuty bití a mlácení hlavy o dřevěnou podlahu, ale nakonec Lemul Cralmoor, šampion Křídového ringu a nejobávanější rohovník v Carvenportu, zůstal U Kolonistů bezvládně ležet na pódiu. Diváci bučeli, dokud neochraptěli.

„Tři tisíce šest set osmdesát dva v kovolodní měně,“ řekl Derk, zatímco svazek bankovek smotával do úhledného válečku. „Plus další čtyři stovky ve směnkách a rozličnejch cennostech.“

Clay se zazubil a vzápětí sykl, když mu Joya do okraje šrámu znovu vsunula jehlu. „A jaká je cena za tři lístky do Ferosu?“ zeptal se.

„Patnáct set. A ujišťuju tě, že je to cena, ke který vedly sáhodlouhý jednání.“ Derk se od penězi posetého stolu odtáhl spíš se zamyšleným než radostným výrazem v jemně řezané tváři. „Dokázali jsme to. Po všech těch letech dřiny jsme konečně na cestě.“

„Já tomu uvěřím, až vkročíme do feroskýho přístavu,“ poznamenala Joya, ustríhla nit a z Clayovy tváře otřela zaschlou krev. „Dřív rozhodně ne.“

Když se na posteli posadil, podala mu pohárek. „Zelená?“ přičichl k jeho mírně kyselému obsahu.

„Šest kapek. Všechno, co máme.“

Zavrtěl hlavou a nádobku odložil. „Bude je lepší pošetřit.“

„Musí se ti to zahojit.“

„Nejsem na tom tak hrozně,“ zaúpěl, když se zvedl z postele. Cítil každou z Cralmoorových ran. „Sama jsi to řekla. Ještě tam nejsme. Stačí, abysme se mezi tímhle místem a přístavem ocitli v úzkých, a jak budem za pár kapek Zelený ještě vděční.“

„Mohl bych se vydat ven a trochu přikoupit,“ nadhodil Derk. „Šest překupníků najdeš, co by kamenem dohodil.“

„Ne.“ Clay přešel k oknu. Bylo důkladně zabežněné, aby nikdo nespátřil světlo jejich lampy, ale Derk v bariéře coby rozumné preventivní opatření vyvrtal díрку. Clay shlédł do labyrintu ulic a průchodů, ale neviděl ani neslyšel nic podezřelého. Ve Slepých to vypadalo tak, jak nad ránem mělo: čtvrt byla lapená v kratičkém příměří, předtím než se rozezná přístavní sirény a s plnou vervou započne každodenní válka. Šlapky, zloději, překupníci, falešní hráči a představitelé tuctu dalších starobylych profesí se probouzeli ze svých včerejších darebností, aby se do nich opět pustili s otázkou, či možná nadějí, zda je dnes nečeká závěrečná bitva.

„Ne,“ zopakoval Derk. „Následující dva dny nebudem vidět. Jestli Keyvinovi jen náznakem připomenem, že existujem, mohlo by mu začít šrotovat v tom jeho bystrým mozku. A to pro nás není dobrý.“

Schovávali se ve věži starého Prorokova kostela na Čepařově ulici. Bylo to jejich nejstřeženější tajemství a jejich nejváženější úkryt, který užívali jen v nejnaléhavějších případech. S chrámem se pojila celá řádka barvitých historek, většinou v souvislosti se Světlookým kazatelem, který v něm prý strašil. Už sto let se tradovalo, že Kazatel ve sklepě zavraždil přibližně dvanáct šlapek. Rozčtvřil je, aby z jejich těl udělal loutky, z důvodů, které byly stále záhadou a námětem bezpočtu zvrácených teorií. Clay o Kazatelově existenci sice pochyboval, ale někteří starší lidé ze Slepých na pravdivost celé věci stále přísahali. Tak či onak tato zavedená duchařská historka sloužila jako užitečný nástroj k odpuzování nevítaných návštěvníků; ke kostelu by se nepřiblížil ani ten nejzoufalejší opilec zvyklý přespávat v prachu ulice. Schodiště vypadalo napůl zpuchřele, ale Clay s Derkem na něm v průběhu let provedli několik oprav, nic, co by bylo na první pohled zřejmé, přesto nyní bylo vyztužené natolik, že se po něm dalo rychle vyběhnout až na vrchol, pokud člověk věděl, kam přesně má šlápnout. Ve věži měli neustále uschované menší množství kuponů a nejrůznějších zásob, jinak si od ní však drželi odstup, aby si ji s nimi nikdo příliš nespojoval. Pokud šlo o Světlookého kazatele, Clay toho starého blázna nikdy ani koutkem oka nespátřil.

„Loď pro nás máš vybranou?“ zeptala se Joya Derka a přitom utřímí prsty přejížděla po mincích na stole. Clay si už dřívě všiml, jak neposedné má ruce, když je nervózní.

„To teda mám, milá sestřičko,“ odpověděl její bratr. Výhru uložil do nenápadného tlumoku a ten vycpal, aby v něm necinkalo. „*Úsilí* vyplouvá za dva dny.“

„Loď Východního konglomu?“ podivil se Clay, aniž se otočil od okna.

„Připadalo mi, že uděláme nejlíp, když se budeme držet co nejdál od kovolodních plavidel. Ty jsou pro naše potřeby až příliš regulovaný, neřekli byste?“

„Takže žádnéj krvespal?“ zeptala se ještě Joya s mírným zklamáním. Clay věděl, že brázdit oceán na lodi poháněné Červenou toužila už od dětství, podobně jako se chtěli dostat co nejdál z této zatracené díry.

„To zas ne,“ řekl Derk. „Budem si muset zvyknout na odér uhelného kouře. Ale i tak je ta loď dost svižná. Plavba do Ferosu za příznivého počasí zabere šest týdnů, jak aspoň tvrdí lodmistr. Výtečnej a pragmatickej chlapík, co nás za přiměřený všimný ubytuje v odlehlý kóji.“

„Chceš říct, že se celou cestu budeme muset zdržovat v podpalubí? Myslela jsem, že aspoň zahlídnou pár ostrovů.“

„Ve Ferosu toho uvidíš habaděj,“ ujistil ji Clay. Už se chystal od špehýrky odvrátit, když ho na ulici dole něco zaujalo — stín vržený oběma měsíci. Pohyboval se opatrně, podobně jako to dělala většina těch, kdo se po setmění vydávali do Slepých, ale na to, aby dokázal postupovat opravdu pokradmu, byl dotyčný až příliš tělnatý. Clay z ulice nespouštěl oči a nataženou rukou s roztaženými prsty pokynul Derkovi. Ozvalo se vrzání židlí a přesouvání cihel a teprve poté za ním Derk přišel k oknu a podal mu jeden ze dvou starých, ale stále funkčních revolverů ze skryše ve stěně.

„Kolik?“ zašeptal.

„Jenom tenhle jeden a myslím, že to vypasený tělo poznávám.“ Sledoval stín, jak se vyloupl zpoza nároží Čepařovy a Krajkové ulice, a měsíční svit pak zřetelně vykreslil bledou kulatou tvář. „Speeler, a je sám.“

„Co ho mohlo přimět, aby se v takovouhle hodinu a bez ochrany odvážil do ulice?“ přemítal Derk potichu. „Docela divný, nezdá se vám?“

Clay dál upíral zrak na Speelerovu povadlou tvář, a když se otočila směrem k věži, všiml si v ní určitého zoufalého napětí. „Řekl jste mu někdo o tomhle místě?“ zeptal se.

„Já o něm do včerejška neřekl ani Joye,“ odpověděl Derk, zatímco jeho sestra zašeptala, že ona to nebyla. „Ale Speeler má pod čepicí. Troufám si říct, že má na to, aby tuhle naši malou skrýš objevil sám.“

Clay sledoval, jak Speeler ještě chvilku váhá a potom se odhodlaným kolébavým krokem vydává ke kostelu. „Přijde mi, že je každopádně odhodlaněj přijít na návštěvu.“ Vydal se ke schodišti, potom zastavil, aby se zadíval na pohárek Zelené vedle postele. Se zrychlujícím se tepem se v něm rozhořela bolest ze spousty utržených ran. *Nemá cenu vytažovat střelnou zbraň, když ji ani pevně neudržíš*, pomyslel si a směsici vody a Zelené do sebe hodil na jeden hlt. Reakce byla okamžitá: ohnivé teplo v břiše, které se rozšířilo do okrajových částí těla a přitom zahnilo veškerou bolest. Pro Krvožehnané i Nekrvožehnané byla Zelená skvělou vzpruhou a lékem, avšak pouze Krvožehnaní si užívali vylepšujících účinků, které měla na tělo. Když došel nad schodiště, zaostřil se mu zrak, lépe slyšel a tělo ho skoro až brnělo novým přívalem síly.

„Neukazujte se,“ řekl Derkovi. „Nejlepší bude, když uvidí jen jednoho z nás.“

Vkročil na horní podestu a těsně u stěny opatrně pohlédl dolů. Speeler se rýsoval v zubatém čtverci sestupujícího schodiště a vzhlížel do něj se stále stejným výrazem zoufalé prosby ve tváři. Pozdrav, který pronesl, dolehl až do věže. V jeho chraplavých slovech byla slyšet naléhavost i zdráhavost. „Clayi, potřebuju si promluvit.“

Clay neodpovídal, s revolverem v ruce sešel doprostřed schodiště, kde potě jako by mizelo. Ve skutečnosti s Derkem do stěny zapasovali tajný schod, který se dal v případě nutnosti vysunout. Opřel se rukama o červotočem prolezlé zábradlí a s volně svěšenou zbraní shlédl na Speelera. Nevšiml si, že by představoval zjevnou hrozbu; měl prázdné ruce, ačkoli Clay věděl, že v jedné z četných kapes svého těžkého svrchníku ze zelené kůže nosí malou, ale vražednou dvourannou pistoli. Clay by nejraději ticho co nejvíc protahoval, přinutil Speelera v rozpacích prozradit, co má na srdci, ale účinek

Zelené byl pouze dočasný. Nezbyvalo mu než to rychle zjistit pro případ, že by musel jednat.

„Nevzpomínám si, že bych rozdával pozvánky, Speelere.“

„A já se omlouvám, že vyrušuju.“ Se zábleskem zažloutlých zubů se objevil nervózní úsměv. Clay i v přítomí viděl, jak se Speelerovi na čele leskne pot.

„Tak ven s tím,“ zavolal Clay s netrpělivým trhnutím revolveru. Speelera znal od dětství; byl to starší kluk, který žil mimo jejich smečku, ale bylo na něj spolehnutí, že dokáže střelit dražší lup a občas dodá pár kapek produktu. Právě Speeler mu prodal náprstek Černé a na nic se ho, jak bylo zvykem, neptal, třebaže Clay by vsadil boty, že si účel nákupu domyslel. A teď stál zde, kde neměl co pohledávat, vyděšený tak, jak ho Clay vyděšeného snad ještě neviděl.

„Vlastně jsem si přišel pro peníze, Clayi,“ řekl Speeler. „Něco mi dlužíš. Potřebuju, abys ten dluh uhradil ještě dnes v noci.“

To, že Speelerovi něco dlužil, byla pravda. Před asi dvěma lety došlo k jisté ošklivé potyčce s několika přístavními dělníky. Byli to samí Dalciané, námořníci, které vyhodili z lodí kvůli porušení různých ustanovení podnikového zákona a pro něž se krádeže staly jedinou možností, jak si vydělávat na živobytí. V zoufalství spojeném s tradicí, která oceňovala mužskou agresivitu víc než cokoli jiného, byly střety se zavedenějšími posádkami prakticky nevyhnutelné. Na Claye a Derka si tehdy počíhali právě ve chvíli, kdy se Speelerem uzavírali kšeft v pokrouceném lese komínů a dlaždic, v místě, kde Slepí sousedili s Řemeslnickou ulicí. Tloušťka doprovázeli pouze dva osobní strážci a Dalcianů bylo deset, navíc se přes střechy hnali se sebejistotou a rychlostí mužů uvyklých výškám. Mohlo to dopadnout všelijak, ale i přes svou tělesnou zdatnost a dovednosti při manipulaci se sekáčkem Dalciané nevykazovali odolnost vůči kulkám. Clay s Derkem zastřelili dva a Speelerovi osobní strážci další tři. Utekli všichni kromě jednoho, toho největšího, a tudíž nejspíš jejich velitele, který se hnal do útoku plnou rychlostí i navzdory ráně v břicho, ze které se mu řinula krev. Když se Dalcian přiblížil na vzdálenost deseti stop, Clay do něj vypálil svou poslední kulku, ale ani ta útočnicka prakticky nezpomalila a se sekáčkem v ruce, připraveným roztínat

lebky, se vymrštil vysoko do vzduchu, načež padl mrtev k zemi, až když mu Speeler dvakrát čistě prostřelil hlavu.

„Dnes v noci se mi to nehodí,“ řekl Clay, kterému potřeba takových drahot nebyla vůbec po chuti. Ve společnosti, v níž se pohyboval, byl neuhrazený dluh značným břemenem, a to i pro muže, který se měl za dva dny plavit přes oceán.

„Když se to dnes v noci nevyřídí, budu vyřízený já,“ odpověděl Speeler. „Blíží se zásilka Zelené a Červené. Korvantinského původu, a tudíž je potřeba uvážlivosti a ochrany. Dal jsem příslib prodejcům, jenže mám den zpoždění se sháněním potřebných prostředků a tohle nejsou lidi, co by měli kdovíjaké pochopení.“

Korvantinského původu, uvažoval Clay. *To znamená piráti. Není divu, že je tak nervózní.* „Kde máš svoje kluky?“ zeptal se.

„Budou tam, ale vzhledem k ošemetnosti celé situace mě napadlo, že bych mohl potřebovat ještě nějakou menší pojistku.“ Sáhl pod kabát, i nadále velice pomalu, a vytáhl skleněný flakon. „Zelená.“ Spodním nadhozem ho zkušeně poslal Clayovi, který ho zachytil na úrovni svého hrudníku. Odstranil uzávěr, aby přičichl k obsahu, a pronikavou vůní se mu roztáhlo chřípí. Lepší materiál už dlouho nenasál.

„Je silná,“ varoval ho Speeler. „Málo zředěná. Možná bys měl chvíli vydržet, počkat, dokud ji nebudeš potřebovat. Napadlo mě, jestli bys na to všechno nedohlížel. Když se něco semele, lokneš si a dostaneš mě ven.“

„O jakým množství je řeč?“

„Deset soudků Zelené, tři Červené.“

„A můj podíl?“

„Pět procent. Samozřejmě až se všechno prodá.“

„Deset. A vyberu si to v produktu, stejnej díl Zelený a Červený.“

„Dlužíš mi to, Clayi,“ zavrčel Speeler, neboť strach v něm na okamžik přehlušila nelíčená zlost.

„Kdybych nedlužil, už bych tě odmítl. Řekl sis svoje a já si říkám taky svoje. Ber, nebo se můžeš pakovat.“

Podržel flakon v natažené ruce, chystal se ho upustit, díval se, jak Speeler zápasí s dilematem, jak nervozitou neví co s rukama a jak se mu holá hlava blyští víc než jindy. *Ať jsou ti piráti kdovíkedo, nabrali*

mu takový strach, že se zřekne části zisků. Tato myšlenka ho přivedla k otázce, jestli by neměl svůj podíl navýšit na patnáct procent, když si Speeler odfrkl a přikývl.

„Bewlerovo molo,“ řekl. „Za dvě hodiny.“

„Budu tam.“

Clay se otočil, aby se vydal zpátky do schodů, a ještě zůstal stát, když Speeler něco potichu, ale upřímně dodal. „Nepřišel bych, kdyby mi nešlo o život. Chápeš to, že ano?“

„Jistě,“ ubezpečil ho Clay se slabým úsměvem, načež si flakon strčil do kapsy a otočil se zpátky ke schodům.

Bewlerovo molo se nacházelo na nejzápadnějším konci přístavu, v omšelém úseku nábřeží, jemuž se bylo radno vyhýbat, byť určitou patinu váženosti mu propůjčovaly občasné kotvící lodi Alebondských komodit. Zdaleka největší podíl mezi loďmi, jež sem zajížděly, měla plavidla Nezávislých, povětšinou samostatně operující Modrolovci nebo trampové uhlospaly, a čas od času sem zavítala i elegantní, ale jinak nenápadná nákladní loď korvantinského typu. Clay ji už viděl; pokaždé plula pod vlajkou jiné společnosti a na trupu se jí skvělo jiné označení. Ale jako většině lidí z oboru bylo i Clayovi známo její pravé jméno: *Královna větru*. Tradovalo se, že bývala pýchou Obchodní služby Korvantinské říše, než padla za obětí pirátům v mořích u Varestie, v oblasti, které se už bezmála sto let — od doby, kdy Korvantinská říše nad poloostrovem ztratila moc — říkalo Červené přílivy. Varestijská vláda, nebo to, co se jako vláda tvářilo, měla pramalou chuť úzkostlivě dodržovat podnikový zákon, což znamenalo, že většina pirátských lodí si mohla přijíždět a odjíždět podle libosti a jejich posádky se na poloostrově často verbovaly z řad olivově snědých lidí nechvalně zamlklé, ale prchlivé povahy.

Clay seděl na střeše hospody U Námořníka, vysokého, byť špatně udržovaného podniku. Střecha skýtala ničím nerušený výhled na přístaviště, zvláště na oněch dvacet čtverečních yardů dlážděného mola, kde se transakce tohoto ražení měly s největší pravděpodobností uskutečňovat. Piráti už byli na místě, šestice mužů a tři ženy v mořeplaveckém úboru tvořeném tmavými bavlněnými svršky a mohutnými botami. Stáli v řadě před oplachtovaným vozem a Clay

je šacoval na ostřílené profesionály jak podle způsobu rozestavení, tak podle faktu, že muži na obou koncích viditelně třímali opakovačky. Ostatní mlčky stáli ve střehu, po zuby ozbrojení pistolemi a noži různých velikostí. Ženu v jejich středu považoval za kapitánku, nebo přinejmenším vysoce postavenou důstojnici, jíž byla jistě věnována plná důvěra při provedení chystané transakce. Nebyla příliš vysoká, po fyzické stránce nepůsobila nikterak ohromujícím dojmem, ale obestírala ji klidná autoritativnost, pramenící z velitelské funkce, a sebejistotu jí bezpochyby dodávala i sada vrhacích nožů u pasu a brokovnice, kterou měla připásanou k zádům.

Clay přišel sám i navzdory Derkovým námitkám. „Nejsme snad partneři?“ zeptal se ho Derk s jen napůl předstíranou dotčeností.

„Speeler je na můj vkus až příliš vyděšený,“ odpověděl Clay, zatímco si k rameni připásával pouzdro na pistoli a pevně utahoval popruhy. „Možná budu muset prásknout do bot a v tom případě se mnou neudržíš krok. A navíc,“ kývl směrem k tlumoku s jejich kořistí, „načež upřel významný pohled na Joyu, „někdo musí hlídat naše cennosti.“

„Jestli má tak nahnáno, neměl bys nikam chodit,“ řekla Joya. „Dobrá mi to smrdí, Clayi.“

„Tak už to prostě ve Slepých bývá. Tam smrdí všechno. Voňavější to bude ve Ferosu, zvláště když budeme mít na prodej zásobu kvalitního produktu.“

Na místo se vydal oklikou, mimo hlavní trasy protektorátní hlídky a co nejdál od band háklivých na narušení jejich území. Jakmile se ocitl na střeše hospody, spustil se na břicho a doplazil se na vyhlídku, přičemž si dával pozor na zrádné stíny z obou měsíců. Letité zkušenosti mu vštípily výrazný smysl pro dochvilnost a na místě byl s dostatečným předstihem, aby mohl sledovat příchod pirátů s kořistí.

Za další čtvrt hodinu se objevil Speeler. Dnes večer s sebou měl čtyři osobní strážce: své obvyklé společníky Jeshe a Minguse a dva chlapíky podobně výrazných proporcí. Clay pozoroval, jak se blíží k pirátům, jak strážci celou dobu očima těkají po potmělém molu. Zastavili asi dvanáct stop od ženy, která v reakci na Speelerův nezřetelný pozdrav náležitě pokývala hlavou. Stála mlčky, ruce zkřížené na hrudi, zatímco Speeler mluvil a přitom smířlivě pohyboval buc-

latými prsty. Hovořil několik minut, než zmlkl a v napjatém očekávání sevřel ruce.

Žena na něj dlouze civěla, pak pokrčila rameny a otočila se, aby vydala nějaký strohý rozkaz svým podřízeným. Dva statní piráti potlačili vůz dopředu a odhrnuli plachtu, pod níž se objevily sudy. Žena Speelerovi posunkem naznačila, aby si je zkontroloval. Tloušť její výzvě rychle vyhověl, ze dvou sudů odstranil zátku, letmo přičichl k obsahu, prohlásil, že nic nenamítá, a pokynul Mingusovi, aby za ním přišel. Jeho osobní strážce si z kabátu pomalu vytáhl naditou peněženku a podal ji pirátce. Bezpochyby se v ní ukrývala příhodně namíchaná směsice podnikové měny a směnek.

Clay si ho všiml, když pirátka přepočítávala bankovky. Už z něj vyprchal účinek několika kapek Zelené, ale v jejich dozvucích stále nepřirozeně ostře viděl, dost ostře na to, aby zpozoroval nenápadné mihnutí, když si jeden ze Speelerových nových strážců sáhl pod kabát a vytáhl revolver. Byl to dessinger ráže .35 s krátkou hlavní a černým smaltovaným krytem, zbraň, kterou fasovali všichni tajní agenti Kovolodního protektorátu, což znamenalo, že ve vývoji událostí oné noci nastal zásadní obrat k horšímu.

Všechno se odehrávalo příliš rychle na to, aby zasáhl, nebo třeba jen varovně zakřičel. Agent protektorátu namířil revolver do Speelerova týlu, stiskl spoušť a většinu jeho tváře odstřelil na pirátku. Druhý strážce už také páčil; do Minguse i do Jeshe vyslal po kulce dřív, než vůbec stačili sáhnout po zbrani. Clay se odplazil od okraje střechy, zašátral po flakonku se Zelenou a současně očekával, že se každým okamžikem strhne přestřelka, při níž se piráti pokusí zmocnit svého zboží a probít se s ním na *Královnu větru*. Po výbuchu násilností však následovalo natolik nepředpokládané ticho, že Clay v ohromení ustrnul.

Zvedl se a odhodlal se k rychlému pohledu do přístaviště. Uviděl pirátku, jak si s nelíbenou zlostí otírá z tváře Speelerovu krev, zároveň však na ní nebyl patrný ani náznak touhy po okamžité odplatě. Její kolegové z lodi stáli ve stejné formaci jako doposud, nikdo netasil nůž ani nemířil pistolí. *Léčka*, uvědomil si Clay, když si všiml, jak si pirátka vyměnila úsečný pozdrav s mužem, který zastřelil Speelera. *Nakráčel do pasti s dvěma protektorátními agenty v zádech*. Opět upřel

pohled na vůz naložený produktem. *A nastražená byla náramně. Těžko jí mohl odolat... ani já bych neodolal.*

Když se chvatně šinul nazpět, začalo v něm sílit určité podezření — pochopení ošemetnosti situace, v níž se ocitl —, jež přecházelo do jistoty. *Vybledal mě a vyinkasoval odměnu za to, že mě sem dostane. To nemůže být náhoda.* V myšlenkách se okamžitě přenesl k Joye a Derkovi, kteří čekali v kostele a netušili, jaké jim už brzo může hrozit nebezpečí. Otočil se, zvedl se do sedu a zaklonil hlavu, aby jedním hltm pozřel celou Zelenou s nadějí, že se k nim dostane včas.

„To by nebylo moudré, mladý muži.“

Stála na komínu hospody, asi padesátiletá žena s vlasy prokvetlými šedinami a pevně staženými do drdolu, útlé tělo od hlavy k patě zahalené v černé. Pohlížela na něj s přísným, ba kritickým výrazem, s nímž se však mísila i špetka soucitu. *Dostala se až sem naboru, a já vůbec nic nezaslechl,* pomyslel si Clay s flakonkem stále u rtů. *Kovolodní Krvožebnaná. Tě v žilách bude kolovat víc než Zelená.*

Věděl, že je to beznadějně, nemohl doufat, že se jí vyrovná, i kdyby měl k dispozici všechny produkt z vozu dole. Ale Joya a Derk na něj čekali, věřili, že se vrátí, tak jak v to věřili posledních deset let. Dosud je nikdy nezklamal.

„Ne!“ křikla na něj žena, když do sebe obrátil obsah lahvičky. Účinek, který se dostavil, byl okamžitý i neočekávaný zároveň, dobře známé pálení jazyka bylo přebito něčím mnohem palčivějším, něčím, co chutnalo příšerně, ale co mu břicho zaplavilo rychlostí toho nejlepšího produktu a co mu v náhlém přívalu nevolnosti odčerpalo síly. *Znečištěnina*, uvědomil si, když žena s rozpaženýma rukama skočila z komínu. *Znečištěná krev...*

Ucítil, jak se mu prsty otřela o ruku, ale při pádu ze střechy, při němž mu nevolnost začala v bříše běsnit jako oheň, ho nezachytila. Následoval jen nekonečný pád do tmy.

KAPITOLA III HILEMORE

„Podporučík Corrick Hilemore se hlásí do služby a přináší depeše, pane!“

Kapitán Trumane si svého nového důstojníka několik vteřin prohlížel netečnými šedými očima, aniž věnoval pozornost listinám, které mu podával k prostudování. Pohled nakonec upřel na levou výložku Hilemorovy uniformy, jež se nedávno rozšířila o jednu hvězdu ve zlatém prýmku. „Co ty nezastříhnuté nitě, podporučíku?“ zeptal se s dravým uspokojením, hlasem, v němž jasně zazníval kultivovaný tón řídicí třídy severního Mandinoru. „Považujete za vhodné předstoupit přede mě v tak neupraveném stavu?“

„Omlouvám se, pane. Zprávu o svém povýšení jsem obdržel teprve dnes ráno, spolu s těmito listinami. Očividně jsem si na úpravě svého stejnokroje nedal záležet tak, jak by se slušelo.“

„To tedy nedal. Tentokrát vám důtku ještě neudělím, ale z námořnické mzdy vám nechám strhnout částku ve výši pěti kuponů.“ Kapitán Trumane sotva postřehnutelně naklonil hlavu a v Hilemorově tváři nepokrytě zapátral po sebemenším náznaku zlosti nebo nespokojenosti.

„Jak si přejete, pane,“ odpověděl Hilemore co nejneutrálnějším tónem. V průběhu let potkal několik důstojníků Trumanova stříhu a pochopil, jak pošetilé je reagovat na jejich malicherné výtky. V duchu si však dovolil povzdech překvapeného podráždění, že se s takovým typem člověka setkává coby s velitelem kovolodního válečného plavidla; pedantští autoritáři v rámci Mořského protektorátu vystoupali na vyšší posty jen vzácně; strasti života na moři a bitevní nároky obvykle vyřadily lidi slabého charakteru z funkce.

Trumane zamrkal a konečně se v křesle předklonil, aby od Hilemora převzal nabízené listiny. Nedal mu pohov, takže Hilemore musel během zkoumání přinesených listin dál setrvávat ve strnulém pozoru. Větší z obou obálek byla opatřena dvěma pečetěmi, jednou z červeného a jednou z černého vosku, což znamenalo, že obsah je přísně tajný a mělo by se mu dostat neodkladné pozornosti. V menší obálce byly Hilemorovy personálie a potvrzení o jeho jmenování podporučíkem na plavidle Kovolodního protektorátu *Příbodná příležitost*. Hilemora proto překvapilo, když kapitán Trumane nejprve otevřel právě tu.

„Hilemore,“ zamumlal kapitán po prostudování třístránkového dopisu. „Nejste náhodou nějak spřízněný s Hilemorovými z Astražského údolí?“

„To panství patří mému bratranci, pane.“

„Hmm, vaše rodina chová koně, že? Nebo nějakým způsobem obchoduje s dobytkem. Už si nevzpomínám přesně.“ Aniž počkal na odpověď, pokračoval: „V těchto výnosech se píše, že je vám osmadvacet. Je tomu tak?“

„Ano, pane.“

„Na takovou hodnotu jste mladý. Byť nepochybně vypadáte starší. Ze života na moři si jen zřídka odnesete mladě vyhlížející pleť.“ Chvilí opět četl, načež se potichu zasmál. „Podívejme, povýšení za statečnost před nepřítelem během nedávné Dalcijské krize. Skryté nadání se nejvíc projevuje při kvalitním masakru. Povězte mi, kolik těch šikmookých hajzlů jste dostal?“

Hilemorova paměť se znenadání zastřela zmatkem a běsněním oné závěrečné bitvy s monarchistickým loďstvem, jehož dělové čluny jeden po druhém vybuchovaly za jásotu protektorátních námořníků. Moře bylo toho dne klidné, ale zmítajícími se Dalciany bez lodí se zpěnilo a zrudlo. *Střelci k zábradlí*, zněl kapitánův rozkaz. *Panáke grogu navíc tomu, kdo jich jako první sejme tučet.*

„Nepočítal jsem je, pane,“ řekl Hilemore Trumanovi.

„Škoda. Mrzí mě, že mi zrovna toto uniklo. Přestavba *Příbodné* mě zaměstnávala nehorázně dlouhou dobu.“ Trumane při čtení zbytku Hilemorových listin nikam nespíchal. „Takže jste byl jmenován podporučíkem, co? Váš předchůdce po sobě nezanechal příklad,

kterým byste se mohl řídit. Sloužil třicet let, a nikdy neměl vlastní velení. Byl bych toho lumpa propustil, kdyby mu nechybělo tak málo do penze. Předpokládám, že s povinnostmi podporučíka jste obeznámen.“

„Ano, pane.“

„Jaké to jsou?“

„Vedení záznamů o výplatách, dohled nad vlnkami, řízení lodních střelců a nalodujících se osob.“

„Na jednu specifickou povinnost jste zapomněl, pane Hilemore. Je vidět, že na palubě krvespalu jste ještě nesloužil.“

Hilemorovi se podařilo nezčervenat rozpaky. „Samozřejmě, pane. Zmýlil jsem se. Odpovídám rovněž za bezpečnost a kázeň jeho Krvožehnaného.“

„Ano.“ V Trumanově hlase zazněl mírně pobavený podtón, když Hilemorovy listiny odhodil a sáhl po druhé obálce. „Je to úkol, který vám na této lodi nelze závidět. Obávám se, že náš Krvožehnaný má až příliš společného s vaším předchůdcem, a měl bych dodat, že jde o zvyky, které si osvojil před mým jmenováním. Bude potřeba mu přistříhnout křídla.“

„Postarám se o to, pane.“

„Výborně.“ Kapitán sáhl po obálce s černou pečeti a roztrhl ji. Když si četl její obsah, Hilemore si všiml, jak mu očekávání vykouzliklo na rtu letmý úsměv.

„Hlaste se u poručíka Lemhilla, našeho prvního důstojníka,“ pronesl, jakmile vzhlédl od příkazů. „Najdete ho na můstku. Loď je připravena okamžitě vyplout z přístavu.“

Ukázalo se, že poručík Lemhill má k typickému ostrílenému důstojníkovi mnohem blíže než jeho kapitán. Byl to podsaditý chlapík z jižního Mandinoru s ošlehanou tváří a snědou kůží, jíž se mu na tváři táhla bleďá srpkovitá jizva. Byl také o deset let starší než Trumane a hovořil s výrazně méně kultivovaným přízvukem.

„Další severan,“ prohlásil, když si letmo prohlédl Hilemorovy listiny. „Od chvíle, co se řady námořních důstojníků začaly plnit takovýmahle bleďýma šmejdamy jako vy, jde to s nima do sraček.“ Lemhill si bystrýma očima dlouho a důkladně prohlížel Hilemorovu

tvář a pak, když mu něco došlo, je přimhouřil. „Kdysi jsem měl jednoho kapitána. Jmenoval se Racksmith. Byl to věhlasnej důstojník. Vsadím se, že jste o něm už slyšel.“

Hilemore mu věnoval upjatý, zdrženlivý úsměv. V jistých chvílích pro něj značná podobnost se slavným dědem představovala hotové martyrium. „Celý život, pane.“

Lemhill zamručel, Hilemorovy listiny složil a vsunul si je do kapsy na blůze. „Musím říct, že dědovi puklo srdce, když si vaše matka vzala nějakýho ředitelskýho hejska.“

Byla to promyšlená urážka. Lemhill, stejně jako Trumane, očividně znal způsoby, jak zkoušet nováčkovskou trpělivost. „Můj otec,“ odpověděl Hilemore, „byl podvodník, cizoložník, nenapravitelný hazardní hráč a opilec. Musím se však ohradit proti tvrzení, že byl hejsk.“

V Lemhillových očích se objevil záblesk pobavení, načež se obrátil a přes rameno štkl: „Pane Talmante!“

Vedle kormidla se na patě otočil hubený mladík v nepadnoucí uniformě praporčíka a rázně se vypjal do pozoru. „Ano, pane!“

„Zapište jméno pana Hilemora do lodních výkazů. Jmenování druhým důstojníkem bylo stvrzeno a schváleno. Uvedte datum a čas pro můj podpis.“

„Smím-li, pane poručíku,“ řekl Hilemore. „Vzkaz od kapitána Trumana: loď se má připravit k odplutí.“

Lemhillovou tváří probleskl výraz sotva postižitelného podráždění. „V jakém směru?“

„To zatím nebylo určeno, pane. Dostavil jsem se s depešemi od námořního výboru. S černou pečetí.“

První důstojník se s přidušeným a hrčivým povzdechnutím otočil. „Pane Talmante, až budete s těmi výkazy hotov, zaveďte pana Hilemora do jeho ubikace. Nejlepší by bylo, kdybyste ho cestou seznámil s pane Tottlebornem.“

„Rozkaz, pane.“

„Nezabydľujte se moc dlouho, pane podporučíku,“ dodal Lemhill k Hilemorovi, zatímco si z opasku odepínal řetízek se dvěma klíči. „Pošlu vás na první hlídku.“

Od půlnoci do sedmi hodin. Tato hlídka tradičně připadala praporčíkům, ale Hilemore se už plavil na tolika lodích, že něco takového

očekával, přinejmenším během prvních týdnů. „Děkuji, pane,“ řekl, když klíče převzal. Jeden byl malý, obvykle se používal k otvírání skříňek nebo zásuvek, druhý byl mnohem větší a po stranách se na něm táhla složitá řada zubů.

„Bylo mi potěšením, pane Hilemore.“ Lemhill se otočil a sáhl po šňůře nad kormidlem. Pětkrát za ni zatáhl a při každém škusnutí zazněla parní siréna. *Pět znamení*, pomyslel si Hilemore. *Bezprostřední signál před válečnou plavbou.*

Příhodná příležitost v kategorii rychlých křižníků oficiálně náležela do třídy Vlkouši, řady, která byla teprve nedávno ukončena a nahrazena výrazně lépe vyzbrojenou třídou Orli. Měla typicky elegantní tvar s nízkým profilem a bočními kolesy pod oblými pancéřovanými kryty. Když se však Hilemore za praporčíkem ubíral z můstku k ubikacím pro posádku, zkušeným okem si všiml jistých odlišujících odchylek. Komíny *Příhodné* se vypínaly v mírně ostřejším úhlu, než tomu bylo na lodích jejích sester, a v místě, kde se měla nacházet přední podpůrná baterie, si všiml prázdného prostoru. Odstraněny byly i pancéřové pláty, kterými bylo obvykle pobito zábradlí před a za kolesy.

„Ta nedávná přestavba byla důkladná?“ zeptal se praporčíka Talmanta.

„Ano, pane,“ odpověděl mladík a přes rameno Hilemorovi věnoval upřímný úsměv. „Osm týdnů v suchém doku. Přidaly se nové motory a loď se zbavila velké váhy. Všechno se to dělalo pod dohledem kapitána Trumana. Zdá se, že by to teď mohl být nejrychlejší křižník v naší flotile, pokud dobře dopadnou provozní zkoušky.“

„Je to vaše první loď, pane Talmante?“

„Ano, pane. Měl jsem s tímhle jmenováním štěstí. Mám-li říct pravdu, očekával jsem, že skončím ve člunu pobřežního strážního sboru.“

Hilemore se v myšlenkách okamžitě vrátil k obálce s černou pečeti a pěti Lemhillovým zatroubením. Neubránil se otázce, jestli se pan Talmant bude považovat za šťastlivce i ve chvíli, kdy vyjde najevo účel jejich mise.

Praporčík ho dveřmi provedl do ubikací na střední palubě, kde byli ubytováni důstojníci třetího stupně v lodní hierarchii. „Vaše

kajuta je na levoboku,“ řekl mu Talmant. „Tahle ovšem patří panu Tottlebornovi.“ Zastavil u dveří v polovině chodbičky a zvedl ruku, aby zaklepal. Hilemore si přitom všiml jistého zaváhání.

„Děje se něco, praporčíku?“ zeptal se ošivajícího se mladíka.

„Ne, pane.“ Talmant vypjal hrud' a třikrát rychle zaklepal. Čekali několik vteřin. Z kajuty k nim nedoléhaly žádné zvuky. Talmant potlačil rozpačité zakašlání a zkusil to ještě jednou. Tentokrát už byla reakce okamžitá; ozvala se nesrozumitelná a mírně přidušená slova:

„Táhni do prdele, kurva! Jsem nemocnej!“

„Je zamčeno?“ zeptal se Hilemore Talmanta, který vzal za kliku a přikývl. „Ustupte.“

„Pane, on je...“

„Já vím, co je zač. Ustupte.“

Zámek byl bytelný, ale povolil po druhém kopnutí. Hilemore vkročil do kajuty k neoholenému sinalému muži, choulícím se na lůžku mezi pokrývkami. „Podporučík Corrick Hilemore,“ představil se, popadl muže za hedvábné pyžamo a vytáhl ho z postele. Když ho přitlačil k pelesti, muž zakňučel a Hilemore odvrátil hlavu před závanem ginem prosyceného dechu a odporně nasládlého puchu nemytého těla.

„Ode dneška jsem na téhle lodi druhým důstojníkem,“ informoval Hilemore muže v pyžamu, „a jsem vaším nadřízeným. Od této chvíle tudíž platí, že pokud vám na dveře zaklepe někdo z důstojnictva této lodi, hbitě je otevřete. Je mi úplně jedno, jaké výsadě se těšíte na základě nějaké domnělé blahosklonnosti mého předchůdce. Jste pouhý smluvní zaměstnanec Kovolodního mořského protektorátu. Mohu mít za to, že tomu rozumíte?“

„Nemůžete mě udeřit,“ zaúpěl Tottleborn, jenž se nepřestával odtahovat. „Mám nepravidelný srdeční rytmus a mohl bych umřít.“ Do pohledu se mu vkradla jiskřička vzdorovitosti. „A kdo pak bude tuhle loď pohánět?“

Hilemore nad jeho slovy chvíli přemítal, načež Tottleborna dlouho do hrudi klouby ohnutých prstů. „Jsou lidé,“ řekl, když muže pustil a ten sklouzl po pelesti a vleže si celý brunátný a zadýchaný sevřel bok, „kteří si myslí, že Krvožehnaní zaujímají v rámci veškerého

lidstva jakési mystické, vznešené postavení. Slyšel jsem, že v méně civilizovaných koutech zeměkoule žijí lidé, kteří osoby jako vy uctívají se stejným zápallem, s nímž příslušníci Prorokovy církve vnímají Písmo svaté. Vzhledem k vaší výjimečnosti to není úplně nesmyslná filozofie. Proč nenacházet jakousi božskou přízeň ve skutečnosti, že pouze jeden z tisícovky z nás je vyvolen užívat si daru obsaženého v krvi draggů?“

Přidřep si, naklonil se k Tottlebornovi a velice jasně k němu proněs: „Věřím, že jsem vám dal jasně najevo, pane Tottleborne, že s těmito postoji nesympatizuji. Od této chvíle, v souladu s ustanoveními protektorátních předpisů, budou klíčky od skříňky s produktem a od zásob lihovin výhradně v mém držení. Budete plnit veškeré klauzule své smlouvy. Mohu mít za to, že tomu rozumíte?“

Vstal a na Krvožehnaného upíral zrak, dokud ten krátce nepřikývl. „Výborně.“ Hilemore se ještě znechuceně rozhlédl po kajutě, spočinul pohledem na asi dvacítku prázdných láhví mezi rozházenými papíry a zamáčknutými nedopalky doutníčků. „Umyjte se a potom tomuto obytnému prostoru vraťte nějaké zdání slušnosti. Poté se u mě budete hlásit ve strojně. Do hodiny vyplouváme.“

Vrchního strojníka Bozwara jakožto Severomandinorana bylo možné identifikovat pouze na základě jeho jména a přízvuku, neboť kůži mu tak důkladně pokrývala směsice kolomazi a mouru, že uhádnout jeho etnickou příslušnost bylo zřehla vyloučené. Netrpělivě mávl rukou, když Hilemore stanul v průlezu a v souladu se zvyklostmi požádal o svolení ke vstupu. Co do hodnosti byli Hilemore a vrchní strojník formálně vzato na stejné úrovni, což od nich vyžadovalo dodržování jistých formalit.

„Jen vstupte a pohybujte se tu podle libosti,“ pozval Bozwara Hilemora. „Věřím, že jste natolik rozumný, že se nebudete ničeho dotýkat.“

„To bych se neopovážil, pane.“ Hilemore klouzal pohledem po Bozwarově království a zjistil, že jakkoli nedbá o svou osobní čistotu, pro jeho stroje to neplatí. Většina z dvanácti osob tvořících čtu jeho podřízených příčinlivě leštila každou páku a šroub, dvě házely uhlí do topeniště objemné pomocné pohonné jednotky, trůnicí na

dolní palubě. Hilemore sledoval ocelovou tyč táhnoucí se z horní části mechanismu k výše položené spleťové soustavě pák, načež pozornost nevyhnutelně upřel na menší a rozhodně elegantnější zařízení, jež se nacházelo v rámu u osy mezi hnacími hřídelemi dvou postranních lodních koles. Termoplasmatické stroje už viděl, hlavně tedy na nákresech, a vždy žasl nad jejich důmyslnou, a přitom jednoduchou koncepcí. Když se zadíval bedlivěji, zjistil, že tento se poněkud liší, že má o několik trubek a ciferníků víc. Všiml si rovněž blyštivé nové mosazné cedulky, jež byla upevněna k nádrži na vodu.

„To je...?“ začal a otočil se na Bozwaru.

„Šestý typ,“ potvrdil strojník s hrdostí v hlase. „První, který byl kdy nainstalován do protektorátního plavidla. Nové kondenzátory a spalovací komora, na jejichž projektování se podílel sám náš kapitán a které sem byly vsazeny pod jeho dohledem. Nárůst celkové účinnosti činí pětadvacet procent, ačkoli osobně nepochybuji, že než se nadějeme, dotáhnou to na třicet.“

Pětadvacet procent. Hilemore v duchu provedl několik rychlých propočtů. „To by znamenalo nejvyšší rychlost...“ Odmlčel se, aby se zasmál, a zavrtěl hlavou.

„Třicet uzlů za příznivého počasí,“ doplnil Bozware a upřel významný pohled na prázdný průlez. „Samozřejmě v závislosti na příčinnosti našeho dodavatele.“

„To zvládne,“ ujistil ho Hilemore. „A byl bych rád, kdybyste mi od této chvíle hlásil veškeré jeho nedochvilnosti.“

„To rád udělám.“

Z komunikátoru nad Bozwarovou hlavou, který strojovnu spojoval s můstkem, se zničehonic ozval naléhavý trylek. Ručička se sunula do červené oblasti ciferníku: zapnutí pomocného motoru. „Měl bych se do toho pustit,“ řekl Bozware, a aby stvrdil přijetí pokynu, pohnul pákou komunikátoru dopředu a dozadu. Přitom ještě letmo pohlédl kamsi za Hilemorovo rameno. „Jsem rád, že jste za námi mohl přijít, pane Tottleborne.“

Hilemore se otočil a uviděl, jak Krvožehnaný vystupuje z průlezu s očima sice stále zarudlýma, ale notně ostražitějšíma, než byly před chvílí. Před odchodem z kajuty se oholil a vlasy si prohrábl hřebenem. Jak se patřilo k jeho postavení, měl na sobě civilní úbor,

kvalitně ušitou vestu a košili, třebaže Hilemore svařil čelo nad jeho nedopnutým límcem.

„Bývá tady dost horko,“ zamručel Tottleborn, když kolem Hilemora prošel k železnému schodišti, po němž stoupal ke svému přidělenému stanovišti, kde jeho pozornost očekával termoplasmatický stroj.

„Přístav opustíme za dobrou půlhodinu,“ podotkl Bozware k Hilemorovi. „Lze bezpečně předpokládat, že jakmile se octneme na širém moři, kapitán bude chtít plout plnou parou.“

„Hned se vrátím.“ Hilemore se vydal k průlezu. „Bude stačit jeden flakon?“

„Vezměte radši dva. Čeká už dost dlouho, až uvidí, jak jeho pýcha a radost vyrazí na cestu.“

Když Hilemore vyšel na horní palubu, z komínů *Příhodné* už stoupal uhelný kouř. Námořníci odhazovali uvazovací lana a ze zádi se ozýval rachot těžkých řetězů, které vytahovaly kotvu. Kolesa se dala do pohybu, právě když po lávce přišel k můstku, a před se začala pomalu odlepovat od mola. Ještě se zastavil, aby upřel poslední pohled na Feros, který mu byl domovem šest úděsných měsíců. Od okamžiku, kdy obdržel Lewellin dopis, tonul v zasmušilosti, dny u námořního výboru trávil rutinním prováděním správních a inspekčních úkonů. Feros byl místem vyznačujícím se skvostnou architekturou, starobylou kulturou a bezpečným podnikem, kde turisté i námořníci mohou nalézt celou škálu příjemného povyražení. Hilemore se tomu všemu ale vyhýbal, s klášterní oddaností se držel svého každodenního pracovního rozvrhu, doufal, že se v práci ztratí, hledal zapomenutí mezi nekonečnými štosy papírů nebo v hodinách trávených cepováním kadetů na cvičišti. Dělal všechno pro to, aby se ani na chvíli neoddal sebezpytu, aby nepropadl opakovanému masochistickému pročitání jejího dopisu. *Můj nejdražší Corricku, píší tato slova se srdcem těžkým tak, že těžší už být nemůže. Prosím, abys ke mně necítil nenávisť...*

„Míváte před nástupem na můstek ve zvyku takto lelkovat, pane Hilemore?“

Otočil se a u průlezu uviděl stát kapitána Trumana se zvláště pobaveným uspokojením v očích. *Toble je muž, který se věnuje neustálému*

hledání slabostí druhých, došel k závěru Hilemore. *Možná je to způsob, jakým si udržuje víru ve vlastní nadřazenost.*

„Vrchní strojník Bozware se nechává poroučet, pane,“ řekl a tentokrát se rozhodl, že tak učiní bez omluvy, aby se z toho nestal zvyk. „Pan Tottleborn je na své pozici a pan Bozware navrhuje dva flakony.“

V Trumanově tváři si povšiml letmé nerozhodnosti. Nepochybně zvažoval, zda by trvání na nějakém výrazu kajícího nevypadalo před plně obsazeným můstkem nedůstojně. V daném případě převážila jeho soudnost, ačkoli mu v hlase při odpovědi dál zaznívalo jisté napětí: „Ne, tři flakony, budete-li tak hodný.“

Truman pak pohledem zabloudil k dlouhému tvaru *Konsolidace*, která právě plula před pohybuje se přídí *Příhodné*. Byla na ni nepopíratelně působivá podívaná: tříkolesový těžký křižník s přidávaným kolesem na zádi, který se vpředu i vzadu ježil bateriemi děl, s palubami plnými námořníků, již plnili své nekonečné povinnosti, vyplývající z péče o tak závatně velké plavidlo. Kromě toho, že *Konsolidace* byla největší válečnou lodí kotvící ve ferosském přístavu, byla rovněž vlajkovou lodí Jihomořské protektorátní flotily a domovem vicekomodora Semnala Norwortha, velitele flotily a nejslovnějšího protektorátního důstojníka moderní doby. Hilemore teď však komodora na můstku *Konsolidace* neviděl; vlastně se zdálo, že odjezd *Příhodné* u ostatních plavidel v přístavu nemá prakticky žádnou odezvu, nepřicházela z nich žádná obvyklá zdvořilá přání všeho nejlepšího ani na nich nepovykovali lodníci.

„Jen co za sebou necháme vlnolam, zapneme hlavní zařízení,“ řekl Trumane s očima stále upřenými na lhostejný trup *Konsolidace*. „Povězte vrchnímu strojníkovi Bozwarovi, aby nic nešetřil, a dohlédněte na toho násosku Tottleborna, aby zase neusnul.“

„Rozkaz, pane.“

„Ve dvaadvacet hodin se u mě v kajutě koná porada. Pokuste se prosím nepřijít pozdě. Silně vám doporučuji, abyste v mezidobí cvičil své střelce.“ Kapitán se otočil, aniž se obtěžoval opětovat Hilemoreovo zasalutování. „Pane Lemhille, buďte tak hodný a věnujte plnou pozornost svým stopkám. Budu vyžadovat ta nejpřesnější měření.“

Těžký klíč opatřený řadou zubů se v zámku snadno otočil, bytelné železné dveře sejfu se otevřely a odhalily jeho obsah. Sejf se nacházel v lodním skladu zbraní a o svolení k jeho návštěvě musel Hilemore formálně požádat lodního zbraňmistra. Skryl překvapení, když zjistil, že dotyčný je Ostrovan impozantní výšky, potetovaný křížovým vzorem, který se mu táhl přes čelo a po celé délce nosu.

„Steelfine, pane!“ vypjal se zbraňmistr do pozoru a bezchybně zasalutoval. Hilemore byl se svými šesti stopami a dvěma palci při většině setkání zvyklý na určitou výškovou převahu, ale pokud chtěl Steelfinovi pohlédnout do očí, nezbývalo mu v tomto případě než vzhlédnout.

Vytáhl klíč, který si zbraňmistr chvíli pozorně prohlížel, než se obrátil ke skladu. „Budu od vás, pane Steelfine, samozřejmě vyžadovat, abyste nyní přihlížel,“ řekl Hilemore, když Ostrovan mohutnými rukama otáčel klíči ve třech různých zámcích na dveřích zbrojnice.

„Jistě, pane.“

„Až skončím ve strojně, mám v úmyslu provést inspekci u lodních střelců. Řekněte jim prosím, aby se na přední palubě shromáždili v plné bojové formaci.“

„Čeká nás bitva, pane?“ Ve Steelfinově otázce zazněl nezpochybnitelný tón očekávání, který prozrazoval, že bez ohledu na své současné postavení ještě zcela nezapomněl na svůj kmenový původ.

Hilemore na Ostrovana pohlédl, jak se krčí před sejfem. K osobám na vyšších poddůstojnických pozicích se přistupovalo s určitou shovívavostí, ale i ta měla své meze. „Naše mise zůstává tajná, dokud se kapitán nerozhodne její náplň vyjevit.“

Steelfine se narovnal opět s netečným výrazem v tváři. „Samozřejmě, pane.“

Hilemore spočinul pohledem na produktu v sejfu, kde byl seřazený na čtyřech policích podle typu a uložený v láhvích z vyztužené kůže, a nikoli ze skla, aby se zabránilo jejich rozbití na rozbouřeném moři. Červené bylo dvakrát větší množství, než kolik jí bylo k dispozici při Hilemorově minulé plavbě krvespalem. Zásoby ostatních typů se mu zdály hubené, nebylo jich ani z poloviny tolik, kolik by očekával. „Kdy se naposledy doplňovaly?“ zeptal se Steelfina.

„Včera, pane. Je jen přirozené, že jste si tohoto deficitu všiml. Zvláště u Zelené. Zásobovací důstojník tvrdí, že zásoby jsou chabé všude a rok od roku se tenčí.“

Zatímco cena je pořád vyšší, pomyslel si Hilemore. „Bylo by dobré, kdyby se tím posádka nijak netrápila,“ řekl. „Morálce na lodi nepomůže, pokud se posádce dostane důvodu zehrat na nedostatek Zelené.“

„Máte pravdu, pane. Pan Lemhill říkal totéž.“

Vrátil se do strojovny, kde se závratnou rychlostí zvedala a klesala soustava pák pohánějících hřídele, z níž se navíc linula rachotivá kakofonie a stále větší horko. Při pohledu na tři flakony Červené v Hilemorových rukou se vrchní strojník Bozware jenom ušklíbl. „Myslel jsem, že by mohl chvíli počkat, než vyzkoušíme, co všechno loď snese.“

„Nějaká potíž, pane?“ dotázal se Hilemore.

Bozware odpověděl úsměvem, byť ten působil poněkud nuceně. „Měli bychom ho připravit.“ Kývl na Krvožehnaného. Tottleborn seděl na skládací židli vedle spalovací komory a byl pohroužený do četby kapesního periodika nemravného obsahu, pokud bylo možné soudit podle obálky. *Unesena monarchisty!* hlásal titul nad kresbou spoře oblečené Severomandinoranky s mléčnou kůží, která v hrůze couvala před bandou šklebících se Dalcianů zvířecího vzezření. Tottleborn při Hilemorovu příchodu vstal a kromě hulvátského zamračení ho nijak nepozdravil.

„Předpokládám, že se vám vrátil rozum,“ pronesl Hilemore a podal mu první flakon.

„Tady žádnéj rozum nepotřebuju,“ odpověděl Tottleborn, když z flakonu odstranil uzávěr a jeho obsah vylil do indukčního otvoru. „Tohle by zvládl i pes, kdyby se psům dostalo Požehnaní.“

„To se bohužel nestalo.“

Tottleborn svařtil čelo při pohledu na zbylé flakony. „Tři?“

„Kapitánův rozkaz. Je s tím nějaká obtíž?“

Tottleborn pokrčil rameny a nádobky uchopil, obsah druhé rychle přidal do krevní nádržky motoru a odzátkoval třetí. „To není nic pro mě. Tři naráz jsem zatím nikdy nespaloval. Vsadím se, že tahle potvora sebou opravdu švihne, jestli bude ta kapitánova hračka fungovat, jak se čeká.“

„Je docela dobře možné, že půjde o nejrychlejší plavidlo na celém světě.“

Tottleborn z třetí nádobky vytil celý obsah s výjimkou několika kapek a ustoupil. „Znamená to, že dostanu bonus?“

„To mě nenapadlo.“

Z komunikátoru se ozval další varovný trylek, na nějž rychle zareagoval vrchní strojník Bozware. „Jsme na otevřeném moři!“ hlásil s pootevřenými dlaněmi sepjatými u úst a hlasem, který bylo jen stěží slyšet přes rachocení pomocného motoru. „Je nejvyšší čas ji nahodit!“

Tottleborn si třetí flakon přiložil ke rtům a vypil zbylé kapky Červené. Chvilí jen tak stál a Hilemore ze zlostného výrazu, který na něj upřel, vyčetl, jak touží po odplatě. Pohled Krvožehnanému směle opětoval a nic neřekl.

„Jestli se nechcete spálit, měl byste ustoupit,“ varoval ho Tottleborn přidušeným hlasem a otočil se k motoru.

Hilemore udělal pořádný krok dozadu a díval se, jak Krvožehnaný soustředí zrak na malý otvor v boku spalovací komory. Vzduch mezi Tottlebornem a motorem se na okamžik horce zatetelil, otvor se poté uzavřel v automatické reakci na stoupající teplotu a Červená uvnitř komory se vznítila v prchavém zášlehu téměř oslepující intenzity. Ručička na ciferníku teploměru sebou okamžitě šklubla do nejjazší polohy a z vodní nádržky se začal linout hlasitý hukot, jenž doprovázel přenos jejího obsahu do komory.

Když Bozware vypnul pomocný motor, rachot zeslábl a četné páky nahoře ustávaly v pohybu, až se zcela zastavily. Hilemore ve fungování termoplasmatického stroje vždy nacházel nelíčené okouzlení, nicméně relativní tichost jeho chodu zůstávala jeho možná nejnepokojivější vlastností. Nešlo o nic jiného než o kombinaci ženoucí se vody, syčící páry a otáčejících se převodů, vše potlačené do tichého vrnění. Navzdory skutečnosti, že energie, která se uvnitř tohoto zařízení uvolňovala, podstatně překonávala výkon kteréhokoli jiného zařízení vytvořeného lidskýma rukama.

„Tahle energie odveze tuhle loď na vzdálenost dvou set mil,“ poznamenal Tottleborn, když zabraly převody hlavního motoru a začaly se otáčet hnací hřídele, zpočátku pomalu, ale záhy tak rychle, že se

slily do jediné šmouhy. „A to všechno pochází z dávky produktu, kterou byste nenaplnil ani půl sklenice piva.“

A která bude bořet, jen když ji rozvítí někdo jako vy, podotkl Hilemore sám pro sebe. „Je to skutečný zázrak naší moderní doby, pane,“ řekl Krvožehnanému.

„Zázrak, který by mohl stát za oslavu?“

„Skříňka s alkoholem zůstane prozatím uzamčena. Pokud nicméně potřebujete nějaké rozptýlení, zítra zahajují každodenní výcvik posádky. Můžete se přidat.“

Tottleborn si ztěžka povzdechl a vrátil se na židli, kde opět otevřel svou oplzlou tiskovinu. „Děkuji, ale vždycky jsem dával přednost poetičtější formě rozptýlení.“

„Dvaatřicet uzlů!“ Kapitán Trumane udeřil pěstmi do stolku s mapou, tvář zardělou radostí. „Tohle nemůže zpochybnit ani sám velký komodor. Předpokládám, pane Lemhille, že jste vyhotovil oficiální záznam.“

„Ano, pane.“ První důstojník přikývl. „Je podepsán a spolupodepsán dalším svědkem, doplňují ho schémata, přesně podle pokynů.“

„Výtečně. Pane Hilemore, postarejte se prosím, aby s hlášením bylo plně obeznámeno i individuuum jménem Tottleborn. Ten ho během dalšího plánovaného spojení formou Modrého transu přenese v plném znění. Kdy se má mimochodem konat?“

„Za tři dny, pane. V rámci harmonogramu nicméně existuje možnost předčasné nouzové komunikace. Toto časové okénko je však velmi malé, pouze šedesát vteřin denně, a navíc nemáme významné zásoby Modré.“

„Ne, nechme pana komodora, ať si s těmi výsledky chvíli láme hlavu,“ řekl Trumane a potom potichu dodal, „ale moc rád bych viděl tvář toho nadutce, až si je bude číst.“

„Takže je to oficiální,“ pronesl Lemhill. „Jsme teď nejrychlejší loď na moři.“

„To tedy ano,“ přisvědčil Trumane. „A vypadá to, že námořní výbor pro svého nejrychlejšího lovce našel vhodnou kořist.“ Na stolku rozvinul mapu a Hilemore okamžitě poznal severní pobřeží Arradsie a těsný, klenutý shluk rozlámaných pevninských ploch tvořících

Bariérové ostrovy. „Náš směr, pánové.“ Trumanův prst klouzal po čerstvě narýsované úsečce spojující Feros s jakýmsi místem asi šedesát mil východně od Úžiny.

„Povězte mi, slyšeli jste někdy o obávané pirátské lodi jménem *Královna větru*?“

KAPITOLA IV

LIZANNE

Je to jiné. Lizanne zaujala své obvyklé místo na přídi, jen co *Vzájemná výboda* opustila mohutnou strukturu vnějšího vlnolamu. Třebaže byl téměř sto let starý, vlnolam zůstával jednou z největších staveb na světě, sedmdesát stop vysoká žulová hradba, která Carvenport chránila před mořským přílivem, jenž značně znesnadňoval první pokusy o kolonizaci. Při každém dvou- či tříměsíčním přílivu se v ústí přístavu spouštěla velké měděná vrata, aby moře nezaplavilo přístav a velkou část města za ním. První zkušenost s tříměsíčním přílivem vyvolala v Lizanne značné zděšení. Pohled na oceán vzdouvající se jen asi yard od horního okraje vlnolamu jí znepokojivě připomněl, že ať se jim jejich přítomnost na tomto kontinentu zdá sebetrvalejší, civilizaci je z těchto břehů stále možné smést během jediného okamžiku.

Na přídi se k ní přidal početný zástup cestujících, kteří vzrušeně brebentili, když projížděli pod obrovskými zeleně žíhanými křídly zvednutých vrat a vzápětí popatřili na carvenportské panorama v celé jeho kráse. Město zůstávalo pozoruhodným svědectvím koloniálních ambic zaniklého Mandinorského císařství, plodem časů předtím, než se většina světa rozhodla zbavit se monarchie, politiky a dalších podobných smyšlenek. V současnosti, kdy nad přežitým lnutím k vlajkám a hranicím vítězila racionální honba za ziskem, vyrostl z Carvenportu zcela moderní přístav, který se mohl směle měřit i s velkými souměstími na severních světadílech.

Břehy zátoky ve tvaru misky, v níž se přístav zahnízdil, byly poseté jeřáby a skladišti, za nimiž se rozkládaly kouřem věčně zahalené kádě a vodojemy soustav kotců. Alejové třídy, které v průběhu let jako

by získaly na šířce, o kousek dál ve vnitrozemí oddělovaly stísněné slumy od privilegovanějších čtvrtí. Budovy korporátní čtvrti byly ještě vyšší a všechny spojoval podobný architektonický styl, pro něž byly charakteristické nízké sedlové střechy a vysoká, úzká okna. Nedaleko od Lizanne se jeden z cestujících rozhovořil o vlivu jistého slavného, ale ustavičně opilého architekta, který se před deseti lety vydal hledat štěstí na jih od Úžiny. Podle všeho navrhl přes dvacet budov pro tři různé společnosti a přitom vyinkasoval vysoké zálohy, které však stále nestačily na úhradu jeho závratných dluhů. Říkalo se, že aniž dostal svým smlouvám, v tajnosti odplul parníkem zpátky na sever s kufrem plným hotovosti, byť bylo vidět, že jeho zákazníci nedokončených návrhů v nemalé míře využili. Lizanne připadalo, že tento nadaný násoska po sobě zanechal vpravdě působivý odkaz.

Ta sebejistota, vyvodila, když pohledem spočinula na abstraktním vitrážovém okně, táhnoucím se téměř po celé výšce budovy, nad níž se třepetala vlajka společnosti Briteshorské nerosty. *Tou se odlišuje. Nejen velikostí.* Carvenport byl vždycky bohaté město a teď jako by věděl, co bohatství v tomto světě skutečně znamená.

U stevarda si zajistila odvoz zavazadel do Akademie a po lodní lávce sestoupila na nábřeží. Obešla hlouček motajících se cestujících, kteří se rozhlíželi po lidech, již zde na ně měli čekat, případně po smluvených dopravních prostředcích, a zamířila k řadě koňských drožek na křižovatce Královniny třídy, hlavní dopravní tepny v srdci města.

„Kovolodní palác, slečno?“ zeptal se vozka, když uctivě pokýval hlavou při pohledu na její akcionářskou brož.

„Ne, Akademie, kdybyste byl tak hodný. A ráda bych jela co nejpřímější trasou.“ Aby mu dala najevo, že to myslí vážně, podala mu pět měďáků a nastoupila si. Vozka hvízdal na koně a vyrazil, poslušně zamířil do užších uliček sousedících s Bewlerovým molem. Lizanne si cestou kolem mola všimla jakéhosi pozdvižení; vysoký uniformovaný inspektor z Protektorátního četnického sboru něco hlasitě vytykal statnému muži v laciném oděvu, v němž Lizanne nicméně okamžitě poznala tajného agenta. Pořízek na inspektorovo hromování, doprovázené důrazným bodáním ukazováčkem, nijak nereagoval. Za nimi si Lizanne všimla oblaků páry stoupající z komínů Nezávislé nákladní

lodi korvantského typu, které se roztáčela koleosa, aby odrazila od mola. Všimla si i tří neforemných prostěradel rozprostřených na dlažbě, jejichž bavlněnou látkou prosakovaly výmluvné rudé skvrny.

„Semlelo se tady v noci něco?“

„O ničem nevím, slečno,“ odpověděl. „Ale pokud jste takhle blízko Slepých, bez nějakého dramatu nemine jediná noc.“

Slepí. Zaujatě se kochala omšelou, spletitou podívanou, kterou skýtal největší carvenportský slum, jenž se právě táhl po její pravé ruce. Za svých studentských dnů se sem vydávala na řadu výprav; madam Bondersilová dívkám vždy svědomitě vštěpovala hodnotu kombinace přestrojení a dobře ukryté zbraně. *Přílišné spolébání na vrozené nadání může mít fatální následky*, zněla jedna z jejích oblíbených manter. *Nikdy nezapomeňte, že produktu je vždy omezené množství.*

Než odbočili do Řemeslnické ulice, Lizanne zahlédla i zdejší slavný strašidelný kostel. Zdálo se, že ho v nedávné době postihla nějaká pohroma, protože z věže zůstala jen zčernalá troska. *Světlo-oký kazatel znovu útočí*, pomyslela si s mírným úšklebkem a plným vědomím, že taková báje se už určitě rozkřikla do každé ušmudlané uličky a vinárny. Navzdory vši chudobě a násilnostem, jichž zde byla svědkem, měla pro Slepé stále jakousi zvrácenou slabost. Pod vnějším zdáním chaosu se ve skutečnosti ukrývalo místo, v němž panuje přísný řád, kde si zavedená hierarchie vynucuje pravidla se vši účinností a nesmlouvavostí protektorátu. Lizanne měla řád ráda; byl předvídatelný, kdežto velká část jejího pracovního života nebyla.

Drožka ujížděla Řemeslnickou ulicí se všemi jejími řinčivými provozovny, načež vjela mezi úhledné trávníky Baldonova parku, kde se Lizanne náhle rozhodla, že zbytek cesty ujde pěšky. Vozkovi zaplatila plné jízdné a v občasných sprškách třešňových květů kráčela k Akademii. Za studentských časů byl pro ni park čímsi na způsob útočiště, místem vyhrazeným osamělé četbě pod korunami stromů a možná drobnému flirtu s některým ze zajímavějších mladíků, kteří sebrali dost odvahy, aby ji oslovili. Vzpomínala si, že zde započal i její první vážný milostný vztah. Bylo to s laskavým, byť přespříliš vážným mladíkem, který měl knihy rád stejně jako ona, ačkoli ho

jeho otec, nějaký vedoucí v Kovolodním paláci, nakonec dotlačil na jakési účetnické místo ve Ferosu. Byla to opravdu jen epizoda, prchavá a příjemná jako všechny ty vířící okvětní lístky, ale ani na chvíli se při ní neopájela představami o společné budoucnosti. Bylo dobře známo, že dívky z Akademie se nikdy neprovdají. Tuto možnost se odvážil vyslovit pouze jednou, v truminsdek večer, po vzrušujících, byť neobratných hrátkách. Leželi spolu mezi stromy, lemujícími jezero v tomto parku, když ucítila, jak ustrnul, zatímco ona si sama s určitou klidnou odtažitostí prohlížela pohasínající oblohu. Poznala, že se chystá pronést něco definitivního, něco, co ukončí všechny ty příjemné kratochvíle. Bylo to trochu skličující, ale také nevyhnutelné. Madam Bondersilová o těchto záležitostech vždy hovořila s velkou upřímností.

„Akademie,“ řekl a zájmutím prozradil, že si sám uvědomuje zásadní význam onoho okamžiku. Ale mládí bylo odjakživa studnicí naděje. „Vždyť nemusíš... chci říct, že bys z ní mohla vždycky odejít.“

„Ano,“ odpověděla a vstala. Vstal spolu s ní. Vytrásla si lístky z vlasů, načež si upravila uniformu, aby opět nabyla zdání společenské přijatelnosti. Chvíli ho hladila po tváři, usmívala se a láskyplně ho políbila na rty. „To bych mohla.“

Odešla, a ač na sobě cítila jeho pohled, neohlédla se. Do parku se nevrátila několik měsíců a nakonec po diskrétním dotazování zjistila, že ve Ferosu získal zaměstnání a vstoupil do manželství. Bylo zvláštní, že se tam s ním nikdy nepotkala. Říkala si, že za to může její častá nepřítomnost nebo neobeznámenost s rutinnějšími stránkami syndikátního provozu. Přesto v ní přetrvávalo provinilé podezření, že ho musela někde spatřit, další anonymní tvář, kterou nerozpoznala mezi šiky kancelářských krys.

Na rozdíl od zbytku města se Akademie zdála víceméně stejná; stále to byla ona jednoduchá, nezdobená třípatrová obdélníková budova s nabílenými zdmi, obehnaná vysokým plotem s nebezpečně zašpičatělými tyčemi. Písmena z tepaného železa nad branou vytvářela nápis: Kovolodní syndikátní akademie pro vzdělávání dívek, což bylo označení, jež jí vždy připadalo neupřímné a zároveň dokonale výstižné. Strážci u brány se při jejím příchodu uctivě dotkli

čepic a ustoupili, nijak se nesnažili zjišťovat účel její návštěvy nebo prověřovat její totožnost. Očividně byla očekávána.

Poněvadž bylo dopoledne, všechny dívky byly ve vyučování a Lizanne nikým nerušená prošla nádvořím a chodbou až k točitému schodišti v zadní části budovy. Jiná schodiště na Akademii vedla do přednáškových sálů a ložnic v horních patrech; po tomto se však chodilo pouze na jedno místo. Lizanne na jeho úpatí zastavila, zalita vzpomínkami na všechny ty dny, kdy zde stávala, přičemž hned ten první se nad ní vznášel jako největší stín. Bylo jí osm a teprve nedávno připlula z Ferosu. Přešlapovala a posmrkávala v osamělé skličnosti, strachem z té obrovské a strašlivé obludy, která čekala nahoře, nedokázala položit nohu na první schod. Pak jí na rameně jemně spočinula čísi ruka, a když vzhledla, uviděla štíhlou tmavovlasou ženu, která si ji prohlížela s nadzvednutým obočím. Lizanne připadala stejně stará jako její teta Pendilla, což znamenalo, že v dětských očích vypadala nesmírně staře, ale Lizanne nyní věděla, že jí tehdy nemohlo být víc než čtyřicet.

„Říkali ti, že všechna nová děvčata bije, že?“ zeptala se žena a Lizanne, která měla na krajíčku, přikývla.

„Něco ti povím.“ Žena si přidřepla, vzala ji za ruku a teplo jejího dotyku nějakým zvláštním způsobem rozptýlilo všechny Lizanniny obavy, a když ji žena začala vést do schodů, bez váhání ji následovala. „Je pravda, že ostatním docela nahání hrůzu, ale myslím, že bych jí to mohla rozmluvit. Protentokrát.“

Lizanne se teď cestou nahoru při této vzpomínce usmívala, vzpomínala, jak se nechala přivést do pracovny, kde se žena posadila za veliký stůl. Ona sama dosedla na prázdnou židli před stolem, z níž ani nedosáhla nohama na zem. „Jsem madam Lodima Bondersilová,“ představila se tmavovlasá žena. „Ředitelka této Akademie. A ty jsi Lizanne Lethridgová, moje nejnovější žačka.“

Hovořily spolu pouze krátce, madam Bondersilová jí vysvětlila školní pravidla a zásady chování, jež mají žákyně dle očekávání dodržovat. Nicméně během oněch několika minut se Lizannina osamělost a stesk přetavily do pouhého nepříjemného pocitu, který následně v průběhu dalších týdnů zcela vymizel. Madam mluvila s jistotou a přesvědčivostí, které rozptylovaly veškerá dětská zdráhání,

a Lizanne v následujících letech ani na okamžik nezapochoybovala, že se ocitla na místě, kde je v bezpečí a vítána. I teď jí Akademie připadala jako její jediný opravdový domov.

Madam Bondersilovou přistihla v Modrém transu, usazenou za stolem s nehybností sochy, s otevřenými, ale rozostřenými očima, s vytočenými a napůl skrytými zorničkami. „Přinesu čaj,“ zašeptala ředitelčina sekretářka a vyklouzla z místnosti. Její obezřetnost pramenila spíš ze zvyku než z nutnosti. Obě by mohly z plna hrdla zazpívat syndikátní hymnu a madam by nehnula ani brvou. Modrý trans byl absolutní a neporušitelný.

Lizanne se posadila před stůl a užasla, jak malý jí teď připadá. Poté se zadívala madam do tváře. *Několik nových vrásek*, pomyslela si. *A je hubenější*. Stále si však uchovávala vrozenou sílu ve svém typickém rovném posedu, dokonale upravených vlasech a jednoduchých šatech z tmavomodré bavlny, které zdobila pouze její akcionářská brož. Lizanne se usmála, zabloudila pohledem do strany a spočinula jím, jak to často dělávala v minulosti, na zarámované skice na stěně vlevo. Kromě obligátní malby *Smělé* na protější stěně byla skica v ředitelně jediným uměleckým dílem. Byla vytvořena s velkým mistrovstvím, vlastně natolik precizně, že napřed působila jako fotostat a tahy tužkou z ní vystoupily až při bedlivějším pohledu. Zobrazovala tmavovlasou dívku s oválným obličejem, která vypadala nanejvýš na šestnáct let, ačkoli Lizanne věděla, že v době vzniku kresby jí už bylo devatenáct. Z obrázku vyhlížela s náznakem úsměvu a pronikavým třpytem v oku, s výrazem zvědavé a sebejisté mladé ženy. *Až příliš zvědavé*, říkala si Lizanne, byt se s touto dívkou ve skutečnosti sama nikdy nesetkala. *A až příliš sebejisté*.

„Někdy mi ji připomínáte.“

Lizanne prudce trhla očima k madam Bondersilové, která se mezi tím vynořila z transu a prohlížela si ji s výrazem plným očekávání. *Vždycky si strašně potrpěla na formálnost*. Lizanne se postavila a vysekla dokonalé pukrle. „Madam. Slečna Lizanne Lethridgová z Útvaru mimořádných operací se na základě vaší žádosti dostavila podat hlášení o pokynech výboru.“

„Buďte vítána, slečno Lethridgová. Přijměte prosím blahopřání k vašemu nedávnému povýšení.“

„Děkuji, madam. Bylo vítané stejně jako neočekávané.“

„To pochybuji. Byla byste tak laskavá a přiblížila mi okolnosti tohoto povýšení? Jsem si jistá, že šlo o úspěšnou a prospěšnou výpravu do nebezpečných a exotických končin.“

„Jsem zaměstnána jako experimentální plasmoložka. Jak dobře víte, madam. Posledních sedm let jsem neměla možnost opustit Feros, a i kdyby k takové cestě došlo, neměla bych svolení se o ní šířit.“

Madam sklonila hlavu a přitom jí sotva postřehnutelně zacukala ústa. „Velice ráda vás opět vidím, Lizanne. No vida, čaj, jak skvěle načasování. Dáme si ho na verandě.“

Z verandy byl nádherný výhled přes celý Carvenport až k přístavu, přičemž ústřední bod celé podívané tvořily množírny. Podle houstnoucích mračen kouře, která se vznášela nad káděmi, byl očividně porodní den. Lizanne odvrátila zrak, neboť jí bylo milejší pozorovat lodi v přístavu. Za všechna ta léta v Carvenportu množírny navštívila pouze jednou a zjistila, že i jediná návštěva jí bohatě stačí. Práce v jejím oboru vyžadovala silný žaludek, ale i ona měla své hranice. Právě klubání ji zneklidňovalo víc než cokoli jiného. Hnízdící draggové na svá vejce vydechovali oheň, oheň probuzení, jak mu říkali vykrvovači. Vejce napřed zčernala, potom se v nich objevila zář, když se uvnitř obsažené plyny vznítily před explozí. Jakmile se rozptýlil kouř, vykrvovači maličké pišticí mládě vždy sebrali ještě předtím, než z něj jeho matka stačila slízat mour. I navzdory otrlosti nabyté vzděláním a prací Lizanne stále zjišťovala, že jí křik matky a novorozeněte dokáže proklát srdce ledovým hřebem.

„Jak vám chutná čaj?“ zeptala se madam Bondersilová a napila se z vlastního šálku.

„Je příjemný,“ odpověděla Lizanne. „Byť trochu nezvyklý. Cítím v něm mírnou květinovou příchut.“

„Máte pravdu, říká se mu Zelená perla a je to jediná odrůda, která dokázala vyrůst z arradsíánské půdy. Syndikát samozřejmě rychle odkoupit patent a postaral se, aby se sklízel v pouze velmi omezeném množství. Umíte si představit, co by kolaps čajového importu udělal s místními zisky?“

„Je to vskutku alarmující představa, madam.“

„Věřím, že vaše plavba byla náležitě pohodlná.“

„Z větší části. Obávám se, že musím nahlásit jednu... politováníhodnou nezbytnost.“ Vylíčila pečlivě upravenou verzi událostí souvisejících s úmrtím ubohého pana Redsela. Z ředitelčina občasné zvednutého obočí vyvodila, že si je jejího mlžení do jisté míry vědoma, ale naštěstí byla ušetřena jakýchkoli žinantních otázek.

„A tělo?“ zeptala se naopak madam, když Lizanne dohovořila.

„Bylo hned následujícího dne svěřeno mořským vlnám. Uchovávat jakkoli dlouho mrtvolu na palubě není žádoucí. Musím říct, že paní Jackmorová ztropila příšernou scénu.“

„A jste si jistá, že nepatřil ke Kádru?“

Kdyby patřil, pak by z paluby shazovali spíš moje tělo. „Jistější si ani být nemohu.“

„Je to rozhodně nesmírně znepokojivé, ale bohužel ne neočekávané. Vypadá to, že Korvantinci náš záměr buď vytušili, nebo k tomu mají nebezpečně blízko.“

„V tom případě, madam, mají vůči mně výhodu.“

„Výbor vám o vaší misi nic nesděloval na můj popud. Pokud by tento pan Redsel slavil úspěch, naše snahy by již přišly vniveč. Ačkoli skutečnost, že odhalil vaše skutečné postavení, vaše další angažmá v této věci poněkud problematizuje.“

„Nejsem si jista, zda si byl plně vědomý mých schopností nebo zda znal moji specializaci. Jsem přesvědčená, že očekával méně protřelý či hrozivý cíl. Korvantinci bezpochyby vědí o mém povýšení i rodinné historii. Je možné, že se dozvěděli i o mém blížícím se návratu do Carvenportu a vycítili příležitost monitorovat naši komunikaci.“

„Na můj vkus je zde příliš mnoho náhod. Ačkoli projevíli laxnost tím, že si pro tento úkol vybrali Nezávislého. Jde jen o další doklad neduhů, jež souží jejich říši. Je jako nemocný pes, který odmítá umřít. Neustále se pokoušejí znovu získat to, oč jsme je připravili. Jeden by si myslel, že po století úpadku budou mít slušnost následovat příkladu těch starých mandinorských královských hejtlů a svou půdu a výsady vymění za podnikové akcie. Ale ne, oni dál lpí na přežitých monarchistických snech a libují si v té své aristokratické hře, jako by i v takovéto době stále něco znamenala.“

„Máte představu, kdo mohl být ten jeho kontakt? Ta Pravá láska?“

Madam Bondersilová zareagovala mírně natrpklým smíchem. „Císařský Kádr v našem přístavu v současnosti řídí dvanáct agentů, kteří jsou nám známi. Troufám si tvrdit, že Pravá láska bude mezi těmi více než dvanácti, o nichž ponětí nemáme.“

„Redsel se představoval jako obchodník se starožitnostmi. Mohlo by se tímto směrem vést šetření?“

Madam Bondersilová chvíli přemítala a ve zjevném ohromení vyšpulila rty. „Možná,“ uznala nakonec. „Pak je to ale další nepříjemná shoda okolností.“

„Madam?“

Ředitelka jen zamrkala a poté se postavila. „Pojďte, něco vám ukážu.“

Syndikátním kočárem se vydaly do Řemeslnické ulice, kde zastavily před malým, ale dobře známým krámkem, vklíněným mezi slévárnu na jedné straně a puškařství na straně druhé. Na vybledlé a oprýskané ceduli nade dveřmi stálo: „Tollermine a syn — zakázkové technologie s více než šedesátiletou tradicí.“ Madam řekla kočímu, aby počkal, a vstoupila do podniku, aniž zazvonila na zvonec zavěšený pod obdobně vybledlou cedulí s nápisem „Uzavřený areál — vstup pouze po předchozí domluvě“.

V přední místnosti, stísněném prostoru se spoustou polic a zásuvek, přetékájících všemožnými mechanickými cetkami, jež zde byly uloženy bez jakéhokoli zřetele k funkci nebo velikosti, nenarazili na nikoho, kdo by je uvítal. Byly nuceny zastavit přede dveřmi v zadní části podniku, zatímco se jakési drobné optické zařízení nad překladem stočilo napřed k Lizanne a poté i k madam Bondersilové. Dveře se pootevřely hned vzápětí a Lizanne se neubránila úsměvu nad dobře známým oděrem, jenž se z nich vyvalil. Olej, dýmkový kouř a tucet nepojmenovatelných chemikálií se slévaly ve směsici, z níž záhadně číselo přívětivé přijetí. Návštěvy zde měla vždycky velmi ráda.

Poté se dveře rozletěly dokořán a objevil se v nich zavalitý muž středního věku s koženou zástěrou po kolena a obrovským revolverem v ruce. „Omlouvám se,“ mávl zbraní, „opatrnosti není nikdy dost.“

Lizanne se zasmála a vyrazila k němu, aby ho pevně objala, aniž dbala mastnoty na jeho zástěře, a jelikož jí sahal pouze po hrud', vlepila mu navíc polibek na pleš. „Zdravím, Jermajahu!“

„Pro vás jsem pan Tollermine,“ zamručel, ačkoli si všimla, že než se odtáhl, objetí jí stačil opětovat. „Hádám správně, že ode mě chcete, abych jí to ukázal?“ zeptal se madam.

„Přesně tak, pane Tollermine,“ odvětila. „A také související dokumentaci.“

„Tak pojdte.“ Na obě kývl revolverem a oddusál do rozlehlého interiéru dílny, jenž ostře kontrastoval s přední stísněnou místností. Lizanne zvláště potěšilo zjištění, že prostor se za její nepřítomnosti očividně nijak nezmenšil. Když byla malá, připadal jí jako jeskyně plná pokladů a vždycky se smála, když přebíhala od jednoho taju-plného mechanického divu k druhému. Syndikát provozoval vlastní opravny a manufaktury, byly však situace, kdy Útvar mimořádných operací potřeboval neotřelejší zařízení, jež se pak vyráběla a uchovávala mimo dohled konkurence nebo císařských agentů. Během působení na Akademii se pouze Lizanne dostalo výsady přicházet sem jednou týdně za účelem nabytí vzdělání v základech strojírenství a obskurnějších stránkách chemie. Samozřejmě se dotazovala, proč tomu tak je, poněvadž už v útlém věku měla poněkud protivně bystrou mysl. Jermajah však jen krčil rameny a říkal: „Tyhle věci nemůžeš krást, když nevíš, co jsou zač.“

Prováděl je řadami mechanických zařízení, která jí byla zčásti povědomá a zčásti se vyznačovala natolik záhadnou koncepcí, že vyváděla z míry i její školené oko. Ohromeně však zůstala stát až při pohledu na nízký čtyřkolový vůz s odulou soustavou trubek a klapek vsazenou mezi sedadlo řidiče a přední osu. „Na tom pořád pracujete?“ zeptala se Jermajaha se smíchem, v němž zazníval náznak nevěřičnosti.

S podmračeným výrazem se na ni ohlédl přes rameno. „Už je to skoro hotové,“ zamumlal.

„Skoro hotové to bylo před sedmi lety,“ opáčila Lizanne, která si ho musela dobírat stejně jako vždycky.

„Tohle změni svět,“ odpověděl se zavrčením. „Plasmotermickým vozům patří budoucnost.“

„Když pustíte proud, pořád se vám rozpouští ta hlavní nádrž?“

„Ne,“ ozvala se nevrlá a uštěpačná odpověď, po níž už tišeji dodal, „má pořád moc těžký motor. Ujede jenom několik yardů a zadrhne se hnací hřídel.“

„Kdybyste mi tak dovolil, abych vaše plány ukázala otci...“

„Slečno Lethridgová!“ ozvala se ostře madam Bondersilová. „Věřím, že vám není třeba připomínat, že pana Tollermina váže výhradní doživotní smlouva s Kovolodním obchodním syndikátem, což je ostatně i váš případ. Váš ctěný otec naopak veškeré smluvní pokusy ze strany naší společnosti těmi nejostřejšími slovy odmítal.“

„To je pravda, madam.“ Lizanne skryla úsměv, když přišli k bytelnému dubovému stolu, u něhož Jermajah trávil naprostou většinou svého času. Obvykle na něm ležela velká hromada náradí a nejružnějších součástek, dnes byl však prázdný s výjimkou kožené spisové složky a leštěné dřevěné skříňky o velikosti zhruba deseti palců čtverečních.

„Vidím, že jste naši návštěvu očekával,“ poznamenala madam Bondersilová.

„Věděl jsem, že se dneska vrací.“ Jermajah trhl hlavou směrem k Lizanne, postavil se ke skříňce a položil ruku na její víko. „Hádal jsem, že její mise nebyla nijak zvlášť obtížná.“

„Ještě okamžik,“ pronesla madam, když se Jermajah jal víko zvedat. Obrátila se k Lizanne a ukázala na skříňku. „Povězte mi, co vidíte.“

Lizanne ke skříňce přistoupila, jen co Jermajah poodstoupil, a zkušeným zrakem si několik vteřin soustředěně prohlížela všechny její podrobnosti. Byla zhotovená ze sekvojového dřeva, jednoho z tmavších druhů, lakovaná a od pohledu stará. *Výtečná práce*, pomyslela si, když si všimla téměř neviditelných spojů v rozích. *Tobte není žádný podvrh ve stylu pana Redsela*. Mírně přimhouřila oči, když se zaměřila na víko a zdobná zlatá intarzovaná písmena, starobylé vázané písmo v jazyce, jímž se nehovořilo v žádném podnikovém sdružení.

„Je korvantinská,“ pronesla k madam. „Z konce Třetího impéria. S největší pravděpodobností vznikla v přístavu Valazin nejméně před půldruhým stoletím.“

„A ta písmena?“

„Euterština, jazyk, kterým mluví pouze elita nebo ti největší vzdělanci.“ Lizanne věnovala chvíli formulování rozumného překladu,

načež opět trhla očima k madam. Zjistila, že ředitelka jí pohled s klidnou odhodlaností opětuje. Lizanne se v duchu okamžitě vrátila ke kresbě v její pracovně: k oné nejoblíbenější žačce madam Bondersilové, která se před bezmála dvěma desítkami let ztratila, když usilovala dosáhnout nemožného. „Přivezla jste mě sem, abych se honila za bájami, madam?“

Madam Bondersilová zareagovala jedním ze svých zřídkačných úsměvů, nejen slabým zábleskem pobavení, nýbrž výrazem nelíčeného a vřelého uznání. „Přivezla jsem vás sem, abychom zajistily budoucnost naší společnosti tím, že uskutečníme ten největší objev od časů, kdy na tyto břehy poprvé vkročili civilizovaní lidé. Otevřete tu skříňku, Lizanne.“

S nervózním pobavením si povzddechla a nadzvedla víko, aby zjistila, co se v ní ukrývá. *Byla prázdná. Samozřejmě.* „Musím říct, že vodičko je to velmi chabé,“ řekla.

„Podívejte se pozorněji,“ ponoukla ji madam.

Lizanne ji uposlechla, zamžourala do nelakovaného vnitřku skříňky, a stále viděla hlavně letité dřevo, byť přece jen už zpozorovala na dně i jakési slabé značky, zubatá kolečka, která protínaly tenké čáry. „Převody?“ zeptala se Jermajaha.

„Stíny převodů,“ odpověděl. „Někdo nechal to víko otevřené dost dlouho na to, aby nám slunce uvnitř zanechalo otisk.“ Uvolnil spony na kožené složce a vyňal z ní jakousi kresbu. Byla zhotovena na tenkém papíře a po rozložení pokrývala skoro čtvrtinu plochy pracovního stolu.

„Vaše práce, nemýlím-li se,“ řekla Lizanne, zatímco pohledem klouzala po precizně vyvedených přímkách a ozubených kolech, důsledně očíslovaných a popsanych Jermajahovým úhledným písmem. Po mechanické stránce jí nákres téměř nic neříkal. Věděla toho hodně, ale fungování tohoto zařízení bylo radno nechat pohledu technika. Slova však byla jiná záležitost. „Serfie,“ přečetla šeptem popisek u jednoho z menších koleček, než přešla k jeho mírně většímu sousedovi. „Morvie.“ Jejich sestru objevila až po krátkém hledání, byť tedy byla dokončená pouze zčásti a tvořilo ji pouze dvacet stupňů kružnice o průměru, který byl o něco větší než oba předchozí. „Nelfie.“

Odstoupila od stolu a se zakaboněným čelem se obrátila k Jermajahovi. „Tři měsíce. Jak si tím můžete být jistý?“

„Na základě prosté aritmetiky. Průměr tohoto kola,“ ukázal na Nelfii, „je 1,214krát větší než průměr tohoto kola,“ poklepal na Morvii, „a to je naopak 1,448krát větší než průměr Serfie. Jde o přesnou korelaci vzhledem k hodnotám spjatým s jejich orbitálními drahami.“

„Planetostroj,“ uvědomila si Lizanne.

„Přesně tak,“ přisvědčila madam Bondersilová. „I když Korvantinci tomu říkají solargraf. Jde o zařízení k přesnému měření různých oběžných drah těles kroužících kolem našeho slunce, které se kdysi nacházelo ve skříňce označené slovy ‚Cesta k Bílému draggovi‘. Předpokládám, že vám dochází, jaký má význam.“

Lizanne víko jemně zavřela a po písmenech přejela prsty. „Obávám se, madam, že váš překlad je až příliš doslovný. Ten nápis je ve skutečnosti citátem z jednoho z klasických děl korvantinské literatury, částečně komického svazku s názvem *Četné nebody Silona Akiv Cevokase*. Obecně se má za to, že postavu Cevokase inspiroval jistý korvantinský učenec z doby Třetího císařství, jenž se oddával celé řadě divokých představ a kterého přivedla na mizinu série expedic do různých koutů světa, po nichž ho to, patrně nevyhnutelně, dotáhlo až do Arradsie a k bájnému a nepolapitelnému Bílému draggovi. Cevokas v poslední kapitole, poté co zemřeli nebo ho na cestě opustili všichni jeho společníci, propadá šílenství někde na jižní vrchovině. Rozhodne se, že si z celé hory vytesá svého vlastního Bílého dragga, aby ho odnesl domů. V posledním odstavci spokojeně tůká sekáčkem a přitom se k němu zezadu blíží Bělokožec, ačkoli tou dobou Cevokas už příliš blázní na to, aby si něčeho takového všiml.“

„A ten nápis?“ zeptala se madam.

„Střež se cesty Bílého dragga,“ odpověděla Lizanne. „Ačkoli zde chybí poslední řádek: ‚Neboť jedinou odměnou ti bude šílenství.‘ V jistých korvantinských kruzích jde stále o oblíbené rčení, které lze většinou zaslechnout ve chvílích, kdy někdo zvažuje nějaký riskantní obchodní podnik.“

Otočila se k Jermajahovi. „Pokoušel jste se ho rekonstruovat?“

Zavrtěl hlavou. „Nemá to cenu. Chybí příliš mnoho součástí.“
„Smím se zeptat, odkud ta skříňka pochází?“ zeptala se Lizanne madam.

„Z Morsvalu,“ odpověděla.

Jediné větší korvantské enklávy v Arradsii, pomyslela si Lizanne a v duchu si rychle formulovala pravděpodobný účel své mise. „Kde ode mě budete chtít, abych vypátrala zbývající obsah.“

„Správně.“ Madam to řekla neutrálním tónem, v němž nezazněl ani náznak shovívavosti. Třebaže smlouva Lizanne při přijímání zakázek od osob na ředitelských postech poskytovala jistý manévrovací prostor, některé úkony odmítnout nemohla.

„Inu, je to lepší než ta druhá možnost,“ pronesla Lizanne. „Chvíli jsem totiž chovala děsivé podezření, že se mě chystáte vyslat na nějakou bláznivou výpravu do Vnitrozemí.“

„Ne, tato stránka mise bude svěřena do příhodnějších rukou.“

„Máte v úmyslu vyslat expedici, i když vodítko, jež slibuje tato skříňka, ještě nebylo nalezeno?“

„Bojujeme s časem, Lizanne. Vaše nedávné setkání na lodi velice zřetelně ukazuje, jak je tento podnik naléhavý.“

„A kam se vydá? Nemáme nijak potvrzeno, že něco takového existuje...“

„To, jak sama víte, není pravda.“

Lizanne potlačila roztrpčený povzdech. „Ona umřela, madam. Víím, že vám taková myšlenka přináší bolest, ale Ethelynne Drystonová zahynula spolu s Wittlerovou výpravou.“

„Nenašlo se tělo...“

„A našly se pouze rozptýlené kosti ostatních, a žádná stopa po kostře Bělokožce, která by stála za řeč.“

Madam se odmlčela a pohlédla na Jermajaha. „Mohl byste nás, pane Tollermine, nechat chvíli o samotě?“

„Než odjedete, ještě se tu stavte,“ prohodil technik k Lizanne, načež zmizel do tmavých hlubin své dílny. „Mám pro vás nové hračky.“

Madam počkala, dokud neutichly Jermajahovy kroky, a teprve poté opět promluvila. „Vy jste nečetla moje úplné hlášení o Wittlerově výpravě, vidíte?“

„Výbor ho má stále zapečetěné.“

„Oni nenašli pouze kostru. Ethelynne získala i vejce. Zřetelně jsem to viděla v transu.“

Vejce Bílého dragga. Kdyby opravdu existovalo, byl by to bezpochyby nejcennější předmět na celém světě. „Trans člověka dokáže zmást,“ namítla. „Což je poznatek, který jste mi sama kdysi vštípila. Trans se dotýká našich snů, našich srdcí. Někdy nám ukazuje lži, u nichž toužíme, aby byly pravda.“

„Myslíte, že jsem chtěla, aby tu věc našla?“ Madam hovořila potichu, ale se zanícením, jaké u ní Lizanne slyšela jen málokdy. „Myslíte, že jsem ji chtěla takhle vidět, cítit její strach, její zoufalství? Našla vejce. Ostatní umřeli, vzájemně se pozabíjeli v důsledku nějaké šílené nákazy, která se uvolnila v okamžiku, kdy jejich vykrvovač rozmělnil jednu z Bělokožcových kostí. Ethelynne však přežila a to vejce si s sebou odnesla.“

„A vy teď očekáváte, že místo jeho výskytu odhalí nějaká korvan-tinská tretka vyrobená před více než sto lety?“

„Pokud nás dovede k hnízdišti Bílého dragga, docela dobře nás může dovést i k Ethelynne. Vždycky to byla velice zvědavá duše, a i když všichni Bělokožci už dávno vyhynuli, je jistá šance, že chtěla vypátrat místo jejich původu.“

Devatenáctiletá dívka, která byla už téměř třicet let sama a ztracená na kontinentu plném pralesů a pouští, hojně osídleném divokými draggy a Zkaženými kmeny. Ať byla, či nebyla Krvožehnaná, pravděpodobnost, že se jí podařilo přežít, byla astronomicky malá, ale madam se přesto nevzdávala nadějí. „Rudé písky,“ řekla Lizanne. „Uzavřeli jsme smlouvu se společností, která se tam vydá a zajistí veškeré dosud existující důkazy o Wittlerově výpravě. Než tak učiní, kojím se nadějí, že vaše pátrání v Morsvalu přinese nové poznatky, které budou naší smluvní straně nápomocny v jejím hledání. Tato skříňka se před šesti měsíci prodávala v aukci, kde ji zakoupil jeden z našich agentů, který se nám už sedm týdnů neozývá. Musíme předpokládat, že Kádr ví, že se nám dostala do rukou. Z listin souvisejících s jejím předchozím majitelem vyplývá, že ji vlastnil jistý purkrabí Leonis Akiv Artonin, nepřilíš významný šlechtic s vědeckými sklony. Ten bude vašim výchozím bodem.“

„Předpokládám, že máte v úmyslu doprovázet expedici a ode mě přijímat zprávy prostřednictvím transu.“

„Ne.“ Madam se trochu vypjala a po tváři se jí mihl náznak zlosti. „To jsem měla v plánu původně, výbor to však rychle zamítl. S expedicí bude cestovat jiný Krvožehnaný. Svá zjištění budete sdělovat této osobě.“

„Vzhledem k vašim opodstatněným obavám o bezpečnost tohoto podniku to bude muset být neregistrovaný agent, někdo, kdo Kádru není dosud známý, a kdo tudíž dokáže v transu komunikovat, aniž by se obával odposlouchávání. Zaměstnání takového člověka by představovalo závažné porušení korporátního zákona, nemluvě o tom, že se bude velice obtížně shánět.“

„Odkdy se, Lizanne, tak silně zajímáte o suchopárné aspekty korporátního zákona?“ Madam Bondersilová věnovala Lizanne další úsměv, který už pro ni byl mnohem typičtější s ohledem na to, jak zřetelně zprostředkoval její přesvědčení o mnohem větší zasvěcenosti. „A pokud jde o ony obtíže spjaté se získáváním vhodného kandidáta, mohu vám s potěšením oznámit, že jsme ho našli včera večer.“

KAPITOLA V

CLAY

Zdálo se mu o době, kdy se poprvé setkal s Derkem a Joyou, dvěma vyděšenými dětmi, které se k sobě choulily v puchu a hnusu Hazardérovovy uličky. Clay sám do uličky spadl ze střechy a trochu hekal a svíral pytel s čerstvě ukradenými zavařeninami, s šesti sklenicemi plnými nakládaných sledů a dvěma se švestkovou marmeládou. Toho dne přšelo, jak tomu bylo na sklonku vorellumu téměř vždycky. Clay měl déšť rád; hatil plány pronásledovatelů a zvyšoval pravděpodobnost, že další běh vzdají. Tento kupec se za ním hnal dvě ulice, foukal do píšťalky, aby přivolal příslušníky protektorátu, ale pronikavé a naléhavé hvizdy utichly, když Claye uviděl, jak zlézá zeď a odhopsává přes střechy do Slepých. A to Clay ani nemusel polknout z láhve tu kapku Zelené.

Zastavil, až když uviděl oči té dívky, jasně zářící ze stínů. Nezračil se v nich strach, byly jen vypoulené a zvědavé. Její bratr byl starší a bystřejší, sykl na ni, aby odvrátila zrak. „Neviděli jsme tě,“ ujistil Claye, když k nim přistoupil. A byt ho upoutaly dívčiny oči, až chlapcův hlas ho přinutil, aby se u nich zdržel. Zaznívaly v něm kultivované samohlásky bez jediné příměsi Slepých. Byl to ten typ hlasu, jaký Clay slýchal při svých zřídkavých výpravách do spořádanějších carvenportských čtvrtí.

„Tady byste neměli být,“ řekl jim tehdy.

Hoch strnul, přišoural se kupředu, aby jeho sestra zůstala částečně kryta, a s ostrážitou vzdorovitostí vzhlédl. „A kde bychom, pane, tak asi měli být, ráčil byste nám to říct?“

Čirá nepřipadnost toho všeho přiměla Claye k smíchu, který však zeslábl, když si všiml, jak má dívka pod těma jasně zářícíma očima

propadlé tváře. „Kdekoli, jen ne tady,“ odpověděl a dřepel si, aby otevřel pytel. Vytáhl jednu ze sklenic s nakládanými sledi a podal ji chlapci, který se zarazil, dřív než po ní stačil bleskurychle chňapnout s výrazem, v němž se mísila ostražitost s nadějí.

„Nemáme žádné peníze,“ řekl.

„To vám věřím.“ Clay k němu sklenici posunul, hoch ji vzal a honem ji podal své sestře.

„Umíš číst, že?“ zeptal se Clay hoch. „Podle toho, jak mluvíš a vůbec. Musíš umět číst.“

Chlapcova hlava sebou trhla v souhlasném přikývnutí. „Umím.“

Clay se usmál. „Já ne. Ale zase se rychle učím.“ Zamračil se, když znenadání uslyšel jakési cinkání. Vzhlédl a uviděl, jak dívka jakousi broží ťuká do sklenice. Byla malá a stříbrná, na jednom konci měla tvar draggovy hlavy a hýbala s ní do podivně povědomého rytmu. Pomalu, pravidelně, ale vytrvale a zvuk sílil, až se zdálo, jako by tloukla kladivem do zvonu. Clay leknutím vykřikl, když jí nádoba v ruce pukla, pořezala ji a v gejzíru ryb a octa se rudě zablesklo...

S heknutím se probudil, viděl pouze pruhované stíny a měsíční světlo na holém kameni. Mysl se mu hnala nedávnými vzpomínkami a hledala odpovědi. *Speeler umřel u mola... Ta žena, kovolodní Krvožehnaná stojící na komínu... Pak ten pád.* Po něm už nic, jen ten sen a ostré, rytmické ťukání, které, jak si uvědomil, dosud neutichlo. Zvuk se však změnil, už necinkal kov o sklo, teď tloukl kov o kov.

Očima rychle objevil jeho zdroj a zmateně zavrčel. Úzkou štěrbinou ve stěně nad jeho pryčnou se linul měsíční svit, který se při každém ťuknutí o mříže zaleskl na čenichu draggovy hlavy, už tedy žádné brože. Nahradila ji zdobná stříbrná rukojeť vycházkové hole. Clay potlačil záupnění, které se mu při tomto zjištění vydralo na rty, spustil nohy z pryčny a posadil se, aby se na tmavou siluetu za mřížemi bedlivěji podíval.

Ťukání ustalo a postava se přesunula ke stoličce, posadila se u mříže tak, aby na ni nedosáhla natažená ruka. Dlaní spočinula na holi, sevřela ji prsty s dlouhými nehty a chvíli v tichosti seděla. Na hlavě si ponechávala klobouk se širokou krempou, takže jí nebylo ani v nejmenším vidět do obličej. Z neviditelných rtů jí poté splýnula tiše pronesená otázka: „Víte, proč jste tady?“

Clay odolal pokušení protáhnout si bolavá záda. Nezdálo se, že by si něco zlomil, ale zároveň mu nepřipadalo, že přistál kdovíjak měkce. „Ano, Keyvine,“ odpověděl a očima v cele zapátral po nějakém nepřipevněném předmětu. Hřebíku, tříse. Po čemkoli, co by mu mohlo posloužit jako zbraň. Pohledem spočinul na kbelíku vedle pryčny, ten však byl krátkým řetězem přichycený ke stěně. „Vím, proč tady jsem.“

„Opravdu?“ Podobně jako většina lidí Clay Keyvinův hlas skoro nikdy neslyšel; v průběhu let to bylo jen tu a tam letmo zaslechnuté slovo. Vždy mu připadalo, že v něm nezaznívá žádný přízvuk, že není tak kultivovaný jako hlas Derkův, že je záměrně neosobní, prostý čehokoli, co by mohlo prozrazovat jeho původ nebo předchozí vazby. Nezaznívaly v něm ani žádné emoce, každé slovo bylo proneseno stejným tónem. Teď v něm však Clay zaslechl jistou pobavenou melodičnost. „Prozradte mi to.“

„Chystáte se mi říct, že Cralmoor pro vás byl něco jako syn,“ odpověděl Clay a po zbrani přestal pátrat, neboť cela byla očividně příliš dobře udržovaná. „Teď nemůže pořádně mluvit, a to mojí vinou.“

„Mluvit bude už docela brzo. Postarala se o to silná dávka Zelené, která se vypořádala s případnou infekcí, a jeden drahý chirurg. Cralmoor je cenný zaměstnanec, jenž si zaslouží mou velkorysost. Není to můj syn. Váš přečin jsem nebral osobně, pane Torcreeku. Chtěl jsem, abyste to věděl. Povaha našeho podniku však neponechává prostor pro kompromis.“

Clay zaskřípal zuby, poněvadž věděl, že následující otázka vyzní jako žadonění, ale musel to vědět. „Derk a Joya?“

„Ach, ano. Ti dva sourozenečtí vyvrhelové z řídicí třídy. Vždy jsem obdivoval váš ochránářský přístup k těmto lidem, ačkoli nepochybují, že takový vztah je výhodný oboustranně.“

Jsou to moji přátelé. Nahlas to nepronesl. Keyvinovi by takový postoj nic neřekl. „Sledoval jste nás, že?“

„Neměl by snad král znát své království? Neměl by se starat o své poddané? Svě královské oko na vás upírám už nějakou dobu. Krátce jsem zvažoval, že vás uvedu ke svému dvoru, ale brzo mi bylo zřejmé, že jste si vypěstoval až příliš velkou ctižádostivost. Časem byste byl proti mně jako Zorrin vůči Mayberovi.“

Clay si neurčitě tento odkaz vybavoval, hru, z níž čas od času citoval i Derk. Mayberus byl nějaký dávný korvantinský císař, kterého zradil jeho adoptovaný syn Zorrin, sirotek z rolnické kasty. *Mravolichný příběh*, jak mu říkal Derk. *Ti, kdo by chtěli vládnout, by se neměli příliš přibližovat k ovládaným.*

„Měl jste pravdu,“ řekl Keyvinovi, když v něm opět zaplála stará žárlivost, ač ji záhy vystřídal něco jiného, pocit viny a hanba, která spalovala víc, než jak to kdy dokázala žárlivost. „Byl to můj plán,“ řekl. „Oni nechtěli...“

„Ale vy jste je přinutil. Jak šlechetné. Ale váš přečin je příliš závažný, pane Torcreeku. Věděl jste to a věděli to i oni. Všichni jste věděli, co vás čeká, když se nedostanete na loď do Ferosu. Což mě přivádí zpátky k mé původní otázce: víte, proč tady jste?“

Clay se rozhlédl po cele a prostoru za mřížemi: chodbičce vedoucí k bytelným dveřím. Všechno bylo příliš spořádané a kvalitně postavené, aby mohlo jít o některé z Keyvinových doupat. „Je to protektorátní cela,“ řekl. „Vsadím se, že se ke mně dostali dřív než vy. Ale věděl jste, koho uplatit, aby vás sem pustili.“

Keyvine vstal a přiblížil se k mřížím. Clay strnul očekáváním, ačkoli se snažil setrvat ve stále stejné zhroucené pozici. *Už je na dosah. Budu muset jednat rychle.*

„Nikoli,“ odpověděl Král čepelí a kurev. „Jste tady, protože váš strýc prosil za váš život.“

„Můj strýc by se ani nevychcal na moje hořící tělo.“

„Zdá se, že ve vás něco hodnotného přece jenom vidí. Víte, máme mezi sebou jistý dlouho neuhrazený dluh. Dluh, jehož umoření se už nějakou dobu dychtivě domáhám. Takže když na povrch vyplul váš ubohý drobný úskok, musím říct, že jsem chytil příležitost za pačesy a sdělil mu, co vás v nejbližší době čeká. Ano, zpočátku se zakročít zdráhal, ale mnohem větší zájem projevil v okamžiku, kdy jsem mu vyjevil vaši skutečnou povahu. Pokusit se využít Černé v jednom z mých soubojů bylo od vás neobratné a neprozíravé. Domníváte se, že nepoznám příslušné projevy? Udržet takové tajemství po tak dlouhou dobu a před příbuznými a podnikovými zájmy není jen tak. Známi vašeho strýce v rámci protektorátu našťěstí dokázali vymyslet přiměřeně svůdnou léčku, samozřejmě s mojí pomocí.“

Keyvine ještě víc přiblížil hlavu k mřížím a Clay ve stínu pod krepou klobouku zahlédl odlesk v jeho nemrkajícím, upřeně se dívajícím oku. „Podle vašeho věku bych soudil, že za svůj neregistrovaný status vděčíte dni, kdy se uvolnila Černá. Toho dne nastal obrovský zmatek a přehlédnout další vřeštící dítě bylo v nastalém chaosu docela snadné. Zabíla vám rodiče?“

Jenom matku. Clay při té vzpomínce zavřel oči. *Máma stála s rukou na jeho rameni, když čekal, až na něj přijde řada při Krvežkoušce. „Hlavu vzhůru, Claydone. Jen to trošku štípne a bude to.“ Potom všechno zachvátil křik, plameny a krev... Máma ležela s otevřenýma očima v tratolišti kerve a v místě, kde mívala břicho, jí zela rudá zubatá rána. Kolem se svíjeli a vrískali lidé, zatímco se na ně v jemném oparu snášela draggova krev. On se tak ale nechoval; jemu rudá mlha zanechávala na kůži pouze drobné bílé flíčky. Vyrazil na útěk. Utíkal a utíkal, doběhl až do strýcova domu, který se ukázal být pouze dočasným útočištěm.*

„Jestli mě strýc zachránil, má pro to nějaký důvod,“ řekl Keyvinovi s pohledem upřeným do jeho jediného lesknoucího se oka.

„Ano. Tuším, že s tím může mít něco do činění fakt, že nejste registrovaný. Proto musel umřít chudák starý Speeler, chápete? Tajemství ztrácí na hodnotě s každou pamětí, jež ho nese.“

„Jak jste ho přiměl, aby mě zaprodal?“

„Speeler měl jednoho letitého společníka. Okouzlujícího chlapíka, který se však vyznačoval nákladnými zálibami, z nichž pramenila Speelerova vytrvalá pracovní morálka. Několik řezů na správných místech a byl víc než...“

Clay vyskočil, do nohou upřel veškerou svou sílu a rychlost, aniž věnoval pozornost zášlehu bolesti z už tak namožených svalů. Málem se mu to podařilo; prsty se otřel o Keyvinovy spletené vlasy přesně v okamžiku, kdy se mu Král čepelí a kurev jen o fous vysmekl z dosahu. V přítmí něco zablesklo a Clay ucítil na krku pronikavý chlad velice ostré čepele. Ztuhl, zůstal stát s rukou napřaženou do prostoru, zatímco Keyvine mezi mříže napínal hůl s taseným mečem, kterým by Clayovi při sebemenším trhnutí ruky přetl krční žílu.

„Co jste zač?“ zeptal se Keyvine klidným, téměř hloubavým hlasem bez náznaku zlosti. „Bez produktu v krvi, co jste zač? Jen obyčejný ušmudlaný zlodějíček, byt s velevýznamným strýčkem.“

Clay potlačil zamručení, když se kord zaryl hlouběji, ucítil, jak ho zaštívalo čerstvé říznutí a jak se mu po krku řine kapička krve. „Shořeli, Clayi,“ řekl mu Keyvine. „Ten kluk a jeho sestra. Přesněji bych měl říct, že jsem je v tom zpuchřelém starém kostele sám spálil. Jestli se tam někdy ještě zastavíte, možná uvidíte, že tam straší jako Světlooký kazatel.“

Natočil hlavu, aby mu měsíční světlo z jediného okna v cele dopadalo do tváře. Clay ji dosud viděl pouze jednou, při letmém pohledu v hospodě U Kolonistů, záblesku hrůzy z nočních mūr. Měl spálenou polovinu tváře, od hrdla až po čelo se mu táhla zkrabacená, svraštělá tkáň, jejíž barvu tlumilo přitímí, ale Clay věděl, že ji tvoří nesourodá koláž červených a růžových odstínů. Říkalo se jí Polibek dragga, spálenině, kterou mohl způsobit pouze jejich oheň.

„Já oheň znám,“ pokračoval Keyvine. „Mám ho dokonce rád. Dalo by se říct, že jsem se v něm narodil a přitom jsem si osvojil i tu největší pravdu tohoto světa: neexistuje bolest, kterou by nešlo vydržet a přežít, neexistuje překážka, kterou by nešlo překonat. Potřeba je k tomu pouze vůle uspět, vůle, která nestrpí rozptýlení. Měl bys na to myslet, až budeš uzavírat smlouvu se svým strýcem. Vyhledej mě, až se vrátíš, protože cítím, že mezi námi vznikl nový dluh, a nevyrovnané účty já z duše nesnáším.“

Probudilo ho rachocení klíče v zámku na těžkých železných dveřích. Na pryčně se nezvedl, jen se otočil na bok a mžoural ospalýma očima, dokud nezaostřil na cihly. Hlas, který ho pozdravil, byl dobře známý a očekávaný, ale také ho prostupovala netrpělivost a zlost. „Vstávej.“

Clay ještě drahnou chvílí čekal, než se přetočil na záda a zadíval se na olupující se omítku na stropě. Spal neklidně, sny zaplavené tvářemi Derka a Joyi, kteří se někdy smáli, jindy posmívali. Většinou ale jen hořeli a byli mrtví. A Keyvine. I Keyvine v nich byl.

„Vstávej, řekl jsem!“ zopakoval hlas s nevrloou rozvážností. „Pokud tady ovšem netoužíš strávit další rok, než protektorát rozhodne, jestli tě zabije, nebo rozpáře.“

Clay zaúpěl a posadil se. Místnůstku zalévalo denní světlo, podle úhlu stínů se dopoledne už překloupilo do své druhé poloviny.

Za mříží stál vysoký muž. Měl na sobě dlouhý plášť ze zelené kůže, klobouk se širokou krempou typický pro kontraktorské bratrstvo a vlasy spletené do silných copů mu visely po ramena. Od jejich posledního setkání uplynuly už téměř dva roky, ale Clay při pohledu do mužovy tváře cítil stále stejný trýznivý zmatek. Na čele měl o několik vrásek víc a strniště na bradě mu už téměř prošedivělo, ale podoba zůstávala. *Mobli být dvojčata.*

„To na mě budeš civět celý den, kluku?“ obořil se na něj muž. „Hod sebou, máme práci.“

„Odkdy ty pro mě máš práci?“ zeptal se Clay.

Muž naklonil hlavu a oči přimhouřil se stejným zlostným odsudkem, který projevil před všemi těmi lety, kdy se k němu Clay přišoural domů s čerstvě vystřílenou pistolí v ruce. „Od chvíle, kdy se ukázalo, že máš i svoje výhody,“ odpověděl muž a ucouvl, aby trhnutím hlavou pobídl druhého muže, který dosud stál u otevřených dveří. Clayovi se zrychlil tep, když v něm poznal neuniformovaného příslušníka protektorátu, který zastřelil Speelera.

„Zabíjet toho tlustocha nebylo nutný,“ řekl Clay, když pořízek otočil klíčem v zámku a otevřel bránu. „A odkdy protektorát pracuje pro piráty?“

„Drž zobák, kluku!“ štěkl vysoký muž, ačkoli pohled upíral na příslušníka protektorátu. Clay si všiml, že ruku už má na opasku, jen několik palců od rukojeti své šestiranné zbraně.

Neví, jestli je pravděpodobný, že se někdo z nás dvou odsud dostane živej, uvědomil si Clay, třebaže člen protektorátu vedle mříže setrval v netečné nehybnosti.

„Plýtváš časem, Claydone,“ řekl vysoký muž hlasem, v němž už tvrdě zaznívala naléhavá touha odejít.

Clay si povzdechl a pomalu se postavil na nohy. „Vždycky tě moc rád vidím, strýčku Braddone.“

Vyšli z nenápadného domu na Léčitelově ulici, tiché cestě jihozápadně od přístavu, obydlené především lidmi na středních řídicích pozicích. Když Clay vzhlédl, nevšiml si ničeho, čím by se budova lišila od vedlejšího domu; nad překladem byl vytesaný stejný firemní znak, za okny visely stejné fadní závěsy. Při bližším pohledu však svým zkušeným zrakem vodítka poměrně jasně rozpoznal: úzká

mezera v cihlové zdi v horním patře, široká právě tak pro pušku, a další vpravo v úrovni ulice.

Předpokládám, že to tady budou muset zavřít, pomyslel si, neboť tušil, že jsou první dva lidé mimo zaměstnanecké řady, kteří z tohoto místa odcházejí živí a zdraví.

„Přestaň okounět,“ štěkl jeho strýc. Ukázal o kus dál, kde na ulici čekala mladá žena na koni a dvěma dalším s prázdnými sedly svírala otěže. Braddon přistoupil k tomu většímu z obou zvířat a s bezděčnou lehkostí se na něj vyšvihl. „Doufám, že na koni jezdit umíš.“

„Obstojně,“ zalhal Clay. Jakmile přešel k druhému koni, zadíval se na čekající mladou ženu. Na hlavě měla klobouk se širokou kreprou jako jeho strýc, dlouhé světlé nespletené vlasy jí po zádech splyvaly v rovném zlatavém proudu. Jeho pozornost však záhy zaujala její tvář. *Ostrovanka*, uvědomil si, zatímco očima klouzal po vytetované masce, která jí zakrývala kůži od čela až po krk a jejíž složitý červenozelený vzor pokračoval i pod tmavou bavlněnou košilí.

„Tohle je Stříbrnka,“ sdělil mu strýc, když k ženě pokývl hlavou. „Čepelnice u Dlouhých pušek. Radím ti, abys na ni moc dlouho necivěl. Mohla by si to brát osobně.“

Žena však Clayův zkoumavý pohled opětovala s klidnou přízní, i když na ni nepřestával hledět. Dosud se nesetkal s člověkem z Ostrovů, který by neměl na kůži vykreslenou spletitou sestavu obrazců, ale nikoho zatím nepokrývaly takto komplexně. „Dobré dopoledne, slečno,“ pozdravil a dotkl se prstem čela. Zareagovala pouze mírným pokynutím hlavy, ačkoli měl dojem, že se jí lehce nadzvedly koutky.

„Stříbrnka neumí mluvit,“ podotkl Braddon s pobaveně nadzvednutým obočím, zatímco se Clay klopotně pokoušel vylézt na koně. „Levou nohu do levého třmenu, pokud na něm teda nehodláš jet pozpátku.“

Nějakou dobu jeli mlčky, Clay v závěsu za strýcem a ženou, již se ubírali po Léčitelově směrem na jih, přičemž brzo vyjeli z oblasti středního vedení mezi vysoké budovy Podnikového náměstí. Clay onu čtvrt příliš neznal, neboť pro jeho potřeby byla pod příliš velkým dohledem hlídek; uniformovaní protektorátní strážníci s opakovací karabinou na rameni zde stáli na každém nároží. Objeli úhledné trávníky kolem Kovolodního paláce, se svými šesti podlažními nejvyšší

budovy ve městě, o patro vyšší, než byl Jihomořský námořní úřad naproti. Budovy byly postaveny podle podobného návrhu, samá vysoká úzká okna a rovné zdi vypínající se z široké základny, ale ten, kdo stavěl Kovolodní palác, se všemožně snažil zastínit všechno ostatní, jak velikostí, tak okázalostí vitrážových oken a četnými korporačními vlajkami, jež se třepotaly z hotového lesa žerdí na střeše. Při pohledu na palác nemohl žádný čerstvě přišedší návštěvník pochybovat, které společnosti náleží opravdová moc nad tímto přístavem.

Když vjížděli na Povožníkovu cestu, širokou tepnu oddělující bílé mramorové rezidence čtvrti nejvyšších řídicích funkcionářů vlevo od stísněnějších řadových domů Slouhova Města, Clay zjistil, že ho to pohledem stále táhne ke Stříbrnce. Na Ostrovanku, zvláště na někoho, kdo pochází ze severovýchodních řetězců, neměla nijak nezvyklé vlasy. Pod tetováním mívali světlou pleť, vlastně se výrazně nelišili od Nových kolonistů ze severního Mandinoru, ač ten opravdu zásadní rozdíl tkvěl v temperamentu a zvycích. Také však bývali vyšší než Stříbrnka a trochu širší, kdežto z ní čišela pouze dlouhoruká a dlouhonohá mrštnost. Pohledem spočinul na jejích bocích, jež se pohybovaly v dokonalém souladu s koněm, a na zahnutém noži v koženém pouzdře v dolní části zad, která měla příhodně nakloněná, aby se zbraň dala pohodově tasit. Jeho strýc ji označil za čepelnici, což byl nezvyklý titul, který Clay několikrát zaslechl v souvislosti s kontraktory, kteří se vydávali do Vnitrozemí pátrat po čerstvých exemplářích a nezkaženém produktu. *K čemu jsou čepelě dobré ve věku palných zbraní?* přemítal.

Jako by vycítila jeho myšlenky, Stříbrnka se v sedle otočila a střetla se s ním pohledem. Nevzrušený výraz přízně, s nímž na něj pohlížela dříve, vystřídala znepokojivá přímost. Měla světlé, ledově modré oči, další rys společný Ostrovánům, a Clay si uvědomil, že se pod jejím nepokrytým zkoumavým pohledem ošívá.

„I já...“ začal, když se obrátil ke strýcovi a zjistil, že si při Stříbrnčině nepolevujícím pohledu musí mírně odkašlat, „i já musím něco vyřídit. Než budu moct vykonávat tvoji vůli.“

„Kevinova banda ti podržne hrdlo, jen co vkročíš do Slepých,“ řekl Braddon, aniž se obtěžoval otočit. „Na nějaké pošetilosti raději zapomeň.“

Clay si v duchu rychle vybavil sen z předchozí noci. *Plameny stravovaly věž. Derk a Joya bořeli a přitom se smáli a uprostřed ohnivého pekla nehybně stála nějaká postava, které zprvu vypadala jako Světlooký kazatel, šíleně se chtěla, žalitou krví šlapek, ale záhy se proměnila v Keyvina, jehož zničené rysy se zkrivily do potěšeného úsměvu.* „Pošetilosti nepošetilosti,“ opáčil Clay dobře si vědomý, jak se mu při řeči začíná stahovat hrdlo, „potřebuju urovnat jeden dluh.“

Braddon ostře zastavil svého koně a natočil ho, aby se svému synovci mohl zpříma zadívat do očí. Měl rozezlý, ale také mírně vyčerpaný výraz, tvář učitele, který je přinucen vzdělávat zanedbaného a nevděčného žáka. „Podívej se,“ trhnutím hlavy obsáhl okolní ulici. „Co vidíš?“

Clay si povzdechl, ale vyhověl mu a rozhlédl se po okoljdoucích lidech. Ulicí se ve dvojicích a trojicích procházely dobře oblečené ženy, vyměňovaly si přihlouplé drby zahálčivých majetnic, zatímco ti, jimž platily, aby se starali o plnění jejich potřeb, pobíhali sem a tam obtěžkaní nakoupenými potravinami nebo tlačili kočárky s ječícími nemluvnaty. Tu a tam nějaký zaměstnanec městské správy zametal chodník nebo vybíral odpadky ze struh podél cesty. Mělo to daleko k dobře známému chaosu Slepých, ale nebylo to nic, co by Clay ještě neviděl.

„Nic,“ řekl svému strýci. „Jenom boháče a jejich sloužící.“

„Opravdu?“ Braddon upřel tázavý pohled na Stříbrnku. Ta zastavila, aby si letmo prohlédla ulici, potom mírně přimhouřila oči a zvedla čtyři prsty.

„Já napočítal jenom tři,“ pronesl Braddon, když se obrátil zpátky ke Clayovi. „Ale ona měla vždycky lepší oči. Vidíš tu dámu s tím psíčkem tamhle u lavičky?“ Clay se poslušně zadíval udaným směrem a uviděl pouze elegantně oděnou mladou ženu v černobílých šatech, která se smíchem házela pamlsky štěkajícímu teriérovi miniaturní velikosti. Původně ji považoval buď za mladou manželku nějakého podnikového ředitele, nebo za jeho dospělou a rozmazlenou dceru, která tráví svůj zbytečný den hrami se psem.

„A co má bejt?“ zeptal se.

„Ty boty, chlapče. Podpatky má ploché tak akorát, aby se na nich dalo běhat, a kabelku má ideálně velkou, aby se do ní vešly dva

flakony. Vychodila Akademii. Metař má v rukojeti kořtete schovanou karabinu a ten mladý kolportér má ke kotníku připevněnou pepřenku. Čtvrtou osobu sám nevidím, ale vsadil bych se, že je někde na střeše s dlouhou puškou. Tuhle trasu jsme si nevybrali, chlapče, a jestli tě napadá, že ti naši příznivci dovolí zmizet z mého dohledu, než se vydáme na cestu, zapomeň na to. Byls vykoupen a vyplacen a platbu jsem provedl já, takže se už krucinál přestaň tak mračit.“

„Chci Keyvina.“ Clay v sobě dusil zuřivost. „Vsadím se, že máš smlouvu, pro kterou potřebuješ moje dovednosti. Jestli stojíš o moje služby, dej mi den, abych se vypořádal s Keyvinem. Tohle je moje cena.“

„Já už jsem se s Keyvinem vypořádal a teď nepotřebuju, aby do toho někdo vrtal. Co mezi sebou máte, mě vůbec nezajímá. Až dostojíme téhle smlouvě, očekávám, že od těchhle břehů co nejdřív odrazím a ty budeš mít tolik kovolodních prachů, že si budeš moct celé Slepé koupit, když o to budeš stát. Koupit a pro mě za mě spálit na popel. Do té doby jsi ale teď Krvožehnaná styčná osoba u Nezávislé kontraktorské společnosti Dlouhé pušky, a jestli nechceš dostat kulku do mozku, budeš se jako taková osoba chovat.“

O několik ulic dál vjeli do Koloniálního Města, posledního pozůstatku po původní jihomandinorské osadě, která zde vyrostla před nějakými dvěma sty lety. Všechny domy měly dvě podlaží, nízké svažující se střechy a mnoho verand a ulice byly stejně kvalitně udržované jako v Ředitelské zemi, byly však mnohem živější. Na každém náměstí byl trh a téměř na každém nároží hostinec. Všechno zalávala hudba linoucí se z hospod nebo z nástrojů nárožních trií. Housle, flétny, bubny a pianoly splétaly stovky různých melodii do čehosi, co mělo být nelibozvučným chaosem, ale co nějakým záhadným způsobem fungovalo jako harmonický doprovod neutuchajícího hemžení. Toto všechno mocně kontrastovalo se Slepými, kde hudba nebyla ve dne téměř slyšet a kde barva kůže byla stejně proměnlivá jako štěstěna. Tady byla takřka každá tvář stejně snědá jako ta Clayova, a přesto — ačkoli se tady narodil — se Clay mezi těmito lidmi nikdy necítil jako doma.

Sirotci nemají domov nikde, vybavil si. Toto řekla Joya jedné deštivé noci, když se choulili na střeše a ona upírala pohled na Ředitelskou zemi, mramorové rezidence blyštící se pod dvěma měsíci jakoby ve veliké dálce. Derk o jejich životě před Slepými skoro nikdy nemluvil, ale Joya se nijak nezdráhala vyprávět o jejich krásném domě a pokojích plných hraček a o tom, jak o všechno přišli v den, kdy jejich otce odvezl protektorát a podnikový exekutor jejich matce předal příkaz ke konfiskaci majetku. Zločin, kterého se jejich otec dopustil, Clayovi nikdy plně neodhalili a tušil, že oni sami mu sotva rozuměli. V každém případě to bylo něco dostatečně závažného, aby se kvůli tomu ocitl na vězeňské lodi plující zpátky do Ferosu a jeho rodina přišla na mizinu. Pokud nevěděli, jaký osud nakonec čekal jejich otce, velice dobře to věděli v případě jejich matky a zarputile se o tom odmítali bavit. Clay jejich mlčení respektoval, ačkoli domyslet si, oč mohlo jít, nebylo nijak obtížné. Ženě bez prostředků a bez jakýchkoli dovedností, jíž se stranila řídicí vrstva a které nezbývalo než se starat sama o sebe, se muselo nabízet jen velice málo možností. Ať se však snažila sebevíc, nestačilo to, aby své děti zachránila před ubohým přežíváním ze zbytků v Hazardérově uličce.

Všechno to získáme zpátky, ujišťoval Clay Joyu té noci, zatímco jí jednou rukou objímal kolem útlých ramen. *Všechny hračky, který byste mohli kdy chtít.*

Do přítomnosti se vrátil v okamžiku, kdy strýcovy boty ztěžka doskočily na zem. Zastavili u působivě vyváženého domu na severním okraji Koloniálního Města, ve skutečnosti jen kousek pěšky od vnějších hradeb. Byl víceméně takový, jak si ho Clay pamatoval, měl dvě patra jako všechny ostatní, ale ze střechy mu vyrážel rozlehlý shluk podkrovních oken. Poměrně velká přistavená stáj dokládala, že kdysi šlo o významnou nemovitost, možná příbytek mandinorského císařského konzula ještě za dnů, kdy tyto věci měly nějakou důležitost.

Když se Braddon po krátkém schodišti vydal ke vstupním dveřím, čekaly už na něj dvě ženy, jedna vysoká s fialovým šátkem na hlavě, druhá menší a mnohem mladší. Clay si uvědomil, že mladší zaujala takřka veškerou jeho pozornost především dvěma revolvery, které jí visely u boků, a také neurčitým úšklebkem, s nímž ho uvítala.

Otočil se ve chvíli, kdy mu na rameno poklepala Stříbrnka, slezla z koně a pokynula mu, aby ji následoval.

„Claydone,“ pozdravila ho vyšší z obou žen úsměvem vřelejším, než si zasloužil. Ať se mezi ním a jeho strýcem stalo cokoli, ona s tím neměla nic společného a po celou tu krátkou dobu, kdy jí to umožňoval, s ním jednala, jako by byl její vlastní. „Věděla jsem, že vyrosteš do větší krásy než tvůj strýc. Vsadím se, že se podobáš příbuzným z matčiny strany.“

„Jenom vzhledem,“ zamručel Braddon.

„Tetičko Fredabel.“ Clay starší ženu pozdravil uctivým přikývnutím, načež se otočil k dívce. „Sestřenko Lori.“

Naklonila hlavu, ale stále se mračila a začínala špulit rty. „Táta říká, že je z tebe zloděj a černá ovce rodiny,“ prohodila, zatímco si ho měřila pohledem. „Řekla bych, že má pravdu.“

„To by stačilo!“ štěkla její matka a dívka obezřele a se skloněnou hlavou o krok ucouvla, ačkoli po Clayovi šlehla pohledem, v němž se zračila nepolevující zlost.

„Jsou tady?“ zeptal se Braddon své manželky.

Přikývla. „V Mapové místnosti.“

„A družina?“

„Dům jsem vyklidila, když se sem dostaly naše návštěvnice. Poslala jsem je k Jirchářům s dostatečnou zálohou, aby tam vydrželi celou noc. Ale vyptávali se. Zvlášt Skaggerhill.“

„To se dalo čekat.“ Braddon kývl na Stříbrnku. „Běž s Loriabeth k Jirchářům. Dej pozor, aby pila jenom perlivou vodu. Claydone, je načase, aby ses setkal se svými novými zaměstnavatelkami.“

„Myslel jsem, že seš to ty.“

Jeho strýc se chrčivě zasmál, vstoupil do domu a pokynul mu, aby ho následoval. „Takové štěstí zase nemáš, chlapče.“

Dům byl uvnitř prostorný, nacházely se v něm leštěné dřevěné podlahy a pevné trámy z bytelného dubu. Vnitřní vybavení prozrazovalo, že za dobu, co Clay pod touto střechou nebyl, si rodina polepšila. V hale, kterou ho strýc prováděl, stálo několik pohovek a velký blyštící se stůl z dovozového dubu. Stěny byly ozdobené bohatou směsicí kreseb, fotostatů a vybělených lebek draggů různých velikostí. Clay věděl, že se jedná převážně o Zelenokožce, ale

bylo mezi nimi i několik Červenokožců, a na stěně vedle schodiště v zadní části haly dokonce visela lebka tak velká a členitá, že mohla patřit pouze Černokožci. Clay se u ní zastavil, aby si ji bedlivě prohlédl, očima přejížděl po spoustě jejích zubů, zejících nosních otvorech a očních důlcích, až uprostřed čela zvířete objevil zubatou díru.

„To je...?“ začal a přiměl Braddona, aby na schodech zakolísal.

„Je to on,“ odpověděl. „Vykrvovači mi ho před pár lety darovali, aby částečně splatili jednu pořádnou dávku Zelené a Červené. Byl to ten nejlepší kšeft, co jsem kdy udělal.“

Clay zjistil, že od prázdných očí v lebce nedokáže odtrhnout pohled, a představoval si, co toho dne musely vidět. *Zabils mi mámu*, řekl jí. *Věděls to vůbec?*

„Claydone,“ pronesl k němu jeho strýc hlasem tišším než obvykle. „Není radno je nechávat čekat.“

Clay ho následoval do patra a po dlouhé chodbě k zavřeným dveřím, kde Braddon zůstal stát s rukou na klíce. „Nebudu předstírat, že se chováme v kdovíjaké úctě, chlapče,“ říkal stále potichu, zatímco se Clayovi s novou naléhavostí díval do očí. „Ale pořad ti v žilách koluje torcreecká krev, takže mě dobře poslouvej. Jestli se chceš z téhle místnosti dostat se zdravou kůží, pečlivě vol slova. Možná si myslíš, že Slepí jsou plný těch nejnebezpečnějších lidí, jaké kdy potkáš, ale s těmito lidmi ses ještě nesetkal. Ať vypadají, jak chtějí, nezapomínej, že Keyvine jim nesaáh ani po paty.“

Otevřel, vstoupil dovnitř a dveře přidržel, aby za ním mohl vejít i Clay. Místnost byla velká, stěny lemovaly regály s knihami a uprostřed stál stůl s mapou kontinentu, jejíž tři růžky byly zatíženy těžkými, v kůži vázanými svazky a jeden, jak si také všiml, revolverem. U stolu stály dvě ženy a prohlížely si ho se soustředěností, s níž se nepojil žádný výraz. Ta napravo byla mladá, jen o trochu starší než on, ale v jejím pohledu se zračily rozhodnost a inteligence, jež prozrazovaly značné zkušenosti. Měla jemné kosti a bledou kůži severomandinorské řídicí třídy, ačkoli její šaty se na osobu jejího postavení jevily až příliš prosté. Stála nenuceně, ale Clay v jejím postoji vnímal částečně skrývanou připravenost, něco, o čem věděl, že by méně vnímavým očím uniklo.

Pohled stočil k ženě vlevo a ani ho nepřekvapilo, že v ní rozpoznal tutéž šedovlasou Krvožehnanou, kterou viděl předchozí noci na střeše hospody U Námořníka. Celočerný úbor vyměnila za šedé šaty stejně prosté, jako byl oděv její společnice. Třebaže ve tvářích neměly patrnou žádnou rodovou podobnost, jejich stejné vystupování svědčilo o hlubokém a dávném spojení.

„Děkuji vám, pane kapitáne,“ řekla starší žena k jeho strýcovi ostrým a precizním hlasem.

Braddon na Claye upřel poslední varovně zasmušilý pohled, z místnosti odešel a potichu za sebou zavřel dveře.

„Vy jste Claydon Torcreek,“ prohlásila starší žena.

Clay nijak neodpověděl, jen se jí dál díval do očí a ona bez zbytečného otálení pokračovala, aniž se pozastavila nad jeho nevychovaností. „Jsem madam Lodima Bondersilová, ředitelka Kovolodní akademie pro vzdělávání dívek. Tato mladá dáma je moje bývalá žačka a současná podřízená, slečna Lizanne Lethridgová, výkonná agentka Útvaru mimořádných operací.“

Mladší žena se slabým úsměvem pokývla hlavou. „Je mi potěšením se s vámi setkat, pane Torcreeku.“

Navzdory odhodlání nenechat se nijak vyvést z míry se Clayovi bezděčně zrychlil srdeční rytmus a po zádech mu sklouzl první pramínek potu. *Akademie*, pomyslel si, když mu s plnou silou došel význam strýcova varování. *Dva kovolodní Krvožehnaní v jedné místnosti*. Slovní spojení „Útvar mimořádných operací“ dosud nikdy neslyšel, ale člověk nemusel být kdovíjak chytrý, aby pochopil jeho význam. Ať vstoupil do čehokoli, zásadně se to vymykalo protektorátu a veškerým pouličním kšeftům, které kdy měl s Keyvinem nebo posádkou *Královný větru*.

Než promluvil, podařilo se mu nezakašlat, byť v jeho hlase zaznívalo větší napětí, než by se mu líbilo. „Strýc říká, že pro mě máte práci.“

KAPITOLA VI

LIZANNE

„Říkám tomu Pavouk,“ líčil Jermajah. „Nejspíš ale pro tenhle patent budu muset vymyslet něco techničtějšího.“

Lizanne si dlouhé a útlé zařízení na pracovním stole prohlížela se zvědavostí a současně s obavami. Rozhodně z něj čišelo cosi pavoukovitého, ačkoli místo osmi nožek mělo pouze čtyři. „Co přesně dělá?“

Jermajah širokým úsměvem naznačil, že její zálibu v popichování plně opětuje. „Nasadte si ho a ukážu vám to. Na levé předloktí.“

Rozeznula si manžetu a vyhrnula rukáv. Když potom aparát zvedla, úspěšně na sobě nedávala znát sebemenší váhání. Jermajah se se svou mechanickou vášní zabýval sice hlavně pohybem, ale většina jeho vytvořů byla mimořádně smrtící. Zařízení mělo dva řemínky, kterými si ho připevnila na předloktí, a čtyři spojené měděné trubičky, jež jí úhledně zapadly těsně pod loket. Z každé trubičky se táhla úzká hadička, která končila v jednom ze čtyř kotoučových knoflíků spočívajících v Lizannině dlani. Nejvíc ji však znepokojoval zavalitý válec, který kolmo vyčníval ze zadní strany zařízení. Působil dojmem stříkačky a byl jí vyloženě odporný.

Nadzvedla před Jermajahem obočí. „Ano?“

„Zmáčkněte některé tlačítko,“ vybídl ji technik s mírným úsměvem na rtech.

Dodala si odvahy a zmáčkla tlačítko pod ukazováčkem, načež okamžitě ucítila pronikavou bolest, když jí doplněk v podobě stříkačky zapíchl do kůže jehlu. Zaťala zuby. Bodnutí jehly bylo ostré, ale snesitelné. „Zařízení k sebemučení,“ řekla. „Jak důmyslné.“

„Teď jsou prázdné,“ kývl hlavou ke čtyřem trubičkám. „Ale když nádobku naplníte produktem, můžete ho aplikovat přímo do krevního